CHARLES LORRE
(NAGY KÁROLY)

A POKOL RABSZOLGÁI

I. FEJEZET

Egy főkönyvelő földmívelésre adja a fejét. Szelet vet és vihart arat. Váratlan látogatót kap, de rövidesen megvigasztalódik. Feltűnően szórja a pénzt, de mielőtt gondnokság alá helyeznék, elhatározza, hogy a köznek szenteli életét.

Eisenfuss Hektor leszerelt légionárius és nyugalmazott banksikkasztó harcias mozdulattal kezébe vette a kardját és sírva fakadt.

Az emberrel előfordul olykor, hogy könnybe lábad a szeme. Még a férfiemberrel is. Nincs ebben semmi szégyellnivaló. Az azonban mindenesetre szokatlan, amikor egy nyugalmazott banksikkasztó fakad sírva. Méghozzá karddal a kezében.

Ne vádoljuk azonban gyávasággal vagy gyöngeséggel Eisenfuss Hektort. Ez a feltűnően kutyanevű úriember már sokszor bebizonyította, hogy bátor és erős. Ha nem is fizikailag, de mindenesetre lelkileg. Könnyeit egyszerűen magyarázzuk azzal, hogy váratlanul szembekerült a múltjával.

Ennek a múltnak gyönyörű bronzvörös haja volt, karcsú, hosszú, formás lába, mélytüzű, kékeszöld szeme, magas, pompás termete és csincsillabundája. Ne vádoljuk azonban a mindig szolid és erkölcsös Eisenfusst semmiféle szerelmi kilengéssel. A váratlan, de rendkívül csinos látogatót semmi ilyenfajta kötelék nem fűzte a karddal a kezében könnyezőhöz. És mégis részese volt Eisenfuss mozgalmas múltjának. Hogy hogyan, az az alábbiakból rövidesen kiderül.

Eisenfuss Hektor ugyanis, miután néhány könnycseppet ejtett a feléje nyújtott keskeny, fehér kézre és meglehetősen illetlen bizalmaskodással, de a viszontlátás örömével teljesen megmagyarázhatóan megszorongatta a csincsillabundát, belső és rendkívül csinos tartalmával egyetemben, megfordult és odaszólt a terem másik végében álló és csendes derűvel vigyorgó fiatalemberhez.

– Gyere csak Gregory, tedd le a kardodat és vedd el az enyémet is. Nem akarom a ladyt harcias külsőmmel elriasztani. Ezt a vívómaszkot is tedd oda a sarokba. Úgy. És most gyere ide és mutatkozz be szépen.

Aztán a csincsillabunda felé fordult

– Drága Mrs. Tompson, engedje meg, hogy bemutassam fiatal barátomat és csaknem nevelt fiamat, Gregory Orloffot!

A szép vörös hajú asszony mosolyogva bólintott. Eisenfuss lelkesen magyarázta.

– Úgy nézzen erre a gyerekre, hogy valódi orosz gróf. Egyenesen leszármazottja annak az Orlov grófnak, akinek Erzsébet cárnővel volt valami pikáns ügye.

– Nagy Katalinnal, Hektor bácsi!

Eisenfuss legyintett.

– Nem változtat a lényegen. Véleményem szerint minden cárnő egyforma volt. Megölették a férjeiket és kegyenceket tartottak maguknak.

– Egyebet se csináltak!

– Tudom. De az ilyesmiről illetlenség hölgyek előtt beszélni. – Ismét az asszony felé fordult: – Tudja drága Mrs. Tompson, a fiú nagybácsija még annakidején a forradalomkor menekült ide Angliába. Kalandos életet élt és két évvel ezelőtt meghalt. – A fiút én vettem magamhoz. Egyrészt a bácsija nagyon jó barátom volt, másrészt már nagyon terhemre volt az egyedüllét. Aztán meg kell valaki, akit az ember szeret. Ez a gyerek olyan, mintha a fiam lenne.

Húsz éves a fiú, de persze sokkal többet tud, mint én, és amit én tudok, azt ő mindig jobban tudja. Ilyenek a mai fiatalok. Most éppen vívni tanít. Azt állítja, hogy erre minden úriembernek szüksége van. Én ugyanis időközben úriember lettem. Lehet hogy ez meglepi magát Mrs. Tompson, de mégis így van.

– Bocsánat, Hektor bácsi – szólt közbe kifogástalan udvariassággal a fiatalember, de Madame talán fáradt. Helyesebb volna, ha átmennénk a szalonba.

– Úgy van! – bólintott Eisenfuss. – Mondom, hogy mindent jobban tud, mint én. Nekem nincs is az ilyesmihez érzékem. Darabos, öreg katona maradok egész életemben. Szóval, ha nincs ellene kifogása, tartsunk most ebédszünetet.

Nyilván a nevelt fiától tanult gáláns mozdulattal karját nyújtotta az asszonynak és átvezette a szalonba.

– Gergely rögtön intézkedik. – mondta Eisenfuss. – Menj fiam, mondd, hogy terítsenek az ebédlőben. Három személyre.

Az asszony megrázta a fejét.

– Ne haragudjon kedves Eisenfuss, de most nem tudnék enni. Túlságosan izgatott vagyok. Maga nem kérdezte, hogy miért csöppentem ide ilyen váratlanul.

Eisenfuss a fejét rázta.

– Nem kérdeztem. Gregory megtanított rá, hogy ilyet kérdezni vendégtől, különösen hölgyvendégtől a legnagyobb modortalanság.

– De meglepődött, mikor meglátott?

– Nagyon. Arra gondoltam, hogy valószínűen történt valami.

Az asszony bólintott.

– Úgy van. Történt. Borzasztó szerencsétlenség történt.

Eisenfuss lassan Gregory felé fordult, de mielőtt megszólalt volna, a fiú már fel is állt.

– Ha nem veszi rossznéven Madame, én most visszavonulok pár percre. Át kell néznem a postát. Ez kevésszámú feladataim közé tartozik…

Meghajolt és kiment. Eisenfuss és az asszony hálás pillantással néztek utána. Igazán jó modorú fiatalember. Tudja, hogy mikor kell magukra hagyni őket. És diszkrét.

A jó modorú és diszkrét fiatalember pedig alighogy kiért az ajtón, a kulcslyukra tapasztotta a fülét és megfeszült figyelemmel hallgatózott.

*

Eisenfuss Hektor igen izgalmas körülmények között ismerte meg Yvonne Tompsont. Mikor néhány év előtt főkönyvelői és kisegítő pénztárosi minőségben hétszázezer frankot sikkasztott a Mercur-bankból és a dolog várható körülményeit elkerülendő, beállt a francia idegenlégióba, a körülmények folytán megbarátkozott négy igen érdekes életű kalandorral. Ott volt akkor is, mikor egy erődítmény teljes helyőrsége fellázadt, és őt, valamint társait csak az mentette meg a végül drámaian végződött lázadástól, hogy ötük közül az egyik: Eddy Tompson – Yvonne későbbi férje – elhitette velük, hogy megtalálta Bénik sejk legendás kincsét. Ezen az alapon aztán ők öten kivonták magukat a tisztek felkoncolása körüli szórakozás alól és megszöktek. Eddy Tompson tudta, hogy ha kiderül, hogy a kincsről szóló mese csakugyan mese, négy bajtársa, Eisenfuss, Larry, az óriási orosz Szokolov és a francia parkett- táncos, Albert okvetlenül agyonüti.

Ekkor azonban közbelépett a sors és megmentette Eddyt a meglincseléstől. Szökésük közben összeakadtak egy kétes hírű, de igen elszánt kis expedícióval. Az expedíciót egy Palmer

nevű hírhedt kikötői verekedő vezette, akit Afrika jelentősebb rablógyilkosi köreiben a Nagyherceg néven ismertek. A Nagyherceg szintén angol volt, jól megtermett, állandóan vigyorgó fiatalember, aki noha valamikor úr volt, a változó körülmények folytán az utóbbi időben kisebb-nagyobb csempészésekből tengette életét. Különben jóindulatú fiú volt, aki lehetőleg senkit sem bántott, feltéve, ha őt nem bántották, a rendszeres napi gyilkosságokban nem vett részt és legfeljebb önvédelemből vert agyon olykor valakit. Eddy Tompson egy jól sikerült tömegverekedésnél megmentette a Nagyherceg életét, aki ezt a szolgálatot sohasem felejtette el neki. Ez a Nagyherceg volt az egyetlen, aki tudta, hogy a Benir gyémántok csakugyan léteznek, és nem a kalandos természetű légionárius-fantáziákban született. Neki meg is volt a kincs rejtekhelyének tervrajza, amit egy hálás természetű, haldokló arabtól kapott ajándékba, illetve örökségképpen. Ennek a kincsnek a feltárására indult el aztán néhány jobbmodorú kasszafúró és hasfelmetsző társaságában, mikor összetalálkozott a szökött légionistákkal és mikor megtudta, hogy megmentője, Eddy milyen bajba keveredett jószívűsége miatt, elhatározta, hogy viszonzásképpen most ő menti meg a légionárius életét. Közölte Eddyvel, hogy a gyémántok valóban léteznek és ha egyesülnek a rejtekhely felkutatására és feltárására, hajlandó osztozni velük.

A tíz ember ezentúl együtt haladt kitűzött és életbevágóan fontos célja felé. Minden rendben is ment volna, ha nem akad útközben eléjük a Sivatag Démona.

A Sivatag Démonáról babonás légionisták sokat beszéltek ebben az időben. Tiszteket csábított el, bolondított magába és gyilkolt meg. Azt mondták, hogy pokoli hatalma van. Ha csak a nevét kiejtette valaki, a hallgatóságon már végigfutott a hideg. Csak Eddy és később a Nagyherceg tudta, hogy nagyon is földi lényről, egy veszedelmes kémnőről van szó. Az előbbi azért, mert emiatt az asszony miatt lőtte főbe magát a testvéröccse, az utóbbi pedig azért, mert az említett hölgy átmenetileg feleségül is ment hozzá, csakhogy megszerezze azokat a fontos iratokat, amikhez csak akkor egy fegyvergyárban mérnökösködő Nagyherceg juthatott hozzá.

A Sivatag Démona, név szerint Violette Army őket is komoly bajba keverte. Összeköttetést tartott fenn Larryvel a kis expedíció egyik tagjával, és ennek az árulónak a segítségével a beduin Abdar sejk kezére juttatta őket. A kaland mégis az expedíció győzelmével végződött. Larryt, a szürke kis hivatalnokot Eisenfuss leplezte le, a nőstényfenevadat, Violette Armyt pedig Albert, a parkett-táncos és Pribék, a félelmetes hírű afrikai bicskás intézte el közös erővel. A kincset később megtalálták. Megérdemelték, mert nagyon sokat szenvedtek miatta. Eddy különösen jól járt, mert ő még egy kincshez jutott. Violette Army húgához, Yvonne-hoz, aki mindenben ellentéte volt nővérének, csak feltűnő szépségében hasonlított hozzá. És most, mikor öt évvel később Yvonne Tompson váratlanul meglátogatta Eisenfuss Hektort, érthető, hogy a volt légionárius és nyugalmazott banksikkasztó a meghatottságtól karddal a kezében is sírva fakadt…

*

A szép vörös hajú asszony sokáig nézte az előtte ülő kis embert, aki a váratlan látogatás keltette izgalomban szinte végeérhetetlenül fecsegett. Eisenfuss végül is észrevette az asszony tűnődő pillantását.

– Megváltoztam Yvonne? – kérdezte kicsit bizonytalanul.

– Nem nagyon. A külseje most olyan, mint volt. Legfeljebb a beszédmodora az, ami…

– Ezt Gregorynak tulajdonítsa…

– Nem, nem úgy gondoltam, hanem… de nem veszi rossz néven?

– Dehogy veszem!

– Hát tudja… maga azelőtt… már úgy értem, hogy mikor még a sivatag porát nyeltük… maga a katonaruhája ellenére is száz százalékig hivatalnok volt Hivatalnok és kereskedő. Azt hiszem, hogy az is marad egész életére. Minden kifejezése üzleti kifejezés volt Százalékban számított, elméletileg folyton könyvelt, a légiót a cégnek, a tiszteket cégfőnököknek hívta, szóval begyepesedett könyvelő volt.

– És most?

– Most, amikor erre már semmi oka, most katona. Karddal a kezében fogadott, harciasan villog a szeme és harcászati kifejezéseket használ. Szeretném tudni, hogy miért hívja a villáját, ezt az igazán szép és úri épületet fedezéknek, és miért mondja az ebédre, hogy menázsi?

Eisenfuss nevetett.

– Belátom. Ez a gyengém. Mindenfajta stílus csak utólag ragad rám. Mikor már késő. A bankban még diák voltam. A légióban tisztviselő. És most utólag vagyok katona… De maga drága Yvonne nem ezért jött. Valami kívánsága van. Hát halljuk a napiparancsot!

– Igen… – az asszony végigsimította a homlokát. – A tanácsát és segítségét akarom kérni… Amint mondtam, borzasztó dolog történt.

– Micsoda?

– Eddyt elfogták!

Eisenfuss nagyot füttyentett.

– Mindig mondtam, neki, hogy vigyázzon, ha idegen pénz van a közelében. Én tudom, mert valamikor én is magamnál felejtettem a cég pénzét. Hát szóval mennyi a végösszeg?

– Micsoda végösszeg?

– Hát amit Eddy elsikkasztott.

Most az asszony nevetett, hogy elővillant hófehér fogsora.

– Hát maga azt hiszi, hogy a férjem sikkasztott?

Eisenfuss felvonta a vállát.

– Miért ne? Hallottak már ilyesmit. Mondják, hogy a legrendesebb emberrel is előfordul…

– Igen, hogyne, de most nem erről van szó.

– Nem sikkasztott?

– Nem.

– Kár. Meg tudtam volna érteni. És mégis elfogták?

– Igen, mert…

– Tudom már… de nem… hiszen ő azelőtt sohasem tört be…

– Most sem tört be!

– És mégis elfogták?

– Igen, mert…

– Ne mondja! Már tudom! Hidegre tett valakit! A fenébe is, mondtam neki, mikor először vettük fel újra a civil ruhát, hogy ne hordjon magánál soha revolvert! Tudja asszonyom, az ember megszokja, hogy csak hirtelen elő kell rántani, és már el is van intézve az ügy. Nehéz leszokni róla.

– Eisenfuss!… Hát maga azt hiszi, hogy Eddy megölt valakit?

– Természetesen! – bólintott Eisenfuss. – Miért ne!

– De nem!… Hagyjon végre kibeszélni! Eddyt elfogták Párizsban. Mint szökött légionistát.

Eisenfuss rémülten ugrott fel.

– Az lehetetlen! Teljesen lehetetlen!

– Mi lehetetlen?

– Hogy Eddy ilyen őrültséget követett volna el. Csak nem veszett meg, hogy francia területre tegye a lábát?

Az asszony felsóhajtott.

– Én figyelmeztettem… Tudtam, hogy az ilyesmi sosem évül el. Üzleti ügyben kellett Párizsba mennie. Azt mondta, hogy úgyis lehetetlen, hogy felismerjék. Nem hallgatott az okos szóra. Eddy nagyon gazdag, de azért egy pillanatig sem marad tétlen. Egyik vállalkozása után a másikba kezd. Ezt az ügyet csak személyesen intézhette el… Elutazott.

Aztán már csak egy cédulát kaptam tőle, amit titokban írt, és amelyen tudatta velem, hogy felismerték, elfogták és már viszik is vissza Afrikába.

Eisenfuss fel és alá járt. Nagyon ideges volt.

– De hiszen ez borzasztó… Tudja maga, hogy… Nem, ezt talán meg sem szabadna mondanom…

– Mindent meg kell mondania…

– Hát igen… Tudja maga, hogy mennyi szolgálati ideje van ezek szerint Eddynek hátra?

– Sajnos tudom… több, mint négy esztendő… Miután még az első évben szökött meg.

Eisenfuss csendesen ingatta a fejét.

– Nem tudja. A szabályzat értelmében előbb ki kell töltenie a szökés miatti büntetését. Ez legalább három évi traveaux… kényszermunka. És csak ha ezt kitöltötte, akkor kerül sor rá, hogy a szolgálati idejét, a négy évet…

Szóval ez összesen hét év volna, amely…

Elhallgatott és egy kicsit tanácstalanul nézett körül. Egyszerű ember volt, nyugalmazott légionista és szolgálaton kívüli banksikkasztó. Fogalma sem volt róla, hogy mit lehet kezdeni egy ájult asszonnyal?

*

A vörös hajú asszonyon még meglátszottak a múló rosszullét nyomai, de már tárgyilagosan és logikusan tudott felelni a meglepetéséből időközben szintén magához tért Eisenfuss kérdéseire.

– Feltételezem – kezdte Eisenfuss –, hogy azért jött hozzám ezzel a rossz hírrel, mert a segítségemet akarta kérni.

– Igen – felelte Yvonne. – Hát kihez fordultam volna, mint az uram régi fegyvertársaihoz? De csak magát találtam meg. A többiek úgy szétszóródtak, hogy fogalmam sincs róla, melyik hol lakik.

– És… mondta kissé bizonytalanul Eisenfuss – van valami haditerve… vagy elgondolása… Szóval meg tudná mondani, hogy voltaképpen miben lehetnék a segítségére? Stratégiailag…

Az asszony hallgatott

– Tudja… – mondta végül – kicsit nehéz kimondani ezt a szót… Végre is nagy dolog ilyen életveszélyes vállalkozásba küldeni valakit… de meg kell mondanom, hogy… én belehalok, ha Eddyt nem szabadíthatom ki.

– Na igen… ez… hm… kicsit körülményes…

– Nagyon körülményes. Én mindent elkövettem már. Diplomáciai lépések is történtek ebben az irányban. Négy hónap óta megmozgattam minden összeköttetést és veszekedtem és sírtam és könyörögtem, de hiába. Mindenütt részvétteljes és sajnálkozó elutasításban volt részem.

– Szóval… izé…

– Ne kerülgessük, Eisenfuss! Mondjuk ki. Legyünk túl rajta. Eddyt meg kell szöktetni.

Eisenfuss Hektor ezt már régen tudta. De most, hogy konkrét formában hallotta a kérést mégis felszisszent, mint akinek a lábára léptek. A dolognak meglehetősen halálos ítélet íze volt.

– Megszöktetni… – morogta. – Persze, megszöktetni… Hiszen egyebet nem is nagyon lehet. Hm… ez azt jelenti, hogy oda kell menni…

– Miután a drót nélküli fegyencszöktetést még nem találták ki! – felelte kicsit epésen az asszony. – De valamit ne felejtsen el kedves Eisenfuss. Én ezt csak kérem. Kényszerről szó sincs. Maga alapjában véve békés ember. Ha nem mer belefogni ilyesmibe, hát megelégszem azzal, ha útbaigazít, hogyan találhatnám meg a többieket A Nagyherceget, Szokolovot, Albertet…

– Azt hiszi, hogy nekik bátorságosabb odamenni?

– Nem. Maguk mind szökött légionisták és könnyen oda kerülhetnek, ahová szegény Eddy… de ők kalandosabb természetűek. Maga békés ember…

Eisenfuss kicsit elvörösödve legyintett.

– Hagyjuk ezeket a dolgokat kérem! – mondta idegesen. – Nem vagyok békés kispolgár és főleg nem vagyok gyáva. Nevetséges, kérem… Amire a többiek mernének vállalkozni, arra én is vállalkozom.

Az asszony reménykedve nézett rá.

– Tehát?

– Tehát ünnepélyesen bejelentem, hogy elvállalom annak a csirke… szóval a kedves férjének a kiszabadítását

– Drága Eisenfuss!…

– Hagyjuk ezeket most kérem… Tisztességes ember köteles elvállalni az ilyen izéket… ha egy izéről… hölgyről van szó… Hát szóval hagyjuk a hálálkodást mert attól elpirulok.

– Ahogy akarja. Na és mi a terve?

– Természetesen expedíciót kell szerveznünk. Érintkezésbe fogok lépni a régi bajtársakkal.

– De hiszen azt mondta, hogy nem tudja, hol laknak.

– Nem is tudom. De elmegyek abba a mulatóba, ahol Albert, a parkett-táncos legutóbb dolgozott Ott talán kapok valami útbaigazítást…

Az asszony kifelé intett.

– A fiatal Orlovot is magával hozza?

– Természetesen. Gregory hálás, hűséges és megbízható. És rendkívül ügyes.

Itt nem mindenben volt igaza Hektor Eisenfussnak. Gregory Orlov nem volt hálás, nem volt hűséges és nem volt megbízható. De valóban rendkívül ügyes volt Mikor ezek odabent befejezték a megbeszélésüket, Gregory már fogalmazta is a sürgönyt, melyet egy Marokkóban tartózkodó szakállas úriember néhány óra múlva kézhez kapott.

A sürgöny szövege ez volt:

„Az asszony itt járt stop E. megígérte segítségét stop expedíciót szerveznek T. kiszabadítására stop indulást jelzem stop stop

Gregory”

*

Eisenfuss időközben elbúcsúzott Yvonne-tól. Mikor az asszony eltávozott, a volt könyvelő gondterhelten ült le mély és kényelmes karosszékébe. Azon tűnődött, hogy most belefog élete valószínűen utolsó kalandjába. Nem nagyon érezte magát elég erősnek a dolog megszervezéséhez, és noha eddig igen takarékos életet élt, most legalábbis gondolatban szórni kezdte a pénzt.

– Tízezer fontot adnék – gondolta ugyanis –, ha tudnám, hogy hol van e pillanatban a Nagyherceg! Az ő leleményessége kellene ide…

A Nagyherceg e pillanatban Eisenfuss háza előtt állt és felvillanó szemmel indult el éppen, hogy nyomon kövesse a postahivatal felé igyekvő Gregory Orlovot.

A karcsú és jó modorú fiatalember könnyed léptekkel ment a nagy, fehér épületig. Felszaladt a bejárathoz vezető néhány lépcsőn és egyenesen ahhoz az ablakhoz lépett, ahol egy tábla szerint sürgönyöket vesznek fel. Letette a blankettát és kicsit sziszegve fordult meg, hogy megmondja a véleményét annak az úriembernek, aki olyan kegyetlenül a lábára lépett, sőt ráadásul úgy nekiesett, hogy csaknem feldöntötte. Az illető úriember azonban olyan őszinte arccal és olyan kétségbeesett hangon kért elnézést, hogy Gregory eltekintett ezúttal az illető megleckéztetésétől. A dolog ezzel a lovagiasság szabályai szerint el is intéződött, és az ifjú Gregory máris visszafordult, hogy feladja a táviratot. Hogy a tyúkszemtipró úriember időközben futó pillantással ugyan, de elolvasta a sürgöny tartalmát, ezt észre sem vette. Ha észrevette volna, nem távozott volna olyan jókedvűen fütyörészve a sürgönyhivatalból.

Gregory Orlov még a postaépület lépcsőjén sétált lefelé, mikor az indiszkrét úriember szintén ott állt a sürgönyöket átvevő hivatalnok előtt és egy kutyafuttában fogalmazott és kusza írással papírra vetett táviratot nyújtott át neki. A táviratban ez állt:

„Itt vagyok a városban stop teremtett léleknek ne szólj róla stop délután négykor várlak a „Dühöngő Eszkimóban” stop stop, Palmer”

– Palmer – gondolta. – A Nagyherceg tehát itt van a városban. Ez igazán ritka szerencse. De miért titokzatoskodik? Mi az, hogy egy teremtett léleknek sem mondhatom meg? Az egész dolog úgy hangzik, mintha a Nagyherceg valami offenzívát készítene elő. Világéletében nagy stratéga volt…

Egy pillanatig arra gondolt, hogy Gregoryra talán mégsem vonatkozik a szigorú titoktartást ajánló megjegyzés, de aztán mégis jobbnak látta, ha hallgat.

És néhány hónap óta ez volt Eisenfuss Hektor első okos ténykedése.

II. FEJEZET

Több úriember felteszi a kérdést, hogy minek van pénz, ha nincs. Három ember és egy potyautas útnak indul. Több pálinkásüveg ugyanannyi koponyával egyidejűen összetörik, de a meleg egyáltalán nem csökken. Szokolov rájön, hogy nem ismeri az anyanyelvét, de a nyelvtanára már a második pofon után megszökik. A hajó nem süllyed el, de nem baj, mert a biztosítótársaság úgysem fizetne.

A hatalmas, nyitott teherautó nagy szökkenéssel elindult. Széles bőrülésén kényelmes mozdulattal dőlt hátra a Nagyherceg, Eisenfuss és Gregory. A fiatalember természetesen azonnal felismerte az urat, aki a postahivatalban rálépett a lábára, de a Nagyherceg olyan elszántsággal kért tőle újra és újra bocsánatot, hogy minden gyanúja egyszeriben eloszlott.

– Igazán könnyelműség lett volna a hadjáratba magunkkal vinni az asszonyt, mondta Eisenfuss, és a Nagyherceg beleegyezően bólintott.

– Engem viszont könnyelműség lett volna itthon hagyni! – jegyezte meg Gregory. – Biztosra veszem, hogy hasznomat tudjátok venni és ki fogom érdemelni a bizalmatokat!

Eisenfuss zajosan helyeselt, a Nagyherceg pedig ügyesen másról kezdett beszélni, nehogy egy kutató pillantással elárulja magát.

– Hát a Madame velünk akart jönni? – kérdezte Gregory és a hangjában mintha egy parányi csalódás lett volna, de lehet, hogy ezt csak a bizalmatlan Nagyherceg gondolta így.

– Igen! – felelte Eisenfuss. – Én és a Nagyherceg alig tudtuk lebeszélni róla. Nem bírta volna sem az utat, sem a küzdelmet.

Gregory érdeklődve fordult Palmer felé.

– Miért hívják Önt Nagyhercegnek? Talán csakugyan…

– Nem, nem… Annakidején, mikor még Afrikában rontottam a levegőt, és még kevesebb pénzem volt, mint most, egy pár eskarpenből állt az egész cipőállományom. Ez az elegáns, finom lakkcipő szokatlan volt a fiúknak. Talán a viselkedésemet is túlságosan előkelőnek tartották, s így elneveztek Nagyhercegnek. De ragaszkodom hozzá, hogy fenségnek szólítson.

– És nem is orosz?

– Nem!

Gregory most egész határozottan megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Most jól nézünk ki! Esküdni mertem volna, hogy nem felejtettem el semmit. És a tartalékgumit mégsem tettem be, úgy látszik, a helyére.

– Azután nagyot pukkant a pneumatik. Az autó még futott vagy húsz-harminc métert és megfeneklett. Eisenfuss káromkodva nyúlt az ülés alá, azután szitkozódva egyenesedett fel.

– Nem tesz semmit! – mondta nyugodtan a Nagyherceg – Az én táskámban valószínűleg akad majd egy-kettő. – Most nagyon is ügyelt, hogy rá ne nézzen a sápadtan álló Gregoryra. – Autótúrára a legritkább esetben indulok másképp.

Szorgalmasan dolgoztak rajta, hogy felszereljék a kereket, és csak akkor vették észre azt a két revolveres embert, akik hihetőleg a fák közül kerültek hirtelen elő, mikor már nem védekezhettek.

– Maguk mit akarnak? – kérdezte Eisenfuss kissé sápadtan egy gyomrának feszülő pisztoly hatása alatt.

– Legelsősorban azt, hogy fogja be a pofáját! – felelte határozott hangon az egyik.

– Hogy képzeli, hogy egy katonaviselt emberrel ilyen hangon lehet beszélni? – lármázott Eisenfuss.

– Körülbelül így! – felelte az előbbi támadó és egy rövid, gyors, de borzasztó erejű ütéssel leterítette a volt könyvelőt.

– Mégis rendkívül szeretném tudni, hogy mit akarnak velünk? – kérdezte a Nagyherceg. – Mindenesetre figyelmeztetem magukat, hogy mihelyt szabad lesz ismét a kezem, borzasztó pofonokban fogom kifejezni elismerésemet…

– Ha nem fogja be a száját, beverem a koponyáját! – ordította fogcsikorgatva a revolveres támadó. – Maguk most beülnek az autóba és velünk jönnek. A többit majd megtudják.

Eltették a revolvereket. Betuszkolták a két megkötözött embert a kocsiba és benyomták a még mindig ájultan fekvő Eisenfusst is, mikor…

– Fel a kezekkel! – kiáltott a hátuk mögött egy csengő hang.

Villámgyorsan megfordultak. Yvonne Tompson állt előttük, kicsit szakadt ruhában és olajtól csepegő, nagyon maszatos arccal, kezében hatalmas revolverrel.

*

Egy pillanatig nagy dermedt csend volt. A két támadó lassan a levegőbe emelte a kezét. Olyasféle nesz is volt, mint mikor valaki a fogát csikorgatja. Ezzel azonban senki sem törődött.

– Eisenfuss, maga nincs megkötözve… Szálljon ki és vegye el ennek a két gentlemannek a revolverét. De vigyázzon, hogy a revolverem elé ne kerüljön, mert ezek rögtön kihasználják a helyzetet. Úgy. A fegyvereket dobja be az autóba. Most gyorsan oldozza el Gregoryt és a Nagyherceget.

A feloldozott emberek kiszálltak az autóból. Csuklóikat dörzsölték, melybe erősen bevágott a kötél.

– Szabadna végre megtudnom, hogy mi volt a célja ennek a támadásnak? – kérdezte a Nagyherceg olyan hangon, amelyen érzett, hogy válasznemadás esetén azonnal ordításba csap át.

– Hagyjuk ezt most! – szólt közbe Yvonne. – Az urak velünk fognak jönni! Gregory, menjen és kötözze meg őket.

Gregory Orlov előrelépett, hogy teljesítse a parancsot. Sajnos a dologból nem lett semmi, mert a fiatal orosz gróf valószínűen megbotlott egy kőben és neki esett az asszony pisztolyt tartó kezének. A revolver széles ívben elrepült. A két ember villámgyorsan körülnézett. Fegyver nélkül nem ismételhették meg a támadást, de legalább kereket oldhattak. Villámgyorsan megfordultak és pillanatok alatt eltűntek az utat szegélyező fák között. A Nagyherceg felordított és utánuk vetette magát, de csakhamar be kellett látnia, hogy ezek előnyben vannak a fák között, és nincs rá remény, hogy utolérje őket. Lihegve érkezett vissza a többiekhez és még hallhatta Gregory őszinte mentegetődzését.

– Igazán végtelenül sajnálom… Rettenetesen ügyetlen voltam… Azt hiszem, ráléptem egy kőre és azért…

– Nem baj fiam, nem baj! – vigasztalta egészen gyanútlanul Eisenfuss – ilyesmi előfordul mindenkivel. De maga… – fordult az asszonyhoz – maga magyarázza meg végre, hogyan került ide?

– Nem akartak magukkal hozni… én pedig mindenáron részt óhajtok venni a férjem kiszabadításában. Azt hiszem, egészen érthető szempont. Mikor már mindhárman a kocsiban ültek, felkapaszkodtam a poggyásztartóra. Nem volt valami kényelmes, de örülök, hogy a kellő pillanatban itt lehettem és bebizonyíthattam maguknak, hogy megállom a helyemet a

legkritikusabb pillanatokban is…

– Csak tudnám, hogy mit akarhattak ezek tőlünk? – tűnődött Eisenfuss.

– Hát mit akarhattak? A pénzünket! – állapította meg Gregory.

A Nagyherceg futó pillantást vetett rá.

– Ahhoz felesleges volt, hogy magukkal vigyenek bennünket! – jegyezte meg. – Nem gondolja?

– Hát… – Gregory egy pillanatra bizonytalan lett, de aztán kivágta magát. – Talán valami váltságdíjra gondoltak…

– Hogy ők mire gondoltak, azt nem tudom, – mondta sötéten a Nagyherceg, s ismét elkerülte a fiú tekintetét –, de az az érzésem, hogy ennek a dolognak a gyökerei sokkal mélyebbre nyúlnak, és véleményem szerint ebben az ügyben még rendkívül sokat fogok pofozkodni.

A sokatmondó ígéret után hátradőlt az autóban és egész úton nem szólt többé egyetlen szót sem.

További másfélórás autózás és hat órányi hajókázás után Ostendében voltak. A népszerű kis belga fürdőhelyen még nem indult meg a szezon. Megszálltak a Hotel Belg-ben, és a Nagyherceg azonnal elindult, hogy felkeresse azt az úriembert, akinek kedvéért erre vették útjukat.

Albert a parkett-táncos, aki annakidején olyan nagy szerepet játszott a légióból való szökésük és a vagyonuk megszerzése körüli kalandban, még mindig olyan szép fiú volt, mint öt évvel ezelőtt. Legfeljebb annyi változás történt rajta, hogy halántékán kissé őszülni kezdett. Keskeny filmsztár bajusza éppen olyan selymes volt, mint azelőtt, alakja karcsú és arisztokratikus, hosszú ujjú kezén kis gyémántos aranygyűrű csillogott. Szmokingja legelsőrendű szabó műhelyéből került ki, utánozhatatlan elegáns mozdulattal vitte szájához a Boul American cigarettát, és hideg előkelősége csak akkor változott meg, mikor felismerte a közeledő Nagyherceget.

A találkozás az ostendei Aquárium mulatóban történt. Este tíz óra volt, és a bárban még nem volt egyetlen vendég sem. A zenekar egykedvűen, sőt unottan hangolt, a főpincér egy kis asztalnál ült és reggelizett, mint az olyan emberek, akik a nappalt átalusszák és éjszaka dolgoznak. Estélyi ruhás táncosnők és konzumlányok mentek át időnként a helyiségen, dohányoztak, vagy megálltak egy tükör előtt és megigazították a frizurájukat. Az egyik a harisnyakötőjét igazította tekintet nélkül a jelenlévőkre, hiszen egy sem volt privát köztük, tehát nem számított férfinek. A belépő Nagyherceg azonnal észrevette Albertet, aki a bárpultnál ült a magas, támlanélküli széken, konyakot ivott szódával és szintén meglehetősen unottan és egykedvűen hallgatta a jobb oldalán ülő platinaszőke artistanő álmatag csevegését.

– Nini, a Nagyherceg! Akármi legyek, ha nem a Nagyherceg. – kiáltotta felvillanó szemmel Albert, mikor felismerte a közeledőt. A főpincér is felugrott a helyéről, de mikor megállapította, hogy nem vendég érkezett, csak az egyik artista „ismerőse”, megvető arccal visszaült reggelije mellé.

Albert és a Nagyherceg keményen megölelgették egymást aztán a parkett-táncos egy nem túlságosan gyengéd mozdulattal elhessegette a sértődött arcot vágó platinaszőkét és helyére ültette Palmert. A platinaszőke dühösen távozott és társnői előtt igen keresetlen szavakban közölte véleményét a filmsztár bajuszú táncosról. Kétségtelen, hogy az elhangzott kifejezések nem lettek volna alkalmasak serdületlen leánykák lelkületének kicsiszolására, szerencsére azonban az ostendei Aquáriumba a legritkább esetben sem tévedtek be serdületlen leánykák, s így a már meglehetősen leromlott állapotban lévő helyi közerkölcsön nem ronthatott semmit a platinaszőke démon találékony közlékenysége sem.

Térjünk azonban vissza a bárpultnál ülőkhöz. Már kiörülték magukat és lassankint

abbahagyták egymás hátának hatalmasan visszhangzó csapkodását is, melytől a harmonikus hanghoz szokott karmester már kilenc ízben rándult össze idegesen. Időközben a Nagyherceg is rendelt egy szódás konyakot, és éppen felhajtották a viszontlátás örömére. Albert szájába erőszakolt barátjának is egy Boul Americant és ezer különféle kérdéssel árasztotta el.

– Hát beszélj öregem! – biztatta. – Ezer éve nem láttalak. Hogy kerültél ide ilyen váratlanul?

– Megkaptam az anzixodat…

– Kedves, hogy nemes egyszerűséggel anzixnak nevezed azt a lapot, amelyen pénzt kértem tőled…

– Ne haragudj, hogy nem küldhettem. Én az elmúlt öt év alatt teljesen elszegényedtem újra. Tudod, volt egy találmányom. Azt hittem, meghódítom vele a világot A találmány ette a pénzt. Nem sajnáltam, mert arra gondoltam, hogy ha kész leszek, hát úgyis visszatérül kamatostól. Aztán egy szép napon ellopták az egészet. Egyetlen rajzocska maradt meg, amivel azonban nem megyek semmire. Igaz, hogy enélkül ők sem érnek sokat, de ez sovány vigasz. Én tönkrement ember vagyok. Természetesen nem nyugodtam bele a dologba és nyomozni kezdtem. Aztán a szálak egyszerre összegubancolódtak. Még egy bűnügy keveredett a dologba. És én tulajdonképpen emiatt a másik bűnügy miatt vagyok itt. Segítségedet akarom kérni.

– Parancsolj!

– Előbb mondd meg, hogy te hogy kerültél ide? Albert vállat vont és kesernyésen mosolygott.

– Úgy, hogy ilyen embereknek, mint mi vagyunk, nem való a vagyon.

– Miért? Ez nevetséges, hiszen…

– Van pénzed?

– Nincs! De ez nem azonos… én a találmányom miatt…

– Hagyd! Ha a találmány nem lett volna, másra kótyavetyélted volna el. Minden pénzbe lefogadom, hogy tízünk közül legfeljebb kettő tudta megőrizni, vagy esetleg még gyarapítani a talált kincsből eredő vagyont.

A Nagyherceg elmosolyodott. Tetszett neki a parkett-táncos logikus okfejtése.

– Eisenfussra és Eddyre. Ők jámbor, becsületes polgárok. Mi azonban piszok, könnyelmű bohémek vagyunk. Nem is érdemeljük meg, hogy pénzünk legyen.

– Hát te például hová tetted a pénzed?

Albert elgondolkozva nézegette csonka ujját. Egy revolvergolyó vitte el annak idején a Szaharában, izgalmas körülmények között.

– Nem fogod elhinni… – mondta szinte szégyenkezve. – Egy nőre költöttem az egészet.

A Nagyhercegnek leesett az álla.

– Micsoda? Te? Nőre?

– Ugye bután hangzik? Ha más mondaná, én sem hinném el. De a dolgok végül mindig kiegyenlítődnek. Már bele is nyugodtam. Egész életemben nem tettem egyebet, mint hogy kifosztottam a nőket. Szinte természetes tehát, hogy most, mikor vagyonos lettem, engem fosszon ki egy nő. Ki is fosztott. Olyan agyafúrtan és ügyesen, hogy még haragudni sem tudtam rá. Hiába, akad olykor olyan, aki még nekem is tud imponálni ebben a mesterségben. Talán ez volt a büntetés. Az ember ne lázadozzon. Most újra itt vagyok és elölről kezdtem mindent.

A Nagyherceg sokáig hallgatott.

– Hát lehet, hogy igazad van. Ami Eisenfusst és Eddyt illeti, ők valóban megtartották vagyonukat Eisenfuss egész életében kishivatalnok volt, nem is nagyon értett hozzá, hogy elverje a pénzt, Eddy megnősült és ott volt a felesége, aki vigyázott a vagyonra, a többiekről azonban én sem tudok semmit. Nem hinném azonban, hogy például Szokolov, aki mindig szerény embernek

látszott, ne becsülte volna meg a vagyonát.

Albert mosolygott. Kis tükröt tartott a kezében és a frizuráját igazgatta, de sehogy sem lehetett megelégedve az egyébként tükörfényes, lesimított hajjal, mert hátraszólt egy pincérnek.

– Olivér küldje fel nekem a fodrászt! De mondja meg, hogy azonnal jöjjön, mert megugrom!

Két perc múlva előttük állt a mulató fodrásza. Kicsit elhanyagolt állapotban lévő, óriási termetű, negyven év körüli férfi. A Nagyherceg felkiáltott meglepetésében, mikor meglátta.

A fodrász a dúsgazdagnak hitt Szokolov volt.

*

Albert és Szokolov sokáig figyelmesen hallgatták Palmert, aki előadása végén komoly arccal mondta:

– Tudom, hogy ti, mint szökött légionisták még nálunk is nagyobb veszélynek teszitek ki magatokat, de végre is kockázat nélkül semmi sem sikerülhet. És itt nemcsak arról van szó, hogy egy régi bajtársatokat, akivel oly sok szép és kellemes közös pofozkodásotok volt, megmentsétek, nemcsak arról, hogy egy igazán jobb sorsra érdemes, kedves és finom asszonynak visszaadjuk a férjét, hanem arról is, hogy leleplezzük a földkerekség legjobban megszervezett gazságát, mely nemcsak embereket veszélyeztet, hanem áthidalhatatlan szakadékot akar ásni két baráti állam, Anglia és Franciaország között. Arra nem is hivatkozom, hogy véleményem szerint komoly pénzt is jelentene nekünk, mert benneteket nem nagyon érdekel a pénz. Az imént valami olyasmit mondtatok.

– Izé… – mondta zavartan Szokolov. – Érdektelenségünk csak arra az esetre vonatkozik, ha… hogy is mondjam… ha nincs… Ha van, akkor egészen más a helyzet… Hát szóval a magam részéről nincs akadálya a dolognak. De nem mondanál valamivel többet arról a gazságról?

A Nagyherceg csendesen rázta a fejét.

– Most nem. És főleg itt nem. El tudtok innen azonnal szabadulni?

Albert bólintott.

– Még nem kezdődött meg a szezon. Gondolom, menni fog.

Albert és Szokolov néhány életveszélyes fenyegetéssel tarkított szóváltás árán felbontotta szerződését. A bajkeverő Nagyherceg már a bejáratnál várta őket. Elindultak a Belg Hotel felé, ahol a kis társaság megszállt.

Útközben még megbeszéltek egyet-mást. A Nagyherceg nem hallgatta el országúti kalandjukat sem. Albert és Szokolov felcsillanó szemmel hallgatták. A régi kalandorvér újra forrni kezdett bennük. Egész jó munkának ígérkezik a dolog, és úgy látszik, némi életveszélyre is van kilátás! – gondolta Szokolov és beleharapott egy sonkászsemlyébe, melyet az imént lopott a konyháról.

– A legelső teendőnk most az volna, hogy megtaláljuk a többi fiút! – mondta Albert. – Azt hiszem szükség volna rájuk.

A Nagyherceg bólintott.

– Úgy van. Tudomásom szerint valami nagy vállalkozásba fogtak és visszamentek Afrikába. Majd utánuk nézünk.

– Ugyan! – legyintett Albert. – Vállalkozás! Ismered már az elméletemet!

– Nem mindenki olyan könnyelmű disznó, mint mi vagyunk! De hagyjuk ezt egyenlőre – a Nagyherceg Szokolovhoz fordult – Egy honfitársaddal fogsz most megismerkedni. Bizonyos Orlov gróffal.

– Emigráns?

– Igen.

Az orosz elhúzta a száját.

– Nem szeretem a grófokat! Különösen, ha honfitársaim. Ragaszkodol hozzá, hogy társadalmilag érintkezzem vele?

A Nagyherceg bólintott.

– Sajnos igen. Még ha nehezedre esik is. Érdekel ez az ember.

A találkozás nem a hotelben történt. A Nagyherceg kerülni akart mindent, ami feltűnő. Egy előkelő hotelben pedig minden apróság feltűnik. Albert és Szokolov ennélfogva betért a kikötőben lévő Három Vénasszony nevű matrózcsapszékbe és ott várták be a Nagyherceget, Eisenfusst, Gregoryt és az asszonyt.

Mikor Yvonne, Eisenfuss, Albert és Szokolov túl voltak a viszontlátás örömein, s megitták az első rund sört, Szokolov ígéretéhez híven Gregoryhoz fordult.

– Igazán nagy öröm nekem gróf úr, hogy egy előkelő honfitársamat üdvözölhetem! – Ezt természetesen oroszul mondta. Gregory mosolyogva, de franciául válaszolt

– Ne vegye rossz néven kedves barátom, hogy fiatalabb létemre kioktatom, de egy francia anyanyelvű hölgy társaságában nem illik más nyelven beszélni. Különösen olyan nyelven nem, amit ő semmiképp sem érthet meg.

– Ó – szólt közbe sietve a Nagyherceg, mert látta, hogy az ilyen finomságokban gyakorlatlan Szokolov zavarba jön –, azt hiszem, hogy a Madame elnéző lesz ezúttal. A helyzet olyan…

– Hogyne, hogyne! – bólintott Yvonne. – Ha két honfitárs idegenben összetalálkozik… Ez felmenti őket minden társadalmi konvenció alól. Csak beszéljen oroszul. Ha nem is értem, szeretem hallgatni.

A darabos és meglehetősen faragatlan Szokolov vörös arccal, tehetetlenül nézett körül. Nem nagyon értette ezt a vitát. Gregory viszont nagyon sápadt volt. A Nagyherceg végre elcsípte Szokolov pillantását és kedélyesen rákacsintott.

– Nem követtél el semmiféle hibát öregem. Beszélj csak oroszul, ha jólesik.

És ismét kacsintott. Szokolov kezdett magához térni. Még nem értette, de érezte, hogy itt valami nincs rendben. Úgy látszik, itt várnak tőle valamit. Hát rendben van. Ő nem lesz elrontója semmiféle mulatságnak. Megint Gregoryhoz fordult és ismét oroszul mondta:

– Hát, látja gróf úr, őnagysága nem veszi rossz néven… Nekem pedig egyenesen jólesne… Oly rég nem hallottam orosz szót.

Gregory erre felelt valamit. Meglehetősen hosszú mondat volt, és senki sem értette. Egyáltalán senki. Még Szokolov sem. Riadtan nézett az előtte ülő fiatalemberre. Hatalmas öklével letörölt egy verejtékcseppet a homlokáról. Mi ez? Mi történt itt? Elfelejtette a saját anyanyelvét? Megint mondott valamit, Gregory valamivel bizonytalanabbul, de megint válaszolt, és Szokolov megint nem értette. Aztán észrevette, hogy a Nagyherceg roppant érdeklődéssel hajol előre és izgatottan figyel. És akkor megértett mindent. A Nagyherceg a múltban akkor vágott ilyen arcot, ha valakit le akart leplezni. Ezúttal ezt a fiatalembert kell leleplezni! – állapította meg és egyszerre megnyugodott. Hiszen ez nem oroszul beszél! Ő nem felejtette el az anyanyelvét és nem őrült meg, hanem ez itt, ez a tejfelesszájú egy hitvány kis szélhámos…

Most már mosolygott és franciára fordította a szót.

– Nem mondaná meg nekem kedves grófom, hogy tulajdonképpen milyen nyelven is beszél maga? – kérdezte nyájasan.

– Oroszul… – felelte halkan Gregory és segélykérően nézett körül.

A kocsmában nem voltak sokan. Az egyik sarokban néhány kikötői lány ült. Valószínűen

a szeretőiket várták. A másikban néhány belga és hollandus matróz kockázott. Az egyik éppen pofon ütötte a másikat, de nem lett verekedés a dologból, mert az illető csakugyan csalt és ezt azonnal belátta.

– Tehát maga azt állítja, hogy ez orosz nyelv? – kérdezte ismét Szokolov.

– Hát… nem egészen tiszta… Ez… kaukázusi tájszólás.

– Aha, kaukázusi! De hiszen a híres Orlov grófok tiszta oroszok voltak és évszázadok óta Péterváron éltek.

– Igen, de… ez… egy oldalág, amely… a Kaukázusban élt.

– Szóval ez kaukázusi tájszólás?

– Igen! – Gregory nagyot nyelt.

– Úgy… úgy… – Szokolov kedélyesen maga elé merengett. – A feleségem is kaukázusi volt. Egyszer kihallgattam egy beszélgetését, amelyből megtudtam, hogy az előttevaló délutánon két földijével csalt meg. Egymás után.

– Nem hinném, hogy a családi ügyei érdekelnének! – próbált fölényeskedni Gregory, összeszedve minden megmaradt bátorságát.

– Nem, persze hogy nem! – egyezett bele Szokolov. – Az egészet csak azért mondtam, mert meg akartam jegyezni, hogy mielőtt megöltem mindhármukat, mármint a feleségemet és a két földit, volt egy kis vitám velük. És ők közben egymás között kaukázusi tájszólással beszéltek. És ez a tájszólás igazán nem hasonlított ehhez, amit maga beszélt.

Szinte szeretettel nézett végig Gregoryn, aztán rövid, gyors mozdulattal irtózatosan pofon vágta

Az a visszakézzel adott, látszólag egészen könnyed pofon volt, amelynek Szokolov hírnevét köszönhette, és amely pillanat alatt felrepesztette a szemhéjt, eltörte az orrcsontot, kihasította az arcbőrt és percekre megfosztotta azt, aki kapta, önálló ítélőképességétől.

Gregory hátrahanyatlott. A többiek felugrottak, de a Nagyherceg egy mozdulattal visszatartotta őket. Eisenfuss vörös arcán látszott, hogy szeretne szólni, de nem tud. Az asszony nagy erővel gyűrte le rosszullétét. Már elszokott az effajta látványoktól, de most érezte, hogy az értelmetlennek látszó nyelvbogarászás mögött életbevágó dolgok forranak.

– Hát milyen nyelv is ez fiacskám? – kérdezte még mindig nagyon szelíd hangon Szokolov.

– Ru… rutén… – dadogta elveszetten Gregory.

Szokolov elmosolyodott.

– A húgocskám jut eszembe! — mondta révedező hangon általános meglepetésre és egy pillanatra lehunyta a szemét. – Milyen bájos volt a kicsike, mikor egy kisebbfajta nézeteltérésnél hasba szúrta a férjét a konyhakéssel. Szép, hosszú seb volt. Majdnem a veséig ért. Szegény kis húgom akkoriban sokat sírt, mert azt hitte, hogy meghal a fiú. De nem történt semmi baj. Fél év múlva már makkegészséges volt. Ezek a rutének elpusztíthatatlanok. Tudniillik rutén volt a sógor, ha még nem mondtam volna. És egész tájszólással beszélt…

Ránézett Gregoryra.

– Egész más tájszólással, mint te! – ismételte és már el is durrant a második irtózatos pofon. Gregory most már lezuhant a székről és négy fogát köpte ki egyszerre. Ajka is felhasadt, és vérzett a füle. Pillanatok teltek el, amíg lábra tudott állni.

– Nem hagynánk ezt most abba? – kérdezte váratlanul nyugodt hangon.

– Ahogy akarod! Nekem mindegy! – felelte előzékenyen Szokolov. – A magam részéről szívesen folytatom. Kellemes kis családi történeteim kimeríthetetlenek. Csak azt ne mondd, hogy ukrán tájszólást beszéltél, mert erről eszembe jutna az öcsém, aki egyszer agyonvert egy csendőrt…

– Nem beszéltem ukrán tájszólást! – felelte komoran Gregory. – És nem érdekelnek a családi gyilkosságai.

A két irtózatos pofon sem terelte rájuk a figyelmet. A sarokban ülő lányokhoz időközben néhány kikötői alak csatlakozott, a másik sarokban kockázó matrózokat teljesen lefoglalta a játék, a nagy csattanásokra ugyan felkapták a fejüket, de ebben a kocsmában néhány pofon igazán nem ment szenzáció számba. Különösen, ha idegenek pofoztak idegeneket.

– Tehát? – kérdezte Szokolov.

– Tehát, hagyjuk abba ezt a csevegést. Utálom az erőszakosságot. Inkább bevallom, hogy nem is tudok oroszul.

– Bizony nem! Ezt készséggel elhiszem. Még akkor is, ha nem adja rá a becsületszavát. Sőt, akkor még inkább. De hát hogy lehet az, hogy egy orosz főúr nem tud oroszul?

– Nem vagyok orosz főúr!

– Hát idáig csak eljutottunk! – szólt most közbe a Nagyherceg – De most szeretném, ha disztingválnánk. Hogy a fiú nem orosz az rendben van. De egészen biztos, hogy főúr.

– Nem értem! – mondta Szokolov és kíváncsian nézett a fiatalemberre, mintha e pillanatban látná először.

– Sokáig törtem a fejemet, hogy miért olyan ismerős. De csak akkor világosodott meg bennem a dolog, mikor az előbb Yvonne felé nyújtotta a söröspoharat. Akkor már tudtam, hogy hol láttam.

Anélkül, hogy Gregoryra nézett volna, elkiáltotta magát.

– Fizetni, főúr!

– Ig… – Gregory a Nagyherceg felé fordult, de a szót is, a mozdulatot is hirtelen abbahagyta. Kicsit későn. A Nagyherceg mosolygott.

– Ugye Sebastian, mi Luxemburgban találkoztunk utoljára? Két évvel ezelőtt. Akkor maga főpincér volt a Charlotte nagyhercegnőről elnevezett kávéházban. Igaz, Sebastian?

Gregory cinikusan elvigyorodott.

– Hát mit csináljak, ha lelepleztek…

Eisenfuss feljajdult.

– Gregory!

– Magát sajnáltam egy kicsit öregem, mert igazán rendes fiú volt és egész biztosan szeretett. De nekem kötött marsrutám volt. Csak azt tettem, amivel megbíztak.

– Kik a megbízói? – kérdezte Albert – Na köpjön fiam gyorsan, mert tőlem is kaphat egyet.

Gregory-Sebastian megvető arccal nézett a táncosra.

– Nagy tévedés azt hinni, hogy engem olyan könnyű dolog terrorizálni!

– Azt az országúti támadást te rendezted? – kérdezte a megviselt Eisenfuss. – Felelj, mert széttaposlak te piszok bleu!

– Hagyjuk ezeket az őrmesteri szakkifejezéseket. Ha éppen tudni akarja, hát én rendeztem. Sajnos nem sikerült. Sok fáradságtól kímélt volna meg mindnyájunkat. Na majd legközelebb. A megbízóim felől pedig kár érdeklődni. Sokkal félelmetesebbek, semhogy el mernék róluk árulni valamit.

– Pedig ajánlatos lenne! – állapította meg Szokolov. – Mert mi most elviszünk téged valami csendes helyre és megpróbálunk rábeszélni, hogy mondj el mindent, amit tudsz. Azt hiszem már eddig is megismerhetted a rábeszélőképességemet. A Nagyhercegről, meg Albertről nem is beszélve. Ahhoz képest, hogy aránylag úriemberek, rém ordenárék tudnak lenni, ha egy ilyen alakot meg kell szólaltatniuk.

Ezt szelíd, nyugodt hangon mondta, de volt a szemében valami, amitől Sebastian még

jobban elsápadt. Ha ezek megtalálják a módját, hogy kiszedjenek belőle valamit – és biztosan megtalálják, mert ezek olyanok – akkor összeomlik az az óriási tervépület, aminek kivitelezéséhez emberéleteket áldoztak fel és fognak feláldozni ezután is, ami két országot rendít meg alapjában, rettenetes pénzösszeget jövedelmez még neki is, aki csak mellékszereplő, olyan hírszerzőféle. Ha nem hiúsul meg. De ha igen, ha ezek rákényszerítik, hogy valljon, akkor azok ott fenn, akik a dolgokat irányítják egykettőre leszámolnak vele, amiért eljárt a szája. Viszont, ha nem beszél, ezek itt csúnyán elbánnak vele. Átkozott kutyaszorítóba került és nincs menekvés. – körülnézett – Vagy mégis volna? – villant át rajta. Nézzük csak. Egyedül nem bánhat el még eggyel sem ezek közül. De talán…

Hirtelen hátraugrott, villámgyorsan felkapott egy söröskorsót és mielőtt bárki közbeléphetett volna, odavágta a sarokasztalnál kockázó matrózok közé.

És ugyanakkor ráordított Szokolovra.

– Megveszett maga? Mit kötözködik békés tengerészekkel?! Vétettek azok magának valamit?!

Nagy, dermedt csend lett. Egy pillanatig elhűlve néztek egymásra, amíg a Nagyherceg fel nem fogta teljesen a zseniális trükk horderejét. A sarokban ülő matrózok akkorra már vészjósló arccal felálltak asztaluk mellől. Hiábavaló volna most elmagyarázni nekik, hogy nem ők dobták a korsót, hanem ez a minden hájjal megkent fiatal csirkefogó. Itt most már verekedés lesz, méghozzá nagyon csúnya.

Egy kétméteres hollandi matróz, irtózatosan széles vállakkal és olyan tenyerekkel, melyek könnyedén hajlították meg a másfél hüvelykes vasrudat is, lassú, kacsázó tengerészlépéssel feléjük indult. Öt társa is megmozdult, szemmel láthatóan azért, hogy elállja a kijáratot. Aztán egy szék suhant keresztül a levegőn és leverte a lábáról egy pillanatra Szokolovot.

Nehéz pillanatok voltak. A szék elhajítása után fél másodperccel Eisenfuss egyetlen gyors mozdulattal az asztal alá hajította Yvonne-t.

– Meg ne moccanjon! – ordította utána és máris bombázni kezdte a kezébe kerülő söröskriglikkel a félelmetes némasággal közeledő matrózokat.

Az élen álló óriás ekkor már elkapta a Nagyherceg torkát. Nyomban akkora pofont kapott, hogy zúgó fejjel, szédelegve tántorodott hátra. Az egyik matróz a söröskorsókkal bombázó Eisenfussra vetette magát, de káromkodva felbukott, mert Albert gáncsot vetett neki. Estében beleverte a fejét az asztal sarkába és elájult. A matrózok még mindig öten voltak a négy jó baráttal szemben. Számbeli fölényük mellett, még jókora erőkülönbség is mutatkozott a javukra. De Szokolov ekkor már kieresztette közismert irtózatos jobbegyenesét, és az egyik tengeri medve törött állkapoccsal bukott fel.

A Nagyherceg időközben szabályos bokszmeccset rendezett a vasrúdhajlítgató óriással. Könnyedén táncolt, és egyáltalán nem lehetett megütni. Az óriás egyetlen ökölcsapása összemorzsolta volna, ha eléri. De az ördöngös tánc miatt minden igyekezete csődöt mondott.

Az alacsony kocsmahelyiségben iszonyú volt a hőség. A pipafüstöt vágni lehetett. Yvonne csendesen fuldoklott az asztal alatt. A kocsmáros nyugodt egykedvűséggel ült a földön, a söntéspult mögött, cigarettázott és a gyér világítás mellett a Le Soir legújabb számát olvasta. Időnkint anélkül, hogy felkelt volna, egy-egy üres borosüveget a verekedők közé hajított, egyáltalán nem törődve vele, hogy kit talál el.

Szokolov és Albert közben egyesült erővel felemeltek egy asztalt és belevágták a matrózok gomolygó tömegébe. A Nagyherceg épp akkor ütötte le egy balkezes gyomorszájütéssel az óriást, hogy az nyögve és hörögve fetrengett a padlón. Eisenfuss egy széktől találva összerogyott, de azonnal talpra ugrott ismét és egy rumosüveggel betörte valakinek a fejét.

Egy pillanatra lélegzethez jutottak. Vért és verejtéket töröltek le az arcukról gyors mozdulattal. Albert kivételével mind rettenetesen festettek. A parkett-táncos most is olyan volt, mintha skatulyából vették volna ki. Még a frizurája sem romlott el. Finom selyem zsebkendőjével letörölt néhány csepp vért az ökléről s megigazította a nyakkendőjét.

Aztán újra megindult a harc. Ez azonban már nem tartott sokáig. A matrózokat demoralizálta az érthetetlen eredménytelenség. Ők nem tudták, hogy ezek itt két világrész úgyszólván valamennyi kikötőjének leghírhedtebb verekedői voltak még alig öt évvel ezelőtt. És a vér nem válik vízzé. Legalább is erre vall, hogy Szokolov, az orosz óriás, aki most arra lett figyelmes, hogy valaki egy kést döf a vállába, villámgyorsan megfordult, elkapta az illetőt, nyakánál, derekánál fogva a magasba emelte és olyan erővel vágta a társai közé, hogy a szerencsétlen tört karral, tört lábbal és tört vállperccel terült el, miközben két társát is leverte a lábáról és tett percekre harcképtelenné.

A csata ezzel be is fejeződött. Mindenfelé hörgő, sziszegő és szitkozódó sebesültek feküdtek. A verejtékszagtól, füsttől és áporodott melegtől szinte nyúlós volt a levegő. Yvonne már ájuldozott az asztal alatt, mikor Eisenfuss talpra segítette. A kocsmáros ezzel szemben befejezte az újságolvasást, gondosan kitépett még egy apróhirdetést, ami momentán érdekelte, lassan feltápászkodott a földről és udvariasan kérdezte a győztes és vert hadak felé fordulva.

– Befejezték az urak? Tudniillik záróra van, és szeretem a rendet!

*

A Marechal Lyotel előkelő nevéhez képest igen szánalomra méltó hajó volt. Állandó teherforgalmat bonyolított le Európa és Afrika között, de olykor hajlandó volt személyszállításra is, feltéve, hogy a személyben megvolt a bátorság, hogy hajlandó legyen ezzel az úszó romhalmazzal szállíttatni magát.

A kis expedíció nem az anyagi kérdés miatt választotta ezt a cseppet sem megnyugtató közlekedési eszközt. Eisenfuss és Yvonne elég pénzt hozott magával, de ha ezzel a hajóval kötnek ki, akkor kilátás van rá, hogy elkerüljék a francia katonai és vámhatóságok figyelmét. Márpedig ez Szokolov, Eisenfuss és Albert szempontjából rendkívül ajánlatos volt.

Az öreg víziteknő minden eresztékében recsegve és ropogva hasította a hullámokat. Kapitánya egy feltűnően piszkos és megdöbbentően rongyos öreg tengeri farkas minden nagyobb reccsenésnél meg volt róla győződve, hogy most esik szét a hajója. Ilyenkor mindig azt érezte, hogy tennie kell valamit, tehát jót húzott a rumosüvegéből, melytől egyetlen pillanatra sem vált meg. A hajó merülési vonala jóval mélyebb volt a szabályzatban előírtnál. Legalább három és fél hüvelykkel mélyebbre süllyedt, mint a többi rendes hajó. Viszont a kapitány is jóval mélyebbre süllyedt már, mint a többi rendes ember, és igazán nem haragudott a hajójára csak azért, mert az hasonlított őhozzá. A kapitányt egyébként Hanák Rómeónak hívták, és senki sem tudta, hogy a keresztségben kapta ezt a szép nevet, vagy akkor választotta-e magának, mikor néhány igazán zseniálisan véghezvitt rablógyilkosság után jobbnak látta eltűnni a feleslegesen és kitartóan szaladgáló rendőrök elől. Körülbelül húsz éve vezette már a Marechal Lyotelt, amit annakidején is már egy végkiárusításon vett. Hanák Rómeóra jellemző még az is, hogy mikor Oránban kikötött és partra szállította a kis expedíció tagjait, s meghallotta a Nagyherceg vidám megállapítását, hogy „na lám, mégsem süllyedtünk el!” – azt felelte. – Nem baj. A biztosító társaság úgysem fizetett volna!

– Miért? – kérdezte a Nagyherceg.

– Mert egy idő óta nem fizetem a biztosítási díjat.

– Mióta? – érdeklődött Albert.
– Tizenkilenc éve! – hangzott a rezignált válasz.

*

Afrikában voltak tehát ismét. A nagy sárga pokol újra feléjük tárta izzó és előreláthatatlan szenvedéseket tartogató ölét. A hatóságokat egyelőre sikerült elkerülniük, de ki tudja, meddig lesz ilyen szerencséjük. Oránban voltak, a gyarmati hadsereg legfőbb vezérkari szállásán, a gyarmati katonai törvényszék székvárosában. Szokolov elégedetten állapította meg.

– Na, legalább, ha elcsípnek bennünket, nem kell Billncsek között bejárni egy fél világrészt. Elsőkézből kaphatjuk az ítéletet. Ugyan, mit idegeskedsz, te hülye?

– Jó, jó! – felelte a megkérdezett Eisenfuss. – Fogsz még idegeskedni te is. Úgy éljek, hogy sokkal kellemesebb a saját villám kertjében ülni, mint Ghadamesben mocsarat szárítani. Mondják, hogy ott meglehetősen meleg van.

– Ne adj te minden szóbeszédre!

Vicceltek, mert fel akarták deríteni egy kicsit ezt a szép vörös hajú asszonyt, aki halálos izgalomban jár fel-alá az egyszerű, meglehetősen harmadrangú hotelszobában. Hogyne volna izgatott, mikor a Nagyherceg most jár utána, hogy megtudjon valamit Eddyről. A Nagyhercegnek van itt egy őrmester barátja. Általában neki mindenütt van egy használható barátja. Ez az őrmester most szabálytalanságot fog elkövetni. Elítélt katonaszökevényről adatokat szolgáltatni katonai titok elárulása. Lefokozás és Traveaux-Force jár érte. De a Nagyherceg mégis ki fogja szedni belőle. Ő ilyen. Aztán majd megkeresik a többi fiút. Akikkel az öt év előtti nagy kalandot átélték. A Pribéket, a Fanyar Róbertet, Billt, a szomáli négert és Ragyást, az amerikai gengsztert. És kiszabadítják ezt az Eddy Tompsont, ezt a derék fickót. Ki, ha addig élnek is.

Végre! Végre! Nyílik az ajtó, és belép a Nagyherceg. Ingén és vékony vászonkabátján keresztülüt az izzadtság. Haja a homlokába lóg. Látszik, hogy nagyon fáradt. Leroskad.

– Kergettek? – kérdi Albert.

– Fenét! – mondja a Nagyherceg. – Csak részeg vagyok. Az asztal alá kellett itatnom Abbot őrmestert. Másképp nem merte elárulni, amit meg akartam tudni.

– És így elárulta?

– El. Még szénát is evett volna, ha akarom. Olyan részeg volt.

– Beszéljen már Palmer! – az asszony már teljesen széttépett egy csipke zsebkendőt. – Mi van Eddyvel?

A Nagyherceg elkomorodik.

– Hát igen… Itt ítélték el… Három évi traveaux… Kényszermunka… Hiszen gondolhatta, hát most ne ájuljon el… Hozzatok egy kis vizet!

Albert vizet hoz, Eisenfuss pedig biztató szavakat mormog. Egész feleslegesen, mert az ájult asszony úgysem hallja.

– Mi kiszabadítjuk!… – mondja Eisenfuss. – Ha megtaláljuk Billt, meg a Fanyart, meg a pribéket, hát ezekkel egyesülve kihozzuk a pokol mélységes fenekéről is… érti? Még a pokolból is!

A Nagyherceg ránéz.

– Colomb-Becharba vitték! – mondja nagyon komolyan.

Eisenfuss csuklani kezd a rémülettől. Szokolov a gallérját próbálja megtágítani. Albert kiloccsantja a pohár vizet.

– Az más… – suttogja Eisenfuss.

– Onnan nem hozhatjuk ki! – mondja majdnem sírva Albert.
– Mert az több, mint a pokol! – teszi hozzá fogcsikorgatva Szokolov.

III. FEJEZET

Kiderül, hogy az öreg Dante feledékeny volt. A pléhvedrek árfolyama igen alacsony. Alig érnek többet, mint egy emberélet. Bradock káplár sohasem érzett hajlandóságot a papi pályára. Viszont rendkívül értett hozzá, hogy feladja az utolsó kenetet. Azt is megtudjuk róla, hogy ő olyan kutya, amelyik nemcsak ugat, hanem harap is. A jó kedély igen értékes valami, csak legyen, aki nem veszíti el.

Hát nézzük csak, milyen az, ami több, mint a pokol!

A nagy Dante megénekelte hatalmas költeményében, az Isteni Színjátékban a Poklot is. Szép, hosszú verssorokban számol be róla, amint leszáll az elátkozott lelkek közé, egyre lejjebb és lejjebb. Borzasztó kínok között és egészen különböző módokon bűnhődnek itt azok, akik a földi életben bűnösek voltak. A nagy Dante Alighieri figyelme mindenre kiterjedt. De egy valamit, úgy látszik, nem vett észre. Vagy megfeledkezett róla. És ez a valami: Colomb-Bechar.

A légionista a világ legvakmerőbb katonája A legfélelmetesebb is. Harcban vagy privát verekedésben egyaránt irtózatos ellenfél. Nem az ereje miatt. Azért, mert megszokta, hogy kutyába se vegye az életét. A légionista bátorsága meseszerű. De ha kimondják előtte ezt a szót: Colomb-Bechar –, a légionista, aki nem fél az ördögtől sem, sőt a berber martalócoktól sem, ettől a szótól reszketni kezd. Szívesebben mennek a ghadamesi mocsarakba, Timbuktuba, vagy a szörnyűséges Vadaihoz, a Csád-tó mellé, mint Colomb-Becharba. Mert aki idekerül, az készen van. Az befejezte. Még csak azt sem mondhatjuk rá, hogy szép halott lesz. Nagyon csúnya halott lesz. Mert amint közeledik a vég, már élve sem számít az illető a kimondottan szép férfiak közé. Temettek el már itt olyan fegyencet, aki mire meghalt, noha a magassága meghaladta a százkilencven centimétert, nem nyomott többet harminckét kilónál.

A munka állati. Sőt, valamivel még rosszabb, mert az állat semmiképpen sem bírná. Azért végeztetik emberekkel. A koszt ehetetlen, de legalább kevés. Miért legyen sok, ha úgyis ehetetlen? A bánásmódtól fellázadna a legtürelmesebb birkanyáj is. Igaz, hogy az állatokkal még Bradock káplár sem tudna így bánni. Emberekkel, az más. A meleg állandóan hatvan-hatvanöt fok. De csak napon. Árnyékban kevesebb lenne, de árnyék nincs. Este viszont nyolc fok alá süllyed a hőmérséklet. Ilyenkor elkelne egy meleg takaró, amelyik megvédi a rabot a vesemedence-gyulladástól. Takaró azonban nem jár a rabnak.

Hát nagyjából ilyen…

*

Mikor Edgard Tompsont fél évvel ezelőtt ideszállították, ez a néhány továbbszolgáló bajtársa, aki már öt éve is légionárius volt és mindig emlékezett a jó kedélyű, állandóan viccelődő és folyton vigyorgó angol fiúra, most úgy búcsúzott tőle, mintha valaki egy temetésen részvéttel megszorítaná a halott kezét. Tudták, hogy nem látják többé ezt a derék fiút, ezt a szemmel láthatóan úriembert, a negyedik század leghírhedtebb verekedőjét és leghíresebb mókacsinálóját. Akinek mindig helyén volt a szíve. Még most is. Hát miből van ez, hogy még most is tud vigyorogni? És megbilincselt kezével búcsúcsókot int feléjük. És megint vigyorog. Na, majd Ropp őrmester és Bradock káplár letörülik ezt a mosolyt.

*

Eddy huszadmagával érkezett Colomb-Becharba. Először Ropp őrmester elé kerültek. Molle kapitány, a tábor parancsnoka nem volt kíváncsi az újonnan érkezett mocskos fegyháztöltelékekre. Ropp őrmesternek majdnem olyan veszett híre volt, mint Bradock káplárnak. Már az apja is légiós altiszt volt. A bátyját öt évvel ezelőtt szúrták le egy lázadás alkalmával. Ide büntetésből került. Általában a tábori őrség legénysége, tisztjei és altisztjei mind büntetésből kerülnek ide. Mert ez nem az a kimondott legjobb szolgálati beosztás. Ennél rosszabb élete már csak a rájuk bízott fegyenceknek van.

Ropp őrmester undorral nézett végig a jövevényeken. Aztán formás kis beszéddel üdvözölte őket.

– Legfőbb ideje volt, hogy ideküldjenek benneteket! Az utóbbi időben igen sokan döglöttek meg. Kell az utánpótlás. A házirendet nem közlöm külön. Majd észreveszi az illető, hogy hibát követett el, ha véletlenül a kezemben marad a füle. Jogotok nincs, csak kötelességetek. Itt három dolgot követelnek tőletek: munkát, munkát és munkát. Kifogás nincs. Beteg nincs. Csak munka van vagy haláleset. Most pedig pusztuljatok a szemem elől koszos veszett kutyák elkorcsosult ivadékai! Rompez!

Utána Bradock káplár vette át őket. Ő nem volt ilyen bőbeszédű. Rájuk meresztette komor bikatekintetét, megcibálta ritkás, seszínű bajuszát és mindössze ennyit mondott:

– Meg fogtok dögleni!

*

Egy hét múlva Eddy már tudta, hogy Bradock káplár jóslatában nyugodtan megbízhat. Élő ember ezt nem bírhatja ki. Huszonnégy társával dolgozott egy kavicsbányában. Hosszú, iszonyúan sovány, ősz hajú és lobogó szemű halálfejek. Olyan karokkal és lábakkal, mint egy-egy pipaszár. Eddy maga sem értette, hogy ezek a karok, hogy bírják el a kőfejtő kalapácsot.

Az őrök és maga Bradock káplár is, bikacsökkel a kezükben sétáltak mögöttük.

Bikacsök és puskatus csattant és dördült az előrehajló vállakon a legkisebb elernyedésre is.

Eddy egyelőre nem vesztette el optimizmusát. Pedig lett volna rá épp elég oka. Fiatal feleségét, vagyont, jólétet kellett elfecsérelnie ezzel a szörnyűséggel. Igaz, könnyelműség volt Párizsba menni, dehát ki gondolta volna, hogy ennyi idő után elcsípik. Hát most már benne van. Nyakig. És nem szabad elpusztulnia. Már csak Yvonne kedvéért sem. Valahogy csak lesz. Nem tölti itt ki a három évet. Megszökik. Ha csak tízezrelék lehetőség van rá, akkor is megkísérli, ha eljön az ideje. Csak éppen ki kell bírni addig. És ha elveszti a kedélyét, akkor vége. Épp olyan kétségbeesett árnyék lesz, mint ezek a szerencsétlenek.

– Te bitang! – hangzott fel a háta mögött Bradock káplár recsegő, borízű hangja. – Te koszos disznó, hát mélázol itt?

Lesújtott a bikacsök.

– Nom du nom… Majd én megtanítalak!…

Egy pillanatig úgy érezte, hogy fel kell ugrania és egyetlen szó nélkül kitépni a torkát ennek a vadállatnak, de idejekorán legyűrte indulatát. Akkor agyonverik vagy egyszerűen lepuffantják. Behúzta a vállát és serényen fejtette tovább a köveket. Bradock továbbment és pár lépés után megint felhangzott az ordítás:

– Te nyomorult varangy, itt pusztulsz el a kezem alatt!

Két társa egyidőben esett össze, alig húsz lépésre tőle. Az őrök egy darabig rugdosták őket, hogy hátha magukhoz térnek, de a légióban divatos elsősegély nem bizonyult eredményesnek. Ha eredményesnek bizonyul, különösen az egyik esetben, meglehetősen jelentékeny orvosi szenzáció lett volna. Bakancsrúgás ugyanis még soha sem támasztott fel embert. Márpedig ez itt halott volt, visszavonhatatlanul. Tüdőembóliát kapott. A másik csak néhány óra múlva halt meg. Hőgutában.

– Rendesen kaparjátok be őket, disznók – csendült fel Bradock hangja –, mert a tegnapelőttieket is kiásták a hiénák.

Rendesen kaparták be őket.

A négy emberre, aki a temetést végezte, irigy pillantásokat vetett a többi. Egy óra hosszat is elpiszmoghatnak ezzel a könnyű és egyáltalán nem fárasztó munkával. Szerencsés fickók.

A temetést befejezték. Bradock intézkedett, hogy két újabb rab jöjjön a kavicsbányába.

Aztán ebédszünet következett.

Rendes erőbeosztással élt. Nem tett egyetlen felesleges mozdulatot sem. Minden alkalmat felhasznált, hogy táplálékhoz jusson. Inkább több munkát vállalt. De ennek köszönhette, hogy ereje és kedélye megmaradt. Végül még az emberevő Bradocknak is imponálni kezdett a szívósságával. Három hónap múlva soron kívül is megszólította.

– Hallja, maga úri csirkefogó, hát magának még mindig van kedve vigyorogni?

– Semmi okom rá, hogy ne vigyorogjak, mon chef!

– Micsoda? Semmi oka rá? Hát… ez…

– Kitűnően érzem magam, mon chef!

– Maga kitűnően érzi magát?

– Hogyne felelte szinte vidáman Eddy, mert érezte, hogy végre ő bosszanthatja fel ezt a vadállatot –, miért ne érezném jól magam. A munka nem nehéz, az étel kitűnő, a feletteseim jóindulatú kultúremberek, semmi okom hát a panaszra.

– Mi?… Mi?… Hát ilyet még nem hallottam! Ez magának könnyű munka? Ez jó koszt? Ezek… például én… jóindulatú felettesek!?

– Ízlés dolga! Nekem tetszenek!

– Hát… Hát én most… Pusztulj a szemem elől te bitang! Rompez, mert kitiprom a beledet!

Eddy diadalmasan elvonult. Tudta, hogy most már nem fog nyomorultul elpusztulni, mert érezte az erejét.

*

Két hónap múlva gyanús jeleket vett észre. A csontvázak munka után, akármilyen fáradtak voltak is, nem feküdtek le rögtön aludni. Összedugták a fejüket és suttogtak. Kisebb-nagyobb csoportok alakultak, és napokon, heteken keresztül tartott a suttogás. Szemmelláthatóan készültek valamire. Később őt is, aki nem volt túlságosan népszerű köztük, beavatták a dolog lényegébe. De részleteket nem közöltek vele. Részletekről egyébként is csak két fegyenc tudott a négyszázötven közül. Egy alacsony, zömök, minden megviseltsége mellett is még mindig széles vállú férfi és egy ijesztő külsejű ír óriás.

Lázadás. Az időpontot még nem döntötték el. A kivitel részleteit sem. A lényeg az, hogy minden őrt, lehetőleg álmukban, legyilkolnak. Eddy hallgatva vette tudomásul a tervet és nem felelt. Ez az egész dolog valahogyan nem tetszett neki. Meg akart szökni. Meg is fog. De

lehetőleg nem így. Ahogy ezek mondják itt, legyilkolni álmukban több, mint ötven embert. Hm… Eddy Tompson más harcmodorhoz szokott.

A következő nap úgy kezdődött, mint a többi. De nem úgy végződött. Legalább is Eddy számára nem. Már nem a kavicsbányában dolgozott. Egy száz méteres átmérőjű mocsarat szárítottak ki. Lehet, hogy elgondolkozott valamin. Lehet, hogy egyszerűen fáradt volt. Az éjjel későn aludt el. Azon töprengett, hogy miért nincs más fából faragva? Ha nem olyan ember volna, mint amilyen, most boldogan csatlakozhatna fegyenctársaihoz. Hiszen ez az állati bánásmód igazán elég ok a gyilkosságra, a kíméletlenségre. Csak egy a fontos: szabadulni! És ő mégsem…

Szóval, lehet, hogy csakugyan fáradt volt a hosszú éjszakai töprengéstől és eléggé el nem ítélhető módon lassan mozgott. Tény, hogy egyszerre iszonyú rúgás érte, amitől fejjel előre belezuhant a mocsárba, és mintegy fátyolon át, elmosódottan hallotta a háta mögé settenkedett őr durva ordítozását.

– Majd én megtanítalak, bitang kutya! Széttaposlak, te lajhár, ha ilyen kényelmesen fogsz mozogni. A vesédet tépem ki, te piszok!

A feje búbjáig ellepte az undorító, bűzös iszap. A felismerhetetlenségig összemocskolva mászott elő, prüszkölve, köpködve, szemeit, orrát és fülét törölgetve. Úgy érezte, hogy most betelt a mérték. Vagy széttépi azonnal ezt a durva bitangot, vagy pedig csatlakozik a lázadókhoz és gyilkolni fog, úgy, ahogy ezek megérdemlik. Elég volt!

Mikor kitisztult a látása, szemügyre vette a még mindig ordítozó őrt. Megtántorodott a meglepetéstől és még a vastag iszapréteg alatt is elsápadt. Mi ez? Álmodik? Megőrült? Rémeket lát?

A szuronypuskájú, bikacsököt lóbáló őr a Nagyherceg volt…

*

Pillanatokig állt lenyűgözötten a rázuhant hihetetlen meglepetéstől. Mire azonban magához tért és egy szóval vagy mozdulattal elárulhatta volna magát, a Nagyherceg már továbbment. Csatlakozott Bradock káplárhoz, aki épp most vert félholtra egy embert, aki összetörte az ebédosztáshoz szükséges pléhvödröt.

– Az ilyen koszos kutya dögöljön meg! – ordította Bradock. – Van még elég belőle, hát nem kár érte. De nekünk hónapokig kell könyörögni, amíg valami szükséges edényt kapunk a kincstártól. Majd velem ordít a kapitány, ha új vedret kérek tőle. – Egyszerre lecsillapodott és ráhunyorított az új őrre. – De maga is kemény fából van faragva, úgy látom. Figyeltem, hogy bánt el azzal az úri csirkefogóval. Nem rossz bemutatkozás, fiam. Magából még lesz valami, ha ezek a disznók agyon nem verik a sötétben. Hát csak így tovább. Kitaposni a májukat is. Majd én feladom nekik az utolsó kenetet.

– Bízza rám, mon chef! – felelte feszes vigyázzban a Nagyherceg. – Meg lesz velem elégedve.

Eddy hallgatta őket. És hallgatott.

IV. FEJEZET

Néhány ember megállapítja, hogy vannak dolgok, amikre még vállalkozni is lehetetlen. Tehát vállalkoznak rá. Az ember legfeljebb egyszer halhat meg. Viszont az sehol sincs megírva, hogy ezt a műveletet ágyban és párnák közt kell elvégezni. Több úriember hangos kiáltásokban tör ki, de a kocsmáros kétségbeesése alaptalan.

A fent lezajló meglepő esemény eredete természetesen Oránba nyúlik vissza. Hogy mindent megérthessünk, nekünk is meg kell tenni a nagy utat, és be kell pillantanunk abba a harmadrangú hotelszobába ahol egy ájult asszony fekszik a szőnyegen, és néhány kétségbeesett ember állja körül.

Yvonne lassankint magához tért. Talán túlságosan is hamar. Nem kellett volna meghallania, amit ezek itt most beszéltek.

De meghallotta Halálsápadtan támaszkodott ülőhelyzetbe. Kicserepesedett szájjal suttogta.

– Szóval, Colomb-Becharba vitték… Csend. A többiek még bólintani sem mernek.

– És… Maguk persze ezek után nem merik megkísérelni a… kiszabadítását.

Ismét, még az előbbinél is súlyosabb csend.

– Meg tudom érteni! – folytatta az asszony. – A maguk helyében én sem merném megkísérelni.

– Ha csak egy százalék lehetőség volna hogy élve ússzuk meg a dolgot. Ha csak egyetlen lehetőség… – mormogta szinte szégyenkezve Albert, és csonka ujját dörzsölgette. – De itt egy százalék sincs.

– Nincs! – mondta komolyan Yvonne. – Én is tudom.

– Hát akkor… most… visszafordulunk? – kérdezte Eisenfuss és közel volt hozzá, hogy sírva fakadjon.

– Maguk! – mondta csendesen Yvonne. – Én maradok.

– Hogyhogy marad? Mit keresne itt ezek után? Mit akar?

– Megpróbálom kiszabadítani Eddyt. Vagy én is meghalok.

– Ez… őrültség! Nem teheti!

– Miért? Úgysem tudok nélküle élni. És nem is akarok.

– Lehetetlenségre vállalkozik. És egyedül…

– Nem lesz egyedül! – szólalt meg egyszerre a Nagyherceg, aki eddig gondolataiba merülve hallgatott.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Szokolov.

– Úgy, hogy én is vele megyek! Titeket természetesen nem kényszerítlek rá. Őrültség volna, ha megpróbálnátok. De nekem külön okaim is vannak.

– Palmer! – suttogta az asszony könnyes szemmel.

– Ne hálálkodjon! Amint mondtam, nekem külön okaim is vannak. Nemcsak Eddyért teszem. Megmondom, úgy, ahogy van. Már említettem, hogy ellopták a találmányomat. Öt hónapja nyomozok utána. A szálak egy titkos társasághoz vezettek. És időközben rábukkantam egy-két olyan dologra, ami eldöntötte bennem, hogy végére kell járnom az egésznek. Egy titkos társaság egy kolosszális politikai bűnténye készül. Ha sikerül, teljesen megváltoztatja hazámnak, Franciaországnak a gyarmatügyi politikáját. Sőt, könnyen lehet, hogy egymással is konfliktusba

keverednek. Valaki a háttérben keveri a kártyát. Ki kell kutatnom, kicsoda. Nekem tehát hármas okom van rá, hogy folytassam,

amit elkezdtem. A barátom kiszabadítása, a találmányomra vonatkozó írások visszaszerzése, és ami a legfontosabb, annak a veszélynek az elhárítása, amely a két országot fenyegeti. Elvégre… angol vagyok…

– Én pedig francia vagyok! – mondta hirtelen Albert. Neked sincsenek nagyobb kötelezettségeid hazáddal szemben, mint nekem. Veled tartok!

– Végre is… Eddy nekem volt a legjobb barátom!… – kezdte bizonytalanul Eisenfuss.

– Hát, ami azt illeti, talán nekem! – szólt közbe ellentmondást nem tűrő hangon Szokolov.

– Majd éppen magának! – csattant fel a volt könyvelő. – Egy ilyen úriember, mint Tompson… Jó vicc… Tanuljon meg előbb írni és olvasni, maga analfabéta!…

– Ezt az utóbbit kikérem magamnak! Tudja?

– Hiszen azt sem tudja, hogy mit jelent!

– Az mindegy! Akkor is kikérem! És ha még egyszer sértegetni mer…

– Akkor elküldi hozzám a húgocskáját a konyhakéssel, ugye? Jól adja! Tompson igazán megválogatta, hogy kivel barátkozik!

– Ha magával barátkozott, akkor nem nagyon válogatta meg!…

– Fiúk! – Yvonne kétségbeesve próbálta lecsillapítani őket. – Ez a helyzet igazán nem alkalmas…

– Csak mert ez a bérgyilkos azt mondja, hogy az ő barátja…

– Fogja be a száját, maga sikkasztó!

– Mit mondott? Adjatok egy rohamkést, hadd döfjem le!

A Nagyherceg közéjük lépett.

– Elég volt gyerekek. Mindketten jó barátai vagytok Eddynek. És ezt úgy bizonyítjátok be legjobban, ha velünk tartotok a kiszabadításában.

Pár pillanatig csend volt. Aztán Eisenfuss megszólalt.

– Hát persze, hogy veletek tartok. De muszáj ezt az oroszt is magunkkal vinnünk? Félek, hogy mindent el fog rontani…

Ügyesen lehajolt, s így a nehéz bronzhamutartó elrepült a feje felett. Szokolov mérgesen mondta.

– Még ő beszél?! Befogadja a házába az ellenség kémét. Dédelgeti, mint a saját fiát. És még én rontanék el valamit.

– A legjobb barátom utolsó levelével jött. Az öreg halála előtt rám bízta a fiút… – dünnyögte szégyenkezve Eisenfuss. – Honnan tudhattam volna?

– Azt a levelet hamisították! – állapította meg a Nagyherceg. – De most már túlvagyunk rajta. Ezentúl óvatosabbak leszünk. Nézzünk a fontosabb dolog után. Mielőtt megállapítanánk a haditervet, meg kell próbálni, hogy megtaláljunk valakit a fiúk közül.

– Erre vonatkozóan kellemes hírem van – szólt közbe Szokolov. – Ma délelőtt meglátogattam egy pajtásomat, s az illető azt mondta, hogy tudomása szerint Bill itt van a városban.

– A szomáli néger?

– Igen. A barátom nem tudja biztosan, de azt hallotta, hogy az elmúlt héten öt rendőrt vertek félholtra a külvárosban. Ez pedig Billre vall. Ő verte mindig szenvedélyesen a rendőröket.

– Hát – mondta a Nagyherceg –, akkor meg kell keresnünk Billt. Nem hívhatnánk el a barátodat, hogy legyen a segítségünkre a felkutatásában?

Szokolov kicsit zavarba jött.

– Ennek pillanatnyilag némi akadálya van… Ugyanis a barátom mostanában

meglehetősen zárkózott életet él. Lemondott minden társadalmi szereplésről…

– De hiszen azt mondtad, meglátogattad!

– Na igen. A fegyházban.

– Látja! – mondta diadalmasan Eisenfuss. – Hát ilyen barátai vannak magának. Kicsoda az illető?

– A maga sógora. A Nyurga Pierre! Illene, hogy szintén meglátogassa.

Kínos csend lett.

Khm… hm… köszörülte a torkát Eisenfuss. – Talán akkor indulnánk! Próbáljuk előkeríteni ezt a Billt.

*

Orán külvárosa nem a legbiztonságosabb környék. Yvonne hiába erőszakoskodott, a férfiak nem voltak hajlandók magukkal vinni. Bele kellett törődnie tehát, hogy a hotelben várja meg a fejleményeket. Eisenfuss, Szokolov, Albert és a Nagyherceg elindultak a szeszélyesen kanyargó utcák felé. A különös, jellegzetes, szinte elviselhetetlen szag már messziről megütötte az orrukat. Ordítozó halaskofák, burnuszos arab datolyaárusok és tamyl emléktárgy kereskedők kínálták portékáikat, kérve, szitkozódva, erőszakosan és lerázhatatlanul. Meztelen arab gyerekek szegődtek a nyomukba, feléjük nyújtva piszkos markaikat és vékony, éles hangon alamizsnát követeltek.

Aztán egyre több lett a gyanús alak. Úgy surrantak el mellettük az évtizedes gyakorlat által teljesen hangtalanná vált lépteikkel, mint a kísértetek. Egy rácsos ablak mögül néhány fekete és barna bőrű, hihetetlenül kövér nő mosolygott rájuk rejtelmes örömöket ígérve. Egy kocsmában, amely előtt elhaladtak, élesen felsikoltott valaki. Lehet, hogy jókedvében. Lehet, hogy éppen megölték. Egy sarokkal odább, mozdulatlanul, unott fásultsággal állt egy arab csendőr. Az úgynevezett goumière. Közvetlenül a közelében egy alacsony, kövér ember javában pofozott egy magas soványat. A goumière arcán egy izom sem rándult. Unottan elnézett felettük. Az ilyesmi még jelentéktelen dolog ahhoz, hogy az ő beavatkozása szükségessé váljon. A négy ember tovább sietett. Néhány év előtti életük úgyis hozzászoktatta őket, hogy ha rendőrt látnak, hát tovább siessenek. Befordultak egy mellékutcába, majd egy másikba, mikor végre feltűnt előttük a kocsma, ahová igyekeztek. Ez a kocsma nem volt kimondottan előkelő helyiség. A Jockey klub tagjai határozottan rosszul érezték volna magukat benne. Viszont negyvenöt éves fennállása óta egyetlen Jockey klubtag sem tette be ide a lábát. Tulajdonosa, a Félszemű Cápa, egy kiöregedett bérgyilkos igen elmésen a „Három Vízihulla” névre keresztelte el a helyiséget. Elmésen, de nem egészen indokoltan, mert noha hulla akadt itt olykor háromnál jóval több is, de azoknak a vízhez még mosakodás szempontjából sem volt semmi közük, és hullaságuk kórokozója sem lehetett víz. Inkább bicska, boxer, bunkó vagy letört székláb. A kocsma törzsvendégeire a rendőrség sosem gyanakodott. Nem tekintette őket kétes alakoknak. A rendőrség határozott és biztos volt benne, hogy mindegyik gazember. Bill, a szomáli néger törzsvendég volt a Három Vízihullában. Ennyit Billről.

– Ha Bill Oránban van, akkor itt megtaláljuk! – mondta a Nagyherceg.

– Nem olyan biztos – felelte Szokolov. – Ha esetleg van még pénze…

– Ha volna pénze, akkor nem lenne Oránban.

– Kellemes véletlen lenne, ha a többieket is megtalálnánk.

– Egyáltalán nem lenne véletlen. Ha elkótyavetyélték a pénzüket, akkor ismét együtt dolgoznak.

– Légy nyugodt, elkótyavetyélték! – jegyezte meg az anyagi ügyekben javíthatatlanul pesszimista Albert.

A kocsma elé értek. Már éppen be akartak nyitni, de nem lehetett. Az ajtó ugyanis felpattant, és félperces időközönkint öt ember repült ki rajta egymás után. Két részeg légionárius és három feltűnően toprongyos, félholtra vert alak.

Az öt ember a kidobás alaplendületétől orrán, száján csúszott előre a porban, aztán nyögve és szitkozódva tápászkodott fel, majd az öklét rázva és fenyegetőzve távozott.

– Ilyen tiszta munkát csak ők tudnak csinálni! – mondta mély meggyőződéssel a Nagyherceg. – Biztos, hogy legalább három itt van közülük.

De csak ketten voltak.

Mikor a Nagyherceg és társai beléptek a kocsmába, első pillantásuk Billre, a százhúsz kilós szomáli négerre esett, aki éppen azon fáradozott, hogy a főpincért és a csaposlegényt kiszabadítsa a ripityáratört söntéspult alól. Ebben az igyekezetében hatalmasan segítségére volt egy széles vállú, sebhelyes arcú, vörösorrú férfi, akinek láttára a Nagyherceg diadalordításban tört ki.

– Nini, a Pribék!

Bill és a Pribék kimeredt szemmel néztek a jövevényekre. Sokáig nem tudtak mozdulni a meglepetéstől, aztán visszaejtették a söntéspultot a főpincérre és a csaposra, és vad ordítással rohantak a régi cimborák felé.

A félszemű Cápa, a helyiség tulajdonosa, aki valamilyen érthetetlen oknál fogva a kályha tetején ült, félreértette az ordítást és rohanást, s kezeit tördelve siránkozott.

– Uraim, az Istenért, ne kezdjék már megint elölről! Hiszen már mindent összetörtek! Legalább azt a pár üveg rumot hagyják épségben!

Bill és Pribék akkor már javában ölelgette a jövevényeket. Aztán odacipelték őket az egyetlen épen maradt asztalhoz, elhozták az előbb említett néhány üveg rumot és mesélni kezdtek. A mese természetesen Albertet igazolta. Már évek óta nem volt egy vasuk sem a nehezen megszerzett vagyonból. A Pribék alig egy esztendő alatt elrulettezte az egészet, Bill pedig egy svéd táncosnőre költött mindent. Még azt is, amit a svéd táncosnő impresszáriójától, egy akasztófára való leánykereskedőtől lopott.

– Hiszen tudjátok, mennyire szerettem mindig a fehér nőket! – vallotta be szégyenkezve. – Hát még, ha olyan szőke volt, mint ez az Ellen…

– És mi van Ragyással, meg a Fanyarral? – kérdezte Eisenfuss.

– Hát mi volna? Fanyar Róbert nagyzási mániába esett és négy versenylovat vett magának. Hiszen tudod, hogy kicsi korában mindig ötkilós pofonokat kapott a papájától, az öreg Fanyartól, ha a köztiszteletben álló családfő hazajött a fegyházból és nem talált a pincelakásában legalább három-négy derby nyertes versenyparipát. Szóval, a Fanyar istállótulajdonos lett. Lovai kedves, szelíd háziállatok voltak, csak az volt a hibájuk, hogy mindig verseny közben támadt kedvük a legelésre. Így aztán a vagyon hamarosan elúszott. A paripák virsli formájában fejezték be pályafutásukat, és Fanyar, miután nem győzte megverni a hitelezőit, átköltözött Marokkóból ide.

– És most hol van?

– Egy csempész barátjával van randevúja De ma még találkozunk vele, ha időközben nem szúrja le valahol a Bivaly. Nem ismeritek? Régi kikötői alak a Bivaly és most nagyon dühös Róbertre, mert elhódította tőle a fekete Nádját.

– Ti csakugyan még mindig a régiek vagytok? – állapította meg a Nagyherceg. – És mi van Ragyással?

– Ő, izé… Momentán be van csukva. Megkéselt egy csendőrt, és ezt mostanában

érthetetlenül szigorúan veszik.

– Ez nagy baj – mondta lehangoltan a Nagyherceg.

– Miért volna nagy baj? Mindössze egy fél évet kapott. Nem halt meg a csendőr. Hiába, úgy látszik, Ragyás is öregszik!…

– Sajnos, egy fél évig nem várhatunk. Valamennyiőtökre szükségem lett volna egy rendkívül fontos vállalkozáshoz.

– Vállalkozás? Az más… – Bill és Pribék összenézett. – Ha annyira sürgős a dolog, hát legfeljebb megszöktetjük Ragyást ma éjjel. Úgyis tervbe vettük már. Legfeljebb hamarabb csináljuk.

– Meg tudnátok szöktetni?

Bill és Pribék megint összenéztek, de nem is tartották érdemesnek, hogy feleljenek erre a naiv kérdésre.

– Miféle vállalkozásról beszélsz? – kérdezte aztán Bill. – Remélem, lehet néha pofozkodni egy kicsit az üggyel kapcsolatban? – és vágyakozva megnyalta a szája szélét.

– Lehet – nyugtatta meg a Nagyherceg. – Figyeljetek ide, elmondok mindent.

Beszélni kezdett. Halálos csendben, nagy figyelemmel hallgatták. Pribék, tizenöt év óta először, még az előtte lévő rumról is megfeledkezett.

*

Most már együtt voltak valamennyien. Ott szorongtak a kis hotelszobában, és Yvonne reménykedve figyelte őket. Hallatlan bizalommal telt el a szíve, ha végignézett ezeken az egyszerű embereken, a kültelkek szegénylegényein, akik nem valami szelíd emberek, a becsületről nincs különösebb fogalmuk, már régen átlépték a törvény és a társadalmi rend korlátait, loptak és csaltak, sőt egy kis késeléstől sem riadtak vissza, de számtalanszor bebizonyították, hogy szívük van, élt bennük egy ritka, manapság különösen ritka érzés: a szánalom, és akik – ebben biztos lehetett – akkor is vállalkoztak volna erre az életveszélyes expedícióra, ha csak Eddyt kellett volna kiszabadítaniuk, és nem lett volna kilátás egy másik, hatalmas és esetleg jövedelmező feladat kivitelére is.

Most itt voltak az időközben csakugyan megszöktetett amerikai gengszterrel, Ragyással megszaporodva, de a Nagyherceg nélkül, és türelmetlenül várakoztak az expedíció vezérére. Közel tíz napja, hogy eltűnt a Nagyherceg és a búcsúzásnál nem adott túlságosan kielégítő feleletet a kérdezősködésükre. Elszedte Eisenfussnak és Yvonne-nak majdnem minden pénzét, kijelentette, hogy most készül elkövetni minden idők legnagyobb pimaszságát, olyan pimaszságot, amit iskolában fognak tanítani valaha, s ezek után eltűnt. Mondom, ennek már tíz napja. Fogalmuk sincs róla, hogy mi történt vele.

Ott ültek, a lehetőségeket latolgatták, rendkívül intenzíven dohányoztak, sőt ketten, Ragyás és Fanyar Róbert (akiből a versenyistálló-tulajdonosság sem tudott úriembert faragni) bagózott is, de Yvonne-ra való tekintettel mindig kimentek a folyosóra köpni.

Aztán egyszerre csak kinyílt az ajtó, és megjelent a várva várt Nagyherceg. A szobában lévők felkiáltottak csodálkozásukban. A Nagyherceg az idegenlégió egyenruháját viselte.

– Mi ez? – hüledezett Eisenfuss. – Csak nem álltál be a légióba?

– De igen! – felelte a Nagyherceg. Kedvet kaptam a katonaéletre. Négy nap múlva már be is fejeződik a kiképeztetésem.

– És akkor mi lesz?

– Mi lenne? Elfoglalom a kijelölt állomáshelyemet.

– Hol?

– Nevetni fogtok: Colomb-Becharban!

Nem nevettek. Egy ideig elhűlve hallgattak, aztán egyszerre egészen váratlanul tapsolni kezdtek, mint a cirkuszban, valami jól sikerült produkció után.

– Óriási nagy ember vagy Palmer! – mondta a Pribék elragadtatva.

– Hogy csináltam volna? – a Nagyherceg széttárta a karjait. – Hát egyszerűen megvesztegettem mindenkit, akit lehetett. Arra kellett a pénz.

– De mégis…

– Hát nézzétek! Abbot őrmester a barátom. Eleinte hallani sem akart róla, de aztán becsületszavamat adtam, hogy egy komoly nemzeti ügyben nyomozok.

– És elhitte?

– Mondom, hogy becsületszavamat adtam!

– Nono, hiszen éppen azért kérdem.

– Fogd be a pofád Fanyar, mert megdorgállak! Hát mondom, Abbot végül nagy nehezen belement. Megbeszéltük, hogy én beállok a légióba, ő pedig kiverekszi, hogy az ő századához kerüljek kiképzésre. Ez azonban nem lett volna elég. Nekem biztosítékokat kellett kapnom, hogy a kiképzés után Colomb-Becharba vezényelnek, mint az őrszemélyzet tagját. Két okból volt erre szükség. Először, mert ha egyáltalán van lehetőség Eddy kiszabadítására, akkor ezt csak bentről kifelé lehet csinálni. Az az átkozott hely kintről megközelíthetetlen, másodszor pedig, mert ha nem is teljes egészében, de nagyrészt kibogoztam azt a veszedelmes bűnügyet, amiben hónapok óta szaglálódom. De ha megengeditek, leülök egy kicsit. Ezek a futógyakorlatok határozottan fárasztóak. – Rágyújtott egy cigarettára. – Phű, ez jólesik! Hát igen. Ha éppen tudni akarjátok, láthatatlan kezek össze akarják ereszteni a két legjobb barátságban és egyetértésben lévő országot. Mégpedig a gyarmatpolitikán keresztül. Ha sikerül a dolog, világszenzáció lesz belőle és könnyen háborúval is végződhet. Már azt is tudom, hogy körülbelül egy hónap múlva kezdődik a tánc, közvetlenül az esős évszak kezdetén, amikor megtelnek a vádik és valóságos stratégiai támaszpontot adnak az előrehúzódott riffeknek.

– És ki a vezetője ennek a mozgalomnak?

– Ha ezt tudnám, akkor már meg is lenne oldva a dolog.

– És mi köze az egésznek Colomb-Becharhoz?

– Az, hogy ott van valaki, aki a háttérben irányítja a dolgokat. Nagyon valószínű, hogy az egyik fegyenc az illető. Legalább is erre vall az az üzenet, melyet, mivel hónapok óta figyelem a hírszolgálatukat, sikerült tíz nappal ezelőtt elfognom. Nekem tehát mindenáron oda kell jutnom. Négy őrmestert vesztegettem meg, de sikerült. Beosztottak. Négy nap múlva indulok.

– És mi?

– Ti is. De ti megállapodtok Ogla oázisnál és fenntartjátok velem az összeköttetést. Na, akkor én búcsúzom is. Mennem kell.

– Én nem mennék most el a helyedben! – mondta nyugodtan Albert, aki eddig az ablak közelében üldögélt és szórakozott pillantásokat vetett az utcára. – Ugyanis ifjú barátunk, Gregory-Sebastian itt áll a szemközti ház kapuja alatt…

*

Már szinte kezdték megszokni a kínos meglepetéseket. Most azonban rémülten néztek egymásra, hiszen minden előre nem látott akadály végzetes lehet. Sebastiannak nem szabad megsejtenie semmit a terveikből. De mi van akkor, ha már meglátta idejövet a légiós

egyenruhába öltözött Nagyherceget. Fogalmuk sem volt róla, hogy milyen összefüggésben lehet Eddy elfogatása az ő terveikkel, de miután az elfogatás és Sebastian megjelenése Eisenfuss házában úgyszólván napra egybeesett, kénytelenek voltak ezt is nevezőre hozni.

– Márpedig nekem el kell menni innen! – mondta bosszúsan a Nagyherceg és idegesen cigarettára gyújtott. – Perceken belül be kell mennem a laktanyába.

– És ha már így is észrevett? – kérdezte Albert.

– Az végzetes lehet. Azonnal utánajár a dolognak és elég ügyes, hogy mindent kiszimatoljon.

– Nekem volna egy ötletem! – mondta hirtelen Yvonne.

Várakozásteljesen néztek rá.

– Most nincs időm elmondani! – mondta az asszony és gyorsan fejébe nyomta a kalapját. – Albert, legyen szíves, adja ide a kesztyűmet és a retikülömet. Így. Köszönöm. Ha a fiú követni kezd, maga Palmer kimehet a kapun. Nem ártana, ha valamelyikük szép lassan engem követne.

– Majd jövök én! – ajánlkozott a Pribék. Valóban nem volt idő sokat magyarázgatni, mert a Nagyhercegnek úgyszólván csak percei voltak. Megbíztak tehát Yvonne találékonyságában, aki egyszer már tanújelét adta ennek. Yvonne már ki is sietett a szobából, leszaladt a lépcsőn és kilépett a kapun. A Nagyherceg és a Pribék izgatottan lestek az ablakban. Látták, amint Sebastian hirtelen kilép a szemközti kapu alól, egy pillanatig csodálkozva nézi az asszonyt, aki szemmelláthatóan izgatottan viselkedik és elindul a Mullei ben Dafur mecset irányába. Egy pillanatig határozatlanul álldogált, hol a siető Yvonnet nézte, hol a hotelt, úgyhogy a Nagyherceg meg is jegyezte:

– Most bajban van az ipse. Szeretne két darabban lenni, hogy az egyik tovább várhasson rám, a másik pedig az asszony után mehessen.

– Ez a vágya teljesülhet! – felelte jóakaratú hangon a Pribék. – Ha akarod, lemegyek és kettészakítom.

De Sebastian már határozott közben odalent. Nagyon izgatta, hogy hová siethet Yvonne, és hirtelen gyors léptekkel elindult utána. A Nagyherceg erre búcsút intett a társainak.

– Hát ahogy megbeszéltük, fiúk! – mondta és egy perc múlva már kisurrant a kapun.

A Pribék ezalatt már Sebastian nyomában volt. Elégedetten látta, hogy a hírszerző kitartóan követi az asszonyt és minden óvatosságáról megfeledkezik, csakhogy ne veszítse a nyomát. A Mullei ben Dafur mecset közelében, a főútvonalon rengeteg ember járt, és Sebastiannak egyre közelebb kellett menni, hogy az asszony el ne vesszen a tömegben. Yvonne csak erre várt. Mikor a fiatalember már csak három lépésnyire volt tőle, hirtelen elhatározással lekanyarodott a járdáról, odalépett a rendre ügyelő goumière őrmesterhez és izgatottan jelentette.

– Őrmester úr, a védelmét kérem! Egy férfi üldöz több mint egy fél órája. Már négy ízben szólított meg. És mivel nem reagálok az ajánlataira, gorombaságokat súg a fülembe. Már mondtam neki, hogy szólok a csendőrnek, de azt felelte, hogy nem ijed meg minden arab csirkefogótól.

Van, akinek egy szép színházi előadás okoz örömet. Az arab csendőrnek viszont az a legnagyobb gyönyörűsége, ha egy európait csíphet nyakon. Az is rendkívül imponált neki, hogy ez a szép és szemmelláthatóan előkelő vörös asszony éppen az ő segítségét kéri. Gyors oldalpillantást vetett Sebastianra és már előre megnyalta a szája szélét, mikor elképzelte, hogy milyen kitartóan fogja ezt az aszfaltbetyárt fejbe verni a gumibotjával. Méghogy arab csirkefogó! Na várj, te kutya! Én majd most elintézlek, nom du nom…

Hirtelen megfordult és két ugrással Sebastian előtt termett.

– Maga ezt a hölgyet molesztálja? – rivallt rá a meglepett Sebastianra.

Sebastian, ártatlansága tudatában rettentően felháborodott.

– Én molesztálom! – kiáltotta – Maga megőrült!

Ez nagy hiba volt. Sokkal többet ért volna, ha titokban, szó nélkül a kezébe nyom a csendőrnek egy tízfrankost. Gyengébb goumière nem tud ellenállni az ilyen érvelésnek. De gorombáskodni! Egy arab őrmesterrel! Ez túlzás. Most megtanulhatta, hogy egy goumière még álmában is jobban tud gorombáskodni, mint ő, ha a legjobb formáját futja is ki.

– Hogy az a… – itt hosszabb közlés következett Sebastianról és igen tisztelt családjáról felmenőén az ősei ősanyjáig, aki az őrmester szerint feltűnően erkölcstelen életet élő redves és ronda moslékevő disznó és egy koszos és bűzös patkányba oltott görény becstelen kereszteződéséből származott.

Még hallgatni is pokoli volt. Sebastian teljesen elgyengült és elvesztette minden ellenállókészségét. Arra riadt fel, hogy a goumière megkötözi és nyakánál fogva előrelódítja a körülálló arabok általános és egyáltalán nem titkolt örömére.

A követségre megyek! A konzulátusra! Feljelentlek, te fekete csirkefogó! – kiabálta, mire az őrmester úgy vágta fejbe a gumibotjával, hogy a következő pillanatban a Mullei ben Dafur mecsetet a pisai ferde toronynak nézte. Nem bukott fel, mert egy vasmarok keményen tartotta a gallérját és ellenállhatatlan erővel vonszolta magával.

Fél perc múlva a legközelebbi őrszobán volt. Az asszony ide nem követhette, de a Pribék, aki eddig is földöntúli gyönyörűséggel figyelte a fejleményeket és nem tudott lemondani a további látnivalókról, azzal a kifogással, hogy ő szemtanú, befurakodott az őrmester után az őrszobára, ahol az őrmester lihegve mesélte társainak a pökhendi fráter viselt dolgait. A goumièrek, mint már eddig is láttuk, nem kimondottan finom emberek, de még a tapasztalt Pribék is elkáprázott, mikor végignézte, hogy Sebastian a kihallgatást foganatosító csendőrtiszt megérkezésével hozzávetőleges számítás szerint mintegy három-négyszáz pofont kapott

Mire a csendőrtiszt megérkezett, Sebastian teljesen puha volt. Már nem akart semmit, csak egy nyugodt cellát, ahol kipihenhesse magát egy kicsit. Mindent bevallott, amit csak akartak. Igen, molesztálta a nőt. Hogyne, berángatta egy kapu alá és erőszakosan megcsókolta. Becsmérlő megjegyzéseket tett az arab csendőrségre. Reprodukálhatatlan kifejezésekkel illette a Prófétát. Ez a szenvedélye. Reggel, felkelés után torna helyett a Prófétát gyalázza. Óhajtanak még valamit az urak? Tudniillik nagyon szeretne már összeroskadni, de nem lehet mert valaki feltűnően durván fogja a nyakát.

Szerencsére a rendőrtiszt már ki is mondta az ítéletet.

– Utcai botrányokozás, hatósági közeg elleni erőszak, stb., stb. Ez összesen egy heti elzárás. Vigyétek!

Vitték. A Pribék, akinek már vakbélfájdalmai voltak a visszafojtott röhögéstől, elégedetten távozott. Egyik legveszélyesebb ellenfelüket csendőri segédlettel kivonták a forgalomból.

*

Négy nappal később kis karaván indult a Ghidi sivatag felé, Ogla oázis irányába. A karaván indulása egybeesett a Colomb-Becharba vezényelt kisegítő őrség elindulásával. Hogy e két dolog között volt-e összefüggés, azt kívülálló szemlélő nem tudhatta.

V. FEJEZET

A pokol rabszolgái között furcsa dolgok történnek. Többen közülük például jóllaknak. Ropp őrmester s Bradock káplár nem csinál konkurenciát Gábriel arkangyalnak. Különböző csekélységek, úgymint lángszóró, gépfegyver és más apró-cseprő dolgok eltűnnek. Borul az ég, és kiderül egy bűntény.

Négyszázötven csontváz ebédelt a Colomb-Bechar-i büntetőtáborban. A színtelen zöldséglevest vadul és halálosan kiéhezetten habzsolták. Kétszáz gramm kenyér járt hozzá és egy fél csajka feketekávé. Ez utóbbi határozottan kedvezményszámba ment, mert a Disciplin előírása szerint kávé csak reggel járt a raboknak. Ezt a kedvezményt a Ropp őrmesterrel meglepően jó barátságba keveredett Nagyherceg eszközölte ki. Rábeszélte az őrmestert, hogy a raktárban véletlenül átnedvesedett kávét sürgősen használják fel, mert úgyis elromlana igen rövid idő alatt. Azt azonban bölcsen elhallgatta, hogy a kávét ő nedvesítette át, mert valami módon segítségére akart lenni a kiéhezett raboknak.

Az ő megjelenésével jórészt véget értek Eddy szenvedései is. A Nagyherceg ezer módot eszelt ki, hogy megkímélje meglehetősen leromlott állapotban lévő barátját a testetölő munkától és nélkülözéstől. Sokszor megtörtént, hogy mikor senki sem látta, ő maga cipelte Eddy helyett a hatalmas termésköveket a keskenyvágányú csillesorig, hogy Eddy ezalatt elfogyaszthassa az ennivalót, amit ő hozott neki.

Egy hét múlva Bradock káplárt kicsi híján megsimította a guta, mikor Tompson, ez az átkozott, elpusztíthatatlan úri csirkefogó vigyorogva elment előtte.

Nom du nom, ez a veszett kutyák korcs ivadéka hízik!

A Nagyherceg ezalatt nem győzött hálát adni a sorsnak, hogy idevezette. Egyre biztosabb volt benne, hogy a nagy összeesküvési terv szálai idevezetnek. Aztán eljött az a nap, mikor beigazolódott a feltevése.

A fegyencek között volt egy Giovanni nevű olasz fiú. Borzalmas állapotban volt már, de azért esténkint érzelmes nótákat énekelt. Bradock káplár ezért a nótázásért halálosan gyűlölte. Úgy látszik, hogy még mindig túlságosan jó dolguk van a koszos kutyáknak, ha még van kedvük énekelni. Leste az alkalmat, hogy mikor csaphat le a szerencsétlenre valami semmiségért.

Egy napon Giovanni, akinek alig volt jártányi ereje, megbotlott és a csille mellé öntötte a kavicsot. Bradock vad ordítással esett neki, és ütötte a bikacsökkel, ahol érte.

– Disznó! Disznó! Majd én megtanítlak! Egy heti áristom! Ott megdöglesz, gazember!

Giovanni félig ájultan nézett maga elé. Igen, ott megdöglik. Ebben az állapotban nem bírhat ki egy heti áristomot.

Belökték a cellába, amely nedves volt és hideg. Ebben a cellában nincs egyetlen bútor sem. Négy puszta fal. A padló cementjébe kiálló kavicsokat kevertek. Ezen kell feküdni vagy ülni vagy állni. Ahogy jólesik. Az éjszakai hideg elviselhetetlen. Takaró nincs. A rab nyugodtan választhat a tüdőgyulladás és a vesegyulladás között, hogy melyikben pusztuljon el.

Hörögve feküdt a kavicsos cementpadlón. Tudta, hogy a napjai meg vannak számlálva. Arra eszmélt fel, hogy a magas, keskeny, rácsos ablakon keresztül két takarót erőszakol be neki valaki. Aztán meglátta a Nagyherceg keményvonású, markáns arcát.

– Az egyikre feküdj rá, a másikkal takarózz be! – suttogta a Nagyherceg az ámultan ülő olasznak. – És itt van négy darab vajaskenyér, meg ebben a kulacsban vörösbor. Nesze cigaretta is. Minden hajnalban eljövök a takarókért meg a kulacsért.

Mielőtt Giovanni hálálkodhatott volna, már el is tűnt.

– Miből vannak ezek a dögök? – csikorgatta a fogát Bradock káplár, mikor egy hét múlva ismét megjelent a munkánál Giovanni, és az arca majd kicsattant az egészségtől.

*

Ugyanezen az éjszakán meglebbent a Nagyherceg sátrának függönye. A Nagyherceg, aki sohasem szerette az ilyen titokzatos lebbenéseket, szó nélkül a rohamkése után kapott, de csakhamar megnyugodott, mikor meglátta a hason csúszó Giovanni arcát.

– Na, gyere be! Gyere csak be! – biztatta az olaszt.

– Signor… beszélnem kell veled! – suttogta Giovanni. – Te olyat tettél velem, amit nem hagyhatok meghálálatlanul…

– Bolondság! Szóra sem érdemes! Én a helyedben inkább aludnék!

– Nem, nem! Madonnára! Rendkívül fontos, amit mondani akarok… Sok, sok emberéletről van szó. A többieket nem sajnálom, de te olyan voltál hozzám… Legalább te tudd meg, hogy itt borzasztó dolgok fognak történni egész rövidesen…

A Nagyherceg hegyezni kezdte a fülét. Ő már napok óta érzett valamit a levegőben. Azt is sejtette, hogy az itt történendő borzasztó dolgok összefüggésben vannak azzal a nagy valamivel, ami után ő hónapok óta nyomoz. Érezte, hogy eljött a pillanat, amikor mindent megtudhat, amire kíváncsi.

– Várj! – mondta az olasznak. – Mielőtt beszélnél, szeretném, ha idehívnál valakit… Egy barátomat

– Az őrök közül?

– A rabok közül.

– Ez menni fog. Kicsodát?

– A négyszázharmincötöst. Tompsont.

Az olasz kicsúszott a sátorból. A Nagyherceg, amíg várt, felvette a derékszíját és a keze ügyébe készítette a revolverét. Aztán cigarettára gyújtott. Kisvártatva megérkezett Eddy és az olasz. Gondosan lebocsátották a sátor függönyét.

– Eddy – mondta a Nagyherceg – nagy vonalakban beszéltem már neked róla, hogy milyen ügyben nyomozok. Giovanni most bizonyos közléseket akar tenni, és nekem meggyőződésem, hogy a két dolog között összefüggés lesz. Időt takarítunk meg, ha te is hallgatod…

Ránézett az olaszra.

– Beszélj Giovanni!

– Uraim – kezdte az olasz. – Mikor az esős évszak beáll, szóval alig néhány nap múlva a Colomb-Bechar-i büntetőtábor fellázad.

– Ezt körülbelül tudom én is! – bólintott Eddy és a Nagyherceghez fordult. – Már említettem neked!

– Nem tudsz semmit! – mondta az olasz. – Vagy legalábbis csak elenyésző részleteket tudsz. Én azonban a lényeget mondom el. Kérek egy cigarettát. És hallgassátok szó nélkül végig… – rágyújtott. – A lázadás itteni látható vezére ez az ír barom, O'Connor. Azért mondom, hogy látható vezére, mert van itt még valaki, aki láthatatlanul keveri a kártyát. Fogalmam sincs

róla, hogy kicsoda. Azt azonban tudom, hogy kinek dolgozik.

A Nagyherceg izgatottan hajolt előre. Ezt kutatja ő is hónapok óta.

– Az illető – mondta halkan, de határozottan Giovanni – az egyesült kabilok és tuaregek vezére, Abdar sejk!

Eddy és a Nagyherceg izgatottan ugrott fel. Abdar sejk! Aki annakidején a Sivatag Démonával állt szövetségben. Aki szerelmes volt Yvonne-ba. Aki foglyul ejtette őket. Akinek szinte a szeme láttára vitték el az Abur gyémántokat. Most az egyesült arab hadak vezére.

– És mit akar ez az ember? – kérdezte Eddy.

– Mikor a vádik megtelnek vízzel, megindítja kitűnően felszerelt hadait a gyarmati seregek ellen. A lázadó fegyencek segítségével elfoglalja Colomb-Bechart és innen irányítja a hadjáratot. A lázadók természetesen csatlakoznak a sejkhez és harcolni fognak mellette. A sejk ellátja őket fegyverrel és katonaruhával. Mégpedig angol fegyverekkel és angol uniformisokkal.

Hát ez az. A Nagyherceg elégedetten állapította meg, hogy eddigi nyomozása helyes volt. Hát így akarja megcsinálni a konfliktust a két állam között. Hiszen ki gondolná azt, hogy az a két század angol katona nem angol, hanem csak katonaruhás szökött fegyenc. A terv valóban zseniális.

– Ez a gyarmatpolitikai zűrzavar minden vonatkozásban a sejk malmára hajtaná a vizet! – mondta Eddy.

– Úgy van! – felelte a Nagyherceg. – És ő kihasználva a zavart, vissza tudná hódítani az egész pacifikált Szaharát. Abd el Krim riffkabil hadjárata óta nem volt ilyen zseniális haditerve egyetlen arab vezérnek sem.

– Egy remek találmányon is dolgoznak, de nem hiszem, hogy idejében elkészüljenek vele. Legalábbis eddig három kísérletük mondott csütörtököt. Valami nagy hatósugarú szárazföldi akna, sűrített levegővel…

– Az én találmányom! – ugrott fel a Nagyherceg. – Most már legalább tudom, hogy hol keressem.

– De hogyha közben megcsinálják… – vetette ellene Eddy.

– Nem tudják megcsinálni. A legfontosabb tervrajz nálam maradt. Giovanni, te felbecsülhetetlen szolgálatokat tettél nekünk ezzel a felvilágosítással. Mikor a tanulmányomat ellopták és nyomozni kezdtek utána, a szálak addig a csoportig vezettek, akik ezt a tervet végrehajtják. De nélküled nem tudtam volna kibogozni a csomót. Most már helyben vagyunk. Szóval, véleményed szerint van még egy hetünk.

– Igen. Akkor kezdődnek az esőzések. Az őrszemélyzet egy részét megölik. A tiszteket és altiszteket is. Alig van nyolc-tíz rab, aki nem vesz részt a lázadásban. Franciák, angolok és én… Minket majd, ha kezdődik a tánc, összekötöznék és bezárnak valahová

– Azt mondod, hogy az őrszemélyzetnek egy részét ölik csak meg? Miért?

– Mert a nagyobbik rész velük tart. Abdar sejk tiszti rangban felveszi őket a seregébe…

A tábor másnap is olyan volt, mint rendesen. Csak a Nagyherceg és Eddy nézték más szemmel. A Nagyherceg csak most örült igazán, hogy nem mondta meg Eddynek, hogy nemcsak a barátai várják a közeli Ogla oázisban. A Nagyherceg viszont most kezdett nyugtalankodni. Itt komoly harcok lesznek. Még valami baja esik Yvonne-nak… Itt valamiképpen intézkedni kell.

– Ide gyere te fekete kutya! – hangzott fel most Ropp őrmester jól ismert basszusa.

Hatalmas termetű, burnuszos, néger datolyaárus lépett az őrmesterhez a barátságos felszólításra. A Nagyhercegnek felvillant a szeme. Megvárta, míg az őrmester lebonyolítja a vásárt, aztán bement a sátrába. Útközben közömbösen hátraszólt a válla fölött a négernek.

– Ha végeztél, hozzál nekem is a mérgezett datolyádból, te Béliál fia!

– Igenis, rumi úr, azonnal jövök! – felelte szolgálatkészen a néger.

Fél pillanat múlva követte a Nagyherceget. Mikor a sátor függönye leereszkedett, a néger félrehajtotta a burnusz arcába hajló darabját és vigyorgott.

– Már tegnap is itt voltam. Nem láttalak téged sehol.

– Remekül csináltad, Bill! – dicsérte meg a Nagyherceg. Hogy van Eddy?

– Kitűnően. Hát nálatok mi újság?

– Az asszony nagyon türelmetlen. A fiúk is. Ha a Pribékre hallgatnának, már rég megostromolták volna Colomb-Bechart. Mikor szöktök?

– Egyelőre nem lehet. A dolgok komplikálódnak. Azt hiszem, rövidesen igen fontos elfoglaltságunk lesz. Nem tapasztaltatok semmi különöset?

– De igen. Az éjjel kabil lovasok ereszkedtek le a hegyek közül.

– Hát ez az! Most menj el! Csak azt mondhatom, hogy az asszonyra nagyon vigyázzatok.

Bill elment. A Nagyherceg gondolataiba merülve szintén kilépett a sátorból. Egyenesen Ropp őrmesterbe ütközött.

– Nem látom sehol azt a makarónievő bitangot, a Kétszázharmincast! – recsegte. – Neki kellene menni a vízért. Hol van?

Csakugyan, ma még nem látta Giovannit.

– Fogalmam sincs róla, mon chef! – felelte. – Talán beteg!

– Tanuld meg végre, hogy itt nincs beteg! Itt csak élő van vagy halott. Aki beteg mer lenni, azt vagy én, vagy Bradock káplár rövid úton kikúrálja. A tábori őrség altisztjei nem arkangyalok. Hanem feltűnően goromba emberek. Érted?

– Sőt, látom is mon chef! – felelte a Nagyherceg, de aztán sietve távozott.

Hát hol is lehet az a Giovanni? Ha elindult a vízért, akkor ott kellene elmennie a régi kavicsbánya mellett. Elindult, hogy megnézze. Óvatosan ment végig a letöredezett, csúszós kőperemen. Csakhamar meglátta a kétkerekű kocsit, amelyen a vízzel telt kannát kellett volna hozni. De az olaszt nem látta sehol. Néhány csenevész bokor húzódott a bányalejárat jobb oldalán. A Nagyherceg nem is értette, hogy élhetnek meg ezek ezen az elátkozott helyen. Aztán egy elnyűtt bakancsot is meglátott az egyik bokor tövében.

Hát ez, hogy került ide? Közelebb lépett. Meglepődve látta, hogy a bakancsban benne van a láb is. Kellemetlen érzése támadt.

Most már gyors mozdulattal széthúzta a bokrot. Bólintott, mint aki számított erre a látványra.

A bokor alatt arcraborulva, holtan feküdt a földön Giovanni. A hátába döfött szuronyból csak a markolata látszott ki…

*

Sokáig tűnődve állt a halott mellett Aztán lehajolt és hirtelen kivett valamit a megmerevedett, durva, agyondolgozott kézből. Csodálkozva nézte. Öt szál aranyozott zsinór. Hm… Mintha egy vállrojtból szakította volna le a haldokló. Jó volna tudni, hogy kié.

Mert akinek a vállrojtjaiból ez az öt szál hiányzik, az a gyilkosa ennek a szerencsétlen fiúnak. És azért ölte meg, mert az éjjel fecsegett. És ha azért ölte meg, akkor ő a titokzatos, láthatatlan irányító.

És akkor azokat is meg fogja ölni, akik megtudták a titkot.

*

Gyors léptekkel ment vissza a táborba. Elhatározta hogy a meggyilkolt olaszról nem szól egy szót sem. Valami ürüggyel belépett Ropp őrmester irodájába. Míg beszélt vele, gondosan szemügyre vette az őrmester vállrojtjait. Érthetetlen volt, nem hiányzott belőle egyetlen szál sem.

Utána Bradock káplárt kereste meg. Nyomozása azonban most is eredménytelen volt. A káplár vállrojtja szóba sem jöhetett, mert már megvörösödött rajta az arany, és egészen elütött attól, amit a Nagyherceg a zsebében őrzött.

Most már nem volt egy perc elveszíteni való idő sem. A gyilkos kihallgatta őket és tudja, hogy mindent tudnak. Cselekedni kell.

Ebédszünet volt. A Nagyherceg magához intette Eddyt.

– Te tudod, kik azok a rabok, akik nem csatlakoztak a lázadókhoz?

– Tudom.

– Helyes. Vedd őket magad mellé. Az imént kiloptam Ropp őrmestertől a fegyverraktár kulcsát. Itt van. A többit tudod. Kihordasz mindent, amiről azt hiszed, hogy szükség lehet rá

– Helyes. – Eddy elvette a kulcsot. – Nyugodtan rámbízhatod a dolgot. Igyekezni fogok.

A Nagyherceg megfordult és elindult az irodák felé. Közben azon tűnődött, hogy értesítse-e Ropp őrmestert. Ha az öreg megvadul és lármázni kezd, elronthat mindent.

A tiszti szállás felé vezető oldalfolyosón meglátta egy újonctársát, akivel együtt jött ide, ebbe az elátkozott garnizonba. A fiú valami zsámolyfélén ült, fütyörészett és nagy suvickoló kefével fényesített egy pár tiszti cipőt. Mögötte egy falbavert szegen ugyancsak kikefélésre váró tiszti atilla lógott.

– Kinek a cipője az? – kérdezte a Nagyherceg.

– Lambert hadnagyé. Kiadta, hogy pucoljam ki.

– Minek az annak? Mióta itt vagyok, állandóan ágyban fekvő beteg.

A fiú vállat vont.

– Mit tudom én? Lehet, hogy fel akar kelni.

– Az atilla is az övé?

– Igen.

A Nagyherceg közelebb lépett a tiszti kabáthoz. Kimeredt szemmel, halálos izgalommal nézte. Halántékán megduzzadtak az erek.

Az atilla vállrojtján egész szembeszökően látszott, hogy néhány szálat kitépett belőle valaki.

*

Döbbenten állt az új felfedezés előtt. De hiszen ez lehetetlen. Lambert hadnagy nem gyilkolhatott. Súlyos beteg. Nincs jártányi ereje sem. Vagy csak szimulálná a betegséget? És közben szövi a hálót. Aki az útjába kerül, azt meggyilkolja…

Megrázta a fejét. Nem. Ez lehetetlen. Többször volt bent a hadnagynál. A betegséget és a gyengeséget lehet színlelni, de azt a valószínűtlenül megnagyobbodott lázas szempárt, azokat az ijesztően sovány kezeket a hosszú, szinte karomszerű ujjakkal… Nem. Kizárt dolog. Dehát akkor mi van itt?

Valami kényszerítette, hogy ismét odalépjen a kabáthoz és még egyszer szemügyre vegye. Bajtársa, aki már percek óta nézte ezt a furcsa viselkedést, most nagy csodálkozást látott az arcán. Forgatta a kezében a kabátot és nem értette a dolgot. Az atilla egészen új volt, ehhez nem fér kétség. Miért van hát minden varrása kifeselve? És a jobboldali zseb is kifestett. Hogy lehet ez? Hiszen, ha Lambert hadnagy fel is kelt volna, ha fel is vette volna az atillát, az ő csontvázzá

sományodott testén igazán nem szakadhatott ki ez a ruhadarab. Viszont, ha…

Meghökkenve nézett maga elé. Aztán megértett mindent és elmosolyodott.

Mert lelki szemei előtt egyszerre megjelent Molle kapitány hatalmas, kövér alakja, amint szokása szerint jobb zsebébe dugva gyermekfej nagyságú öklét, fel és alá jár az erődítmény bástyáján…

Legyűrte a meglepő és váratlan felfedezés fölött érzett izgalmát és a fiúhoz fordult.

– Mondd Pierre… Te mindig itt lebzselsz a folyosón… Nem láttad véletlenül ma reggel a kapitány urat?

– Dehogynem. Még kora hajnalban.

– Hova ment?

– Nem ment, hanem jött. Még csodálkoztam is rajta, hogy hol járhatott olyan korán, mikor pedig máskor nem lehet kivárni, amíg felkel.

– Izgatottnak látszott?

– Nem mondhatnám! Inkább mosolygott. Elégedetten.

– Mást nem vettél észre rajta?

– Hát most, hogy kérded, eszembe jut… Tudod, olyan furcsán nézett ki. Hogy is mondjam?… Mintha kövérebb lett volna, mint máskor… vagy mintha… mintha hirtelen kihízta volna az atilláját. Már ahogy ki tudtam venni. Mert még meglehetősen sötét volt…

A Nagyherceg bólintott. Eleget tudott. Most már óvatosságra van szükség, mert a kapitány őket is halálra ítélte. Talán már holnap rájuk kerül a sor.

És jól okoskodott. Másnap már valóban ők következtek volna. De egy előre nem látott esemény megzavarta a szép programot.

Mert amikor otthagyta Pierre-t az áruló atilla társaságában és kilépett az udvarra, az első, ami kissé feltűnt neki, az volt, hogy az egyik fegyenc éppen agyonverte Bradock káplárt.

VI. FEJEZET

Molle kapitány Gréta Garbóval vacsorázik, de mielőtt a desszertre kerülne a sor, néhány rosszmodorú ember felpofozza. Párhuzamot von az álom és a valóság között. Aki másnak vermet ás, az nevet a legjobban. Szokolov régi élményeket elevenít fel, de a hallgatósága időközben tömeghalált hal. Pribék végre elemében érzi magát, de nem szereti, hogy Bill gyilkolás közben provanszi dalokat fütyül. Fanyar Róbert kiköpi a bagót és biztosítja jóindulatáról a hadügyminisztert.

Bradock káplár agyonveretése szépnek ugyan egyáltalán nem mondható, de sima, egyszerű és főleg már régóta esedékes aktus volt. Még talán volt is benne élet, mikor a fegyencek szakszerűen és elképesztő gyorsasággal kitépték minden végtagját. A Nagyherceg csak néhány másodpercig nézte a véres látványt, aztán beugrott a melléképületekhez vezető sikátorba és beleütközött Eddybe.

– Mi történt itt? – kérdezte. – Hiszen Giovanni azt mondta, hogy csak egy hét múlva…

– Tudom! – felelte Eddy lihegve a rohanástól. – Még nem is volt aktuális a dolog. Sőt végzetes lehet rájuk nézve… Ez a barom Bradock valami semmiségért félholtra verte a fiatal Liminovot. Az idősebb Liminov erre dührohamot kapott. Nekiugrott a kőfejtő kalapáccsal és addig ütötte, amíg élet volt benne. A többit láttad. Széttépték. Most már nem lehet visszacsinálni semmit. Folytatniuk kell. O'Connor a haját tépi dühében, hiszen a sejk még nem érkezett meg. Most kénytelenek megkísérelni, hogy elfoglalják az erődöt és addig tartsák, amíg a sejk megjön…

– Helyes! Akkor most mi jövünk… Összegyűjtötted az embereket?

– Igen.

– Hányan vannak?

– Velem együtt tizenketten. Harminc tábori őr már átment a lázadókhoz.

– Akkor velem együtt maradt húsz. Az harminckettő. A fegyverek?

– Minden, amiről azt gondoltam, hogy kell, a kis hálóteremben van, az ágyak alatt.

– Helyes! Most rohanok és értesítem az őrszemélyzetet. Te menj be Ropp őrmesterhez és világosítsd fel a helyzetről. Siess, és amíg ezek az udvaron vannak, zárd be a belső épülethez vezető kaput. Egykét órát az is ellent tud állni.

Elrohant az őrök hálóterme felé. Eddy a hatalmas tölgyfa kapuhoz ugrott és bereteszelte. Aztán elindult az irodába

Ropp őrmester az íróasztalánál ült és lábait a nyitott katonai törzskönyvre rakva, javában olvasgatta a legújabb francia élclapot. Közben narancsot evett és időnkint harsányan felkacagott a lapban talált kétértelmű vicceken. Kitűnő hangulatban volt.

Ez a jó hangulat természetesen csak addig tartott, amíg belépett Eddy. Ropp őrmester úgy meredt rá, mint valami kísértetre. Hát ez meg mi? Mióta merészeli egy ilyen kutya átlépni ennek az irodának a küszöbét? És még vigyorog is. Na megállj te úri csirkefogó!

– Te piszok moslékevő! Te disznók egyenes leszármazottja!… – kezdte az ismert szöveget, de a torkán akadt a szó, mert Eddy csendesen hozzálépett, kivette a kezéből a megkezdett narancsot és szó nélkül megette.

– Mi… mi… mi… – Ropp csak dadogni tudott. Eddy megnyugtatóan a vállára veregetett.

– Nem kell dadogni kisöreg! – mondta jóindulatúan. – A szép és rokonszenves Eddy nem használja ki az előnyös helyzeteket, mint némely sötétlelkű bitang zupásőrmester.

Közben megette az íróasztalon lévő másik narancsot is. A magokat Ropp őrmester sapkájára köpködte és mosolyogva magyarázta.

– Tudja kisapa, ebben a korban már nem szabad sok narancsot enni. Gyomorsavat csinál.

Most. Végre. Az őrmesterről lehullt végre a meglepődés vasabroncsa, amely valósággal a székéhez szorította ennek a világtörténelemben példátlanul álló szemtelenségnek a hallatára. Felpattant a helyéről és egyetlen rántással letépte a fogasról a revolvertáskáját.

– Rostává lőlek, te bitang! – hörögte a közelgő gutaütést jelző rekedt hangon.

– Pedig én takarékoskodnék most a golyóval! – jegyezte meg Eddy hidegen és egy arcizma sem rándult meg.

Ebben a pillanatban két fegyenctársa lépett be, kezükben a szahariánok kis, gyorstüzelésű karabélyával. Nyomukban jött a Nagyherceg, aki egy gépfegyvert cipelt és hátraszólt az ajtóból.

– Pierre, hozz ide egypár hevedert ehhez a gépfegyverhez… és egypár láda töltényt. Szahariánkarabélyba valót!

– Úgy… – mondta elnyújtottan az őrmester. – Szóval lázadás… Méghozzá összejátszva az őrökkel.

Most levizsgázott az öreg katona, akit eddig csak arról az oldaláról ismertek, hogy kegyetlen, zsarnok és embernyúzó. Arcán nem látszott semmi félelem, vonásai megkeményedtek. Karja meg sem rezzent, mikor felemelte a revolvert.

– Nem várna egy pillanatig azzal a lövöldözéssel? – kérdezte a Nagyherceg. – Azt hiszem, mondhatnék egyet-mást ami érdekli.

– Hazaárulókkal nem tárgyalok! – felelte az őrmester, és látszott, hogy a következő pillanatban lőni fog.

– Ne hülyéskedjen öregem! – szólt rá Eddy. – Ha lázadók lennénk, akkor maga már régen nem élne. És kár is volna minket halomra lőni itt, mert nem vagyunk sokkal többen, akik megvédhetjük magát meg az erődöt.

Időbe telt, amíg az őrmester megértett mindent. Vadul tépdeste a bajuszát és veszettül káromkodott. De a bátorságát akkor sem vesztette el, mikor tudomására hozták, hogy sokkal többről van itt szó, mint egyszerű fegyenclázadásról.

– Nom du nom… Ennyi becstelenséget… De maguk… hm… maguk igazán… derekasan viselkedtek… Őszintébbek is lehettek volna hozzám. Most már mindegy… Ha élve ússzuk meg ezt az izét, hát maga – Eddyhez fordult – meg a társai biztosak lehetnek az amnesztia felől.

– Ezek részletkérdések! – felelte Eddy azzal a flegmával, mely már annyiszor kihozta a sodrából az öreg Roppot. – Most nézzük inkább, hogy mit tehetünk.

– Helyes! – felelte az őrmester. Azt mondták, hogy harminchárman vagyunk? Hát én most magam mellé veszek tizenegy embert és megkísérlem védeni a belső kaput. Palmer, maga is vegyen maga mellé tízet és maga is úri … izé…

– Csirkefogó! – segítette ki jóindulatúan Eddy.

– Nem kell személyeskedni. Az ember néha téved, ugye… Ott van még a fiókomban egy narancs. Láttam, hogy szereti. Igaz, a tiszteket is értesíteni kell. Nélkülük nem nagyon intézkedhetünk.

– Jó, hogy szólt! – csapott a homlokára a Nagyherceg. – Ami Lambert hadnagyot illeti, rá nem nagyon számíthatunk. A kapitányt viszont sürgősen nyakon kell csípni. Elfelejtettem mondani, hogy ő a feje a lázadóknak. Gyere Pierre!

Az a fiatal újonc, aki fél órával ezelőtt még a cipőket tisztította, most felkapta vállára a légió híres Lebel-féle puskáját és csatlakozott új parancsnokához. A Nagyherceg a folyosón maga

mellé vett még két felfegyverzett fegyencet és besietett a kapitány lakásába.

Molle kapitány kényelemszerető ember volt. Minden ebéd után egészségügyi alvást végzett. E pillanatban is a heverőn feküdt, elnyújtózva teljes kétméteres hosszúságában. Előzően egy színházi lapot olvasgatott és ennek a folyományaképpen most azt álmodta, hogy Gréta Garbóval vacsorázik. A vacsora kellemes volt és változatos. Francia pezsgőt ittak a legnemesebb évjáratból, és a filmsztár éppen kijelentette, hogy egész életében ilyen pompás férfire várt mint amilyen Molle kapitány.

– Látja édes Maurice – mondta Garbó –, énrám azt mondják, hogy titokzatos vagyok és hideg. Pedig ez nem igaz. Ha magával előbb találkoztam volna…

– Keskeny, fehér kezével kisimított néhány rakoncátlan szőkésbarna fürtöt magas homlokából.

– Bizony… – suttogta révedezve. – Más lett volna az egész életem… Ha maga mellettem állt volna édes Maurice…

Aztán Garbó, a nagy Garbó letérdelt és sírva kérte őt, Molle kapitányt, hogy vegye őt feleségül. Van egy kis hozománya is. Nem sok. Valami tizenöt, húszmillió dollár. De szerényen megélhetnek belőle kettecskén.

– És ha csak tízmilliója volna, hát nem venném el? – felelte Molle. – Nem vagyok én hozományvadász! Nálam a személy is számít valamit. És maga kicsikém egészen bájos kis fruska…

Sajnos menyegzőre nem kerülhetett a sor, mert Molle kapitánynak egyszerre határozottan olyan érzése támadt, mintha irtózatosan pofoznák. Olyan intenzív volt a dolog, hogy felébredt rá.

És nyomban párhuzamot vonhatott az álom és a valóság között. A Garbóval való idill valóban álom volt, de a pofonok… rideg valóság.

És micsoda pofonok voltak!

– Na csak keljen fel öregapám! – hallotta ennek a pimasz közlegénynek, ennek a Palmernek a vidám hangját, – Keljen fel gyorsan, mert az akasztófa előállott!

– Mi?… Mit beszél?… – dadogta a kapitány álomittas hangon.

– A kötél tálalva van. Na keljen fel kisbaba! Hogy érzi magát ilyenkor hazaárulás után?

Felrángatták fektéből, és gyorsan, mint akiknek sürgős dolguk van, csak úgy kutyafuttában lekevertek még neki vagy negyven-ötven pofont.

– Látod – mondta a Nagyherceg csendes derűvel –, ha nem volnál olyan lusta disznó, amilyen vagy, hát hamarabb megölhettél volna engem és a barátomat. Akkor másképp alakult volna a helyzeted is. De azt gondoltad, hogy elég egy napra egy gyilkosság is. Jegyezd meg magadnak öregem, hogy akit megölhetsz ma, ne halaszd holnapra!

A kapitány most már visszanyerte hidegvérét. Szárazon mondta:

– Igaza van. Tudtam, hogy veszélyes ember, de ilyen veszélyesnek nem gondoltam. Nyert.

A Nagyherceg elégedetten bólintott, mint akinek valami szép bókot mondtak. Ügyesen, gyakorlott kézzel összekötözte a kapitányt, és bezárták egy öltözőkamrába. Aztán kirohantak, mert odakint hangos kelepeléssel megszólalt egy gépfegyver.

A fegyencek és a lázadó őrök akkor már észrevették, hogy a dolgok nem mennek olyan simán, ahogy eleinte képzelték. A belső épületbe vezető kaput ismeretlen tettesek bezárták. Vezérük, a kapitány most már nyilván fogoly.

O'Connor, az ír óriás ordítva rendelkezett. Ropp őrmester, aki a bástyákon állt, látta, hogy pompásan fel vannak fegyverkezve. Ehhez hosszú hetek munkája kellett, és ő nom du nom, nem vett észre semmit. Legszívesebben felpofozta volna önmagát, de a mellette álló tizenegy ember miatt nem tehette. Rontotta volna a tekintélyét.

Intett embereinek, hogy foglalják el helyüket a belső bástya lőréseinél. O'Connor ekkor már megnyitotta a tüzet. A bástyán százszámra röpködtek a golyók.

– Súlyba! – bömbölt az őrmester. – En feu! Tűz!

A szahariánkarabélyok és a Lebel puskák felropogtak. Az udvaron gomolygó tömeg kitűnő célpontot nyújtott. Aztán megszólalt mellettük egy gépfegyver. Az őrmester oldalt villantotta a szemét és látta, hogy Eddy érkezett fegyenctársaival. A lázadók ordítva hátráltak és fedezéket kerestek a kaszáló gépfegyvergolyók elől.

– Jól van Tompson! – mondta az őrmester először szólítva nevén Eddyt.

Aztán megtántorodott és a vállához kapott. Egy pillanatig eltorzult arccal állt, de csakhamar összeszedte magát és bal kézbe kapva revolverét, tovább lövöldözött.

– Megsebesült, őrmester? – kiáltott át hozzá Eddy.

– Dehogy – felelte epésen a vérig sértett öreg katona –, csak a gyomorsav marta ki a vállamat.

Most hirtelen felropogott a sortűz a bástya másik oldalán is. Ott a Nagyherceg állt embereivel. Úgy látszik, a lázadók egy része megkerülte a melléképületeket és onnan támadott. Most már állandóan kelepelt a gépfegyver.

Ebben a pillanatban nagy dördülés hallatszott. A fegyencek valahonnan szereztek egy hatalmas farönköt, megfogták vagy húszan és nekirohantak vele a főépületbe vezető kapunak.

– Faltörő kos! – káromkodott az őrmester. – Ha sikerül nekik betörni a kaput, akkor végünk.

Eddy odafordította gépfegyverét és irtózatos golyózáport zúdított a farönk körül szorgoskodókra. Aki nem hullt el közülük, ordítozva rohant vissza a biztos fedezékbe.

Közben azonban a bástyán is összerogyott néhány ember. Az irtózatos golyózápor kezdte éreztetni a hatását. Ropp és Eddy aggódva látta a földön fetrengő sebesülteket. Ha ez így megy, három-négy óra múlva fel kell adniuk a pozíciót. Az pedig a vég kezdete.

Odaát a Nagyherceg egyelőre keményen tartotta magát. Gépfegyvere és a kézi golyószórók zavartalanul működtek. De fogcsikorgatva kellett megállapítania, hogy már öt ember kidőlt mellőle. Átkozott dolog.

Arra lett figyelmes, hogy egy magas, sovány, halálosan sápadt ember tántorog lassan melléje. Olyan gyenge, hogy alig tudja húzni a lábát. De revolvert tart a kezében és egyre közelebb jön.

Lambert hadnagy. Hetek óta súlyos betegen fekszik. Már többször azt hitték, hogy nem éri meg a másnapot. A váratlan lövöldözés, a veszély érzete és a kötelességtudás most meggyógyította. Odatántorgott a Nagyherceg mellé és rekedt hangon megszólalt.

– Lázadás!

– Igen mon chef!

– És hol van a kapitány?

– Ő volt a lázadás megszervezője mon chef!

A hadnagy bólintott, mint akit ez a közlés nem ért váratlanul.

– Ropp őrmester?

– Néhány őrrel és megbízható elítélttel az elővéden harcol!

– Bradock káplár?

– A fegyencek agyonverték.

A hadnagy megint bólintott.

– Sejtettem, hogy ez lesz a vége. Megkapta, amit megérdemelt.

– Helyesebb lenne, ha a hadnagy úr visszamenne a szobájába. Gondolom, túl gyenge még ahhoz, hogy…

– Nem, nem… Itt most minden emberre szükség van. Különben is régen éreztem ilyen jól magam, mint most.

Nekitámaszkodott a mellvédnek és figyelmesen célozva kilőtte revolveréből mind a hat golyót. Hat ordítás harsant fel a nyomában.

– Bravó! – kiáltotta önkéntelenül a Nagyherceg. A hadnagy elmosolyodott, mint akinek jólesik az elismerés.

– Agyaggalamblövő bajnok voltam! – mondta és arcát elfutotta egy kis pír.

Új revolvert kért, és lassan, megfontoltan, nyugodtan célozva lőtt tovább.

Sajnos azonban a helyzetük meglehetősen kilátástalan volt. Az újonc őrség most szagolt először puskaport, a legyengült, elfásult fegyencek rosszul lőttek, és ráadásul roppant kevesen voltak. A lázadók heves puskatűz fedezete mellett ismét megroppantották a kaput hatalmas farönkjükkel. Eddynek alig volt ideje új hevedert húzni a gépfegyverbe, utána azonban óriási golyózáport zúdított a kapu elé. A fegyencek ismét visszavonultak és szemmel láthatóan haditanácsot tartottak. A baloldali mellvédnél is szünetelt a tűz. Így aztán volt rá idő, hogy a hadnagy, Ropp őrmester, Eddy és a Nagyherceg megbeszéljék lehetőségeiket. A tanácskozás szomorú eredményt mutatott.

– Legfeljebb két óra hosszat tarthatjuk magunkat! – állapította meg a hadnagy. – Akkorra feltétlenül megfogyatkozunk annyira, hogy nem tudunk egyszerre minden ponton védekezni. És ha betörik a kaput…

Sajnos, az emberek nem eléggé elszántak. És nagyon rosszul lőnek… Csak húsz olyan emberem volna, akinek eleme a harc…

– Hopp! – kiáltotta a Nagyherceg – Nekem van egy ötletem!

– Micsoda?

A Nagyherceg nem felelt. Félrevonta Ropp őrmestert és suttogva kérdezett tőle valamit.

– Igen! – felelte az őrmester. – Természetesen van egy titkos kijárat. Ilyesmi minden erődítményben van. De minek az magának? Talán biztosítani akarja a visszavonulás útját?

– Eddig még nem úgy viselkedtem, azt hiszem, mint aki vissza akar vonulni! Ezt észrevehette! – felelte a Nagyherceg hidegen. – Viszont sokat magyarázgatni nincs időm. Jöjjön és mutassa meg gyorsan azt a titkos kijáratot!

Az őrmester bólintott és előreindult. Palmer intett az egyik katonának.

– Hozz ki egy tevét az istállóból és gyere utánunk!

Az őrmester elővett egy kulcsot és kinyitotta a titkos ajtót. A Nagyherceg elégedetten bólintott és a katonához fordult, aki egy tevét vezetett gyeplőszáron.

– Ülj fel. Fogd ezt a cédulát és vágtass tevehalálban a közeli oázisra! Ott keresd fel Eisenfuss urat és add át neki.

Visszamentek. Éppen idejekorán, mert a lázadók ismét mozgolódni kezdtek. A Nagyherceg újra elfoglalta a helyet gépfegyvere mellett, de a következő fél órában határozottan idegesnek látszott. Folyton az óráját nézte. Fél óra múlva, amely meglehetősen eseménytelenül telt el, mivel a lázadók most már óvatosabbak lettek és takarékoskodtak az emberanyaggal, felállt és odaszólt a hadnagynak.

– Foglalja el egy kicsit a helyemet, mon chef! Azonnal visszajövök.

A hadnagy bólintott, de nem kérdezett semmit Nem volt kíváncsi természetű.

Öt perc múlva visszajött a Nagyherceg. Most már sokkal nyugodtabbnak látszott. Csillogott a szeme.

– Hadnagy úr azt mondta az előbb, hogy bárcsak volna húsz olyan embere, aki jól lő és eleme a harc. Ennyivel nem szolgálhatok, de hattal igen. Ez a hat ember azonban felér húsz másikkal.

A titkos ajtóhoz vezető alagsorból különös társaság lépett elő. A Nagyherceg egy pillantást vetett rájuk és hozzájuk ugrott.

– Megőrültetek? Megírtam, hogy egy közületek maradjon Yvonne mellett. Hogy hagyhatjátok egyedül?

– Ő akarta így! – védekezett valamelyikük. – Azt mondotta, hogy őt nem érheti baj.

– Nem érdekel! Ragyás, azonnal menj vissza! Ragyás panaszos arcot vágott.

– Miért pont én? Végre egyszer lehetőség van egy kis komoly bunyózásra, és akkor nekem ölbetett kézzel kell ülni.

– Ha nem mégy azonnal, akkor velem lesz komoly bunyózásod.

Ragyás szomorúan elment A Nagyherceg megfordult és beleütközött Eddybe.

– Mindent hallottam. Hát ezek szerint Yvonne nincs Oránban?

A Nagyherceg lehajtotta a fejét.

– Nem akart maradni! Mit csináljak?

– Jó! Te nem tehetsz semmiről. Most már kár beszélni róla. Remélem, nem történik semmi baja. – Keményen összeszorította a száját, legyőzte indulatait és megrázta a kezét réglátott barátainak.

A Nagyherceg közben Lamberthez fordult.

– Hadnagy úr, ezek a barátaim! Eisenfuss, Albert, Szokolov… szökött légionáriusok, Bill, Fanyar Róbert és Pribék, hivatásos verekedők és alkalmi kasszafúrók. Fogadják őket szeretettel!

Sok idő nem volt az ismerkedésre, mert a bástyákon ismét megszólalt a gépfegyver, és odalent irtózatosat dördült a kapu. Eddy minden barátjának egy– egy golyószórót nyomott a kezébe és tíz gyors szóval megmagyarázta a helyzetet.

– Ne vegyétek tréfára a dolgot! – mondta. – Ha a kezükbe kerülünk, pillanatok alatt darabokra tépnek minket. Komoly életveszély van.

A hadnagy csodálkozva nézte ezeket az embereket. Eddy bejelentésére, hogy ugyanis komoly életveszély van, egyszerre felderült az arcuk. Mintegy vezényszóra mind a hat elvigyorodott, sőt Bill, a szomáli néger még a száját is megnyalogatta, mint aki elé habos süteményt tesznek.

– Hányan vannak odalent? – érdeklődött Albert.

– Még mindig vannak vagy háromszázhetvenen! – felelte Eddy helyett a hadnagy. – Pedig már vagy hatvan a fűbe harapott.

– Háromszázhetven… – Albert, aki délfrancia volt, és köztudomású, hogy a gascogne– i mind kérkedő, megvetően legyintett. – Ennyit szoktam megenni reggelire! De mi marad akkor a barátaimnak? Már örültek, hogy egy kicsit kiverekedhetik magukat.

Erre a szemtelenségre a kapu adta meg a választ. Már eddig is csoda volt, hogy ellenállt a hatalmas ostromnak. Most egyszerre vésztjóslóan recsegni kezdett.

– Mehet reggelizni! – intett Albertnek a hadnagy. Mentek már maguktól is. Golyószóróikat hónuk alá szorították és lerohantak a lépcsőn. A kapu fölött kis nyílás volt, amelyhez alacsony folyosó vezetett. Odavágódtak hasra és megnyitották a tüzet. Negyedórai irtózatos lövöldözés után sikerült visszaverni a támadást. A lázadók ismét elveszítettek vagy harminc embert. A Nagyherceg intézkedésére Bill és a Pribék ott maradt, a többi felment az egyre jobban veszélyeztetett bástyára.

– Már másodszor próbálták létrával elfoglalni! – mondta. – Félek, hogy harmadszorra sikerülni fog.

Csakugyan, a lázadók egy része hatalmas létrákat cipelt a környező melléképületek védelme alatt. Nekitámasztották a falaknak és elindultak rajta felfelé. Albert kifeküdt a mellvédre és kaszálni kezdett a golyószórójával. Szokolov mélyen kihajolva nézte, hogy az egyik hatalmas

létrán tizenkét ember indul felfelé.

– Gyertek csak gyerekek! – kiabálta jókedvűen. – Az unokafivérem jut eszembe, aki egyszer megkéselt három barátját és…

Mialatt beszélt, nekifeszítette egyik irtózatos vállát a létra felső végének. Aztán már nem volt kinek tovább mesélni a családi történetet. A létra megbillent, egy pillanatig lebegett a levegőben, aztán a tizenkét ember halálordítása közepette lezuhant.

O'Connor a haját tépte dühében. Ez a maroknyi társaság már több mint két órája tartja magát. Egyre többet és többet veszít értékes emberanyagából. Igaz, hogy ők is sokat veszíthettek odabent, de mintha most újult erőre kaptak volna. Hiába, a kaput be kell végre törni mindenáron.

Harminc ember rohant ismét a hatalmas farönkkel a kapu felé. További harminc óriási golyózáporral segítette őket. A jobboldali bástyáról Eisenfuss és Fanyar Róbert Eddyvel és még néhány emberrel próbálta visszaverni az újabb támadást. A kapu feletti alacsony folyosóról a Pribék és Bill golyószórója küldte feléjük a halált. A golyószórók csöve lassankint kezdett áttüzesedni. A Pribék határozottan ideges volt. Nem az áttüzesedett csövek idegesítették, hanem az a tény, hogy a mellette fekvő Bill provanszi dalokat fütyült önfeledten.

És milyen hamisan!

– Alapjában véve szörnyű ízléstelenségnek tartom – jegyezte meg szárazon, anélkül, hogy a lövöldözést egy pillanatra is abbahagyta volna – ha valaki gyilkolás közben fütyörészik!

– Nem baj! – felelte nyugodtan Bill – én sokkal ízléstelenebbnek tartom, ha valaki ilyenkor is bagózik és a lovagias ellenfél fejére köpköd.

És tovább fütyült. Még hamisabban. A zeneértő Pribék a fogát csikorgatta.

– Lincoln Ábrahám is okosabban tette volna, ha bankalapítással, vagy más ilyennel foglalkozik inkább, mint hogy felszabadítja a négereket! – morogta.

– Nem mert bankot alapítani, mert félt, hogy kirabolod! – vágott vissza nyugodtan Bill. Hopp! – és villámgyorsan leszedett három embert, aki időközben felkapaszkodott a kapu kiszögellésére.

Ezalatt Eddy és a Nagyherceg már kézitusát vívott a létrás lázadókkal. Szokolov ismét ledöntött néhány embert, Eisenfuss puskatussal verekedett, és egy golyó ismét elvitt egy ízt Albert már amúgy is csonka ujjából. Fanyar Róbert vadul köpködte a vért, mert egy felkapaszkodott fegyenc vasbottal kiverte két fogát. Ropp őrmester másodszor is megsebesült, és egy golyó éles sebet szakított Lambert hadnagy arcán.

Körülöttük egyre gyűlt a halott és a sebesült. A hadnagy arca közben elkomorodott. Kezdte belátni, hogy itt hiába minden. Kétségbeesését még csak növelte, hogy a Nagyherceg időközben elmondta neki a komplottot, Abdar sejkkel és az angol egyenruhákkal kapcsolatban.

– Valamit tenni kellene! – mondta Palmernek. – Már nem bírjuk sokáig.

A Nagyherceg elgondolkozva bólintott. Már percek óta töprengett valamin. Végre is elhatározta magát. Odaintette Fanyar Róbertet.

– Fanyar – mondta neki. – Óriási feladat vár rád!…

Fanyar Róbert egykedvűen bólintott.

– Szeretem, ha az egyéniségemhez mérik a feladataimat!

– Hallottam – mondta a Nagyherceg –, hogy egy beduin egyszer két és fél órás rekordidő alatt tette meg az utat innen Riaz Dafur oázisig. Riaz Dafur fontos katonai helyőrség. Szenegáli vadászok és egy teljes légiósezred állomásozik ott állandóan, sőt a napokban hallottam, hogy az esős évszak kezdetéig még megerősítik őket két század szahariánnal is. Azonnal oda kell menned. Mondom, egy beduin…

– Hallottam. Két és fél óra alatt tette meg az utat. Légy nyugodt. Ez a rekord még ma a múlté lesz!

– Rendben van! – felelte a Nagyherceg és visszament Lamberthez. Pár percig komolyan beszélgettek, aztán a hadnagy bólintott, papírt, töltőtollat vett elő és írt. A Nagyherceg türelmetlenül várt, míg befejezte az írást és aztán valósággal kiszakította a papírlapot a hadnagy kezéből. A következő pillanatban már a töltőtoll is kirepült a sovány kézből. Egy puskagolyó törte öt darabra. De a Nagyherceg akkor már messze járt. Lerohant Fanyar Róberthez, aki éppen Molle kapitány lovát nyergelte.

– Idefigyelj Fanyar, itt van ez a levél. Lóhalálában el kell vinned és átadnod Riaz Dafur parancsnokának. Minden pillanat késedelem végzetes lehet. Nemcsak ránk nézve, az egész gyarmati hadseregre nézve. Ami a levélben nincs benne, mondd el élőszóval. Eleget tudsz és még többet láttál.

Kivezette a titkos kijáraton át. Már rohant is vissza. Lambert hadnagy éppen Eddy bal karját kötözte, melyet három golyó fúrt át.

– Semmi baj, csak hússebek! – nyugtatta meg az aggódó Palmert.

Nem sokkal később bekövetkezett, amitől féltek. A lázadóknak létérdekük volt, hogy kitörjenek az erődből. Hirtelen elhatározással sorsára hagyták vezérüket, Molle kapitányt és megrohanták a külső falakat.

– Ha ki tudnak törni, rövidesen elérhetik Abdar sejk csapatait! – kiáltotta a hadnagy, akit a harc csodálatosképpen teljesen kigyógyított. Minden nélkülözhető ember menjen fel a, legfelső toronyba. Ropp őrmester vezeti őket.

Ropp őrmester nem felelt. Ennek az volt a lényeges akadálya, hogy akkor már nem volt feje. Egyszerre legalább nyolc golyó érte és valósággal szilánkokra szaggatta.

– Átkozott gonosz ember volt az öreg, de remek katona! – mondta el felette Eddy a halotti beszédet, és ő vezette fel az embereket a toronyba, hogy lehetőleg megakadályozza a lázadók kitörését.

Két tábori őr, két fegyenc, Eisenfuss, Szokolov és Albert tartottak vele. Bill és a Pribék még mindig a kaput védték és már a tizenkettedik rohamot verték vissza. Ha volt egy kis szabadidejük, kolbászt ettek és minden falatot leöntöttek egy korty rummal.

A tíz ember odafent, a legfelső toronyban géppuskával és golyószóróval verte el közben a falaktól a lázadókat. A megdühödött lázadók vad golyózáporral feleltek. Az egyik fegyenc súlyosan megsebesült, egy tábori őr átfúrt torokkal holtan zuhant le a mellvéden, és Szokolov homlokát két golyó hasította végig egyszerre. Eddy sapkáját is elvitte egy golyó, egy pedig feltépte a combját. Albert két lövés között cigarettára gyújtott, de rögtön kilőtték a szájából. Eisenfuss vadul káromkodott, mert két embernek mégis sikerült átkapaszkodnia a falon.

– A fene egye meg, ezek már elmenekülnek! – kiabálta dühösen. – És nyakunkra hozzák az arabokat.

– Még nem! – szólalt meg mellettük egy nyugodt hang.

Lambert hadnagy volt. Az agyaggalamblövő bajnok lassú mozdulattal emelte fel pisztolyát, s mintha csak a céllövöldében lenne, kitartóan, türelmesen célzott. A szökevények már legalább kétszáz lépésnyire voltak. Két lövés dördült el, és a két ember felbukfencezett.

– Pompás! – kiáltotta Eisenfuss.

– Gyakorlat dolga – felelte hidegen a hadnagy. – Száz közül kilencvennyolcszor sikerül. Ez összesen két hibapont. Világbajnokságot nem nyerhetnék.

Ezzel újra lebotorkált az alsó bástyára. A betegség okozta gyengeségtől alig tudott járni.

*

Fanyar Róbert közben vadul vágtatott a Ghidi sivatagban. Lováról és róla magáról is valósággal szakadt a verejték. A hőség legalább ötvenöt fok volt, és a sárga, áttetsző porfátyol rárakódott a nedves testre, beleette magát a szájba, orrba és a fülbe. Csiklandozta és kaparta a nyálkahártyáját és időnkint görcsbe fogta a tüdejét. Ahogy összeszorította a fogát a roppant erőlködésben, ott is megcsikordult a homok. Már több mint egy órája tartott ez az iszonyú vágtatás. Attól nem kellett tartania, hogy eltéved, mert tudta, hogy folyton nyugat felé kell mennie, és a nap állása után igazodott. Mint amikor még istállótulajdonos volt és a versenyeken stopperral mérte lovai idejét, úgy nézett most minden öt percben az órájára. Közben azon imádkozott folyton, hogy ne találkozzon útközben portyázó arabokkal. Ez végzetes lett volna. És a lova ne dőljön ki útközben. Kínos volna gyalog folytatni az utat. Mert hogy gyalog is folytatná, ez biztos. Egy Fanyar Róbert mindig elvégzi, amit magára vállalt. Múltkor is, ugye, mikor fogadott a kollégákkal, hogy fel tudja-e törni azt a betonozott páncélszekrényt… Na jó, igaz, hogy négy hónapot kapott érte, de mégis megnyerte a fogadást. Máskor nézzék meg mikor, egy Fanyar Róberttel fogadnak.

Egy óra és negyven perce vágtat. Hm… Azért az a beduin disznó is jó lovas lehetett. Lehet még itt fokozni az iramot? Mindent lehet. Kár, hogy most lemaradt a kalapja. Sajnos nincs idő rá, hogy visszamenjen érte. A fekete Nádja a múltkor azt mondta, hogy a finom arcbőre miatt szereti. Na ez az arcbőr is készen lesz ebben a szörnyű napsütésben kalap nélkül. Hm… a Bivaly rettenetesen dühös volt Nádja miatt. Meg akarta késelni, őt is, a lányt is. De ő meggyőzte róla, hogy nincs értelme összeveszni egy nő miatt. Úgy meggyőzte, hogy Bivaly még mindig a kórházban van. Illene küldeni neki egy anzixot. Souvenir de Szahara… Egy óra és ötvenöt perc!

Nono! Mi az ott a távolban? Mintha kőfalak volnának. Csak nem? Hiszen nem mondja, betyáros lovaglás volt, de azért… Hű ez a nap! Azért ez már túlzás… Nincs itt valami ruhadarab?

Fél kézzel benyúlt a nyeregkápába és előhúzott valami krémszínű szövetholmit. Nem volt ideje megnézni, hogy mi lehet. Mindegy. A célnak megfelel. Tur– bánszerűen beburkolta a fejét. Nna! Mindjárt jobban érzi magát. Na még egy harapás bagót és már itt is vagyunk. Az utat két óra alatt tette meg. Beduin kollégája kereshet magának valami más foglalkozást. Vagy elbujdoshat szégyenében. Mit néz rá olyan hülye pofával az az őr?

Befordult a kapun. De nemcsak az őr nézett rá hülye pofával. Bretail őrmester, aki az udvar közepén állt, kiejtette kezéből a frissen sodort cigarettáját és elhatározta, hogy beszünteti a vörösbor mértéktelen élvezetét. És általában minden szemtanú hitetlenkedve és csodálkozva bámulta a portól és homoktól borított, kimerült embert, amint elüget előttük roskadozó paripáján, fején egy krémszínű tiszti nadrággal…

Cromme ezredes hüledezve olvasta az össze-vissza gyűrt, agyonizzadt levelet. Egy-két gyors kérdést intézett Fanyar Róberthez és nagyon rossz néven vette, hogy a rendkívül fontos üzenet hozója mindenáron meg akarja őrizni inkognitóját.

– Nem értem kérem! – mondta. – Ön életbevágó dolgokat közvetít, miért nem mondja meg hát a nevét.

– Ne haragudjon ezredes úr! – felelte a Fanyar. – Nálam ez elv. Mikor egyszer Amerikában a Sing-Singből szöktem, csak úgy tudtam megszabadulni a csökönyösen érdeklődő rendőrség elől, hogy mindvégig sikerült megőrizni az inkognitómat. Szokás dolga az egész. Ne tessék törődni vele!

Az ezredes vállat vont. Eltette a levelet és sorakozót fúvatott. Igazán jobban is igyekezhetne! – gondolta mérgesen Fanyar Róbert, ahogy a lassú előkészületeket nézte. – Azok a szegény fiúk talán az utolsó óráikat élik és ez az ellenszenves alak itt kényelmeskedik.

Cromme ezredes időközben bement a másik szobába, ahol, amint Fanyar Róbert egy pillantással megállapította, kis távíróleadó állomás volt. – Na – gondolta megkönnyebbülve –,

mégiscsak elhatározta magát, hogy leadja a vészjelet a közeli helyőrségeknek. Fanyar Róbert távírász volt valamikor és most élvezettel figyelte a kis kopogó hangokat.

A kapuban felharsant a díszjel. Bretail őrmester fegyverbe szólította az őrséget. Egy hatalmas autó kanyarodott az udvarra.

– Ti ti ti tá ti ti tá ti ti tá…

Az inspiciáló körútját végző hadügyminiszter éppen akkor lépett be a szobába, mikor Fanyar Róbert rátérdelt a földön fekvő Cromme ezredesre és vadul fojtogatni kezdte…

*

Öt, katonákkal megrakott tipróláncos autó, egy század tevés szaharián és két század lovasított szenegáli lövész sorakozott az udvaron. Fent, a dróttalan távíróleadó mellett egy kapitány, két hadnagy és három őrmester társaságában állt a hadügyminiszter és Fanyar Róberttel beszélgetett. Fanyar Róbert csendesen bagózott és már harmadszor magyarázta meg az összegyűrt és összeizzadt levél tartalmát, amelyet még a birkózás alatt visszalopott az ezredestől.

– Hihetetlen! – szörnyülködött őexellenciája. – Ilyen alaposan ki tudta dolgozni a tervét! Hát hol vannak a hírszerzőink? És maga azt állítja, hogy ezt mind maguk vitték véghez? Nyolc vagy kilenc ember…

– Ó, kérem – mondta szerényen Fanyar Róbert – csináltunk mi már különb dolgokat is.

– És hogyan történt ez itt Cromme ezredessel?

– Már akkor gyanús volt nekem az apuska – felelte Fanyar, az ő sajátságos kifejezési módjával –, mikor láttam, hogy húzza az időt. Aztán bejött ide a szobába. Kopogni kezdett. Valamikor én is távírdász voltam. Figyeltem. Azt hittem, hogy a közeli helyőrségeket értesíti a veszélyről. Erre legnagyobb meglepetésemre azt betűztem ki, hogy valami Abu Hamirnak telegrafál. Hogy azonnal értesítse a sejket, mert a lázadás idő előtt kitört Colomb-Becharban, és ez veszélyezteti ezt a hadjáratot.

– Maga óriási szolgálatot tett a hazájának, fiam! – mondta a hadügyminiszter és melegen megrázta Fanyar kezét.

– Szóra sem érdemes, kérem! – felelte Róbert és tisztességtudóan kiköpte szájából a bagót. Aztán megnyugtatóan mondta: – Tessék csak nyugodt lenni. Ha valami baj van, a Fanyar Róbert mindig szívesen áll az urak rendelkezésére.

*

Egy káplár lépett a szobába és feszesen jelentette, hogy a csapatok indulásra készen állanak. A hadügyminiszter az órájára nézett és elégedetten állapította meg, hogy érkezése óta mindössze tizenöt perc telt el. Aztán intett, és a két kapitány, két hadnagy, három őrmester és a káplár lesietett az udvarra. Fanyar Róbertet beültették az első autóba, hogy mutassa az utat.

Mikor a menetoszlopok kikanyarodtak a kapun, a hadügyminiszter már megkapta az összeköttetést az oráni főhadiszállással. Izgatott hangon magyarázta Riux táborszernagynak:

– …Igen, kérlek alássan. Nekem is ez volt a legnagyobb meglepetés. De aztán kiderült a kihallgatásnál, hogy ez a Cromme, ez… ez kérlek alássan félvér. Arab volt az anyja. Így már érthető… Igen… Minden intézkedést tégy meg kérlek… Természetesen repülőgépeket is… Ezek pár órán belül itt lehetnek. Hát csak nyugalom, kérlek! Madame-nak add át kézcsókomat. Gaston fiadat üdvözlöm! Á, már hadnagy?… És becsületrendet?… Gratulálok! Hát mondom, csak nyugodtan és gyorsan! Viszontlátásra!

VII. FEJEZET

Eisenfuss visszatér a régi mesterségéhez. Mérleget csinál. Az eredmény lesújtó. Minden rossz, ha rossz a vége. De mielőtt csüggedni kezdenének, kipukkad egy pneumatik. Ragyás úgy elkeseredik, hogy kis híján jó útra tér. Néhány ember búcsú nélkül távozik. Ez szükséges modortalanság. Yvonne ismerős arcot lát, mire feltalálja magát. Kiderül, hogy van olyan is, amit még Pribék sem lopott. Ezt sürgősen pótolni kell. Az öröm általánossá válik, és a végén már alig pofozkodnak.

A lázadók, úgy látszik, uzsonnaszünetet tartottak. Erre vallott legalábbis az a szélcsend, amit csak az odalentről felhangzó csajkacsörömpölés zavart meg olykor. A maroknyi védősereg kissé kifújta magát.

Szánalmas állapotban voltak. Az izzadság átütött a ruhájukon és a szemüket ette. Arcuk fekete volt a lőporfüsttől. Lihegve és kimerülten rogytak le a közös társalgó bőrpamlagjaira Albert és a Pribék egymás sebeit kötözgették. Eddy Bill fekete, husángszerű karját ápolta. Amit ezek hárman véghez vittek, az egyenesen mesébe illő volt. A lázadók ugyanis egyszer már betörték a kaput, és ők hárman kézitusában teljes húsz percig álltak ellent a szűk kapualjban megtorlódott fegyenceknek. Bill itt végre, Pribék legnagyobb megelégedésére abbahagyta a fütyülést. Viszont úgy dolgozott, mint egy gőzgép. Ököllel és puskatussal, ahogy jött. És visszaszorították a káromkodó és tajtékzó lázadókat. Aztán úgy ahogy rendbehozták és eltorlaszolták a kaput. A lázadók ekkor ismét megkísérelték, hogy kitörjenek a falakon keresztül. A még élő és mozdulni tudó őrség és a fegyencek, Eddyvel, a Nagyherceggel és Lambert hadnaggyal az élükön újra és újra visszaverték őket a falakról.

Most, hogy együtt voltak ismét egy kis viszonylagos nyugalomban, meg kellett állapítaniuk, hogy egy sincs köztük, aki nem szenvedett volna valami sérülést. Némelyik hármat, négyet is. Eisenfuss, a volt könyvelő visszatért régi mesterségéhez és mérleget csinált Az eredmény egyenesen lesújtó volt.

– Harminckilencen voltunk összesen! – állapította meg. – Most pedig huszonketten vagyunk. És milyen állapotban. Azt hiszem rövidesen bejelentjük a kényszeregyezséget.

Kutyafuttában ettek ők is pár falatot. De a pihenésük nem tartott sokáig. A mellvéden álló őr kiáltása figyelmeztette őket, hogy a lázadók ismét közelednek. Most új stratégiai tervek szerint támadtak. Egy részük ki akart törni a falakon, másik részük pedig ismét nekirohant a megrongált kapunak. Az előbbiek ellen ismét Lambert hadnagy ment. Ide az ő lövésztudománya kellett. A kapuhoz viszont a két jól megtermett tábori őrön kívül Bill, a Pribék, Szokolov Albert és a Nagyherceg rohant.

Két hatalmas golyózápor sem volt elegendő hozzá, hogy visszaszorítsák a kapu ostromlóit. A farönk ismét nekivágódott a megviselt deszkának, és ijesztő recsegés jelezte, hogy kezdődhet elölről a kézitusa.

A beözönlő lázadókat hét elszánt ember fogadta. Hatan közülük puskatussal vágtak a támadók közé, a három Herkules, Bill, Pribék és Szokolov felkapott egy-egy harminckilós golyószórót és azzal verekedett, olyan könnyen forgatva a rettenetes fegyvert, mintha egyszerű fahasáb volna.

Ők hárman most voltak igazán elemükben. Szétvetett lábakkal álltak, vigyorogtak és nagyokat rikkantottak. Egy-egy közelebb merészkedőt hatalmas rúgással lódítottak ismét a

tömegbe. Bill magával O'Connorral, az óriási írrel került össze. Az ír elkapta a néger egyik karját és úgy megcsavarta, hogy Bill térdrebukott. Kintről diadalüvöltés harsant, de korai volt az öröm, mert Bill úgyszólván még estében átkarolta az óriás derekát, és mialatt felpattant a földről, magasba emelte a hatalmas testet. Egy pillanatig szálfaegyenesen állt, aztán teljes erejéből odavágta O'Connort a társai közé, hogy az maga levert a lábáról négy másikat és törött karral, bömbölve terült el a földön. A többiek kihasználták a lázadók pillanatnyi megtorpanását, kiszorították őket és ismét betámasztották, majd eltorlaszolták a kaput.

Ezalatt odafent is tartott a tánc. A maroknyi csapat nyolc ízben szorította vissza a kitörni akaró lázadókat. Javában lövöldöztek még, amikor egyszerre lódobogásra lettek figyelmesek. A lódobogás egyre erősödött, és Eddy harsányan elordította magát.

– Megjöttek! Fanyar Róbert hozta őket. Lambert arca lassan felderült. Minden erejét visszanyerte. Felrohant a toronyba, és akik csak tehették, utána siettek. Azután Lambert élesen és harsányan elordította magát.

– A mellvédekhez! Ide fel a mellvédekhez! Golyószórót és géppuskát!

A Nagyherceg egy pillanat alatt mellette termett. És hátratántorodott a rémült meglepetéstől.

Egy kabil lovascsapat közeledett vágtatva, sűrű puskaropogás közepette, a lázadók diadalordítása kíséretében.

– Most csakugyan bejelentheted a csődöt! – szólt oda szomorúan Eisenfussnak. – Elvesztünk.

*

– Nem mehetnénk valamivel gyorsabban, kedves sofőr úr? – kérdezte Fanyar Róbert udvariasan a hernyótalpas autó vezetőjétől. Kicsit türelmetlen vagyok, mert megbeszéltem három barátommal, hogy ma este bridzselünk, és szegények nem tudnak leülni, míg a negyedik nem érkezik meg.

A sofőr mormogott valami gorombaságot, melyet határozottan rossz néven vennének egy jobbfajta internátus szelíd erkölcsű tanárai, és felajánlotta, hogy átadja Fanyarnak a volánt, ha azt hiszi, hogy ebben az átkozott homokban egyetlen méterrel is gyorsabban lehet menni.

Fanyar nem fogadta el az ajánlatot, hanem felállt az autóban és kimeresztette a szemét. Már idelátszott az erődítmény, és Róbert mintha apró, pontszerű árnyakat pillantott volna meg a fehérlő falak tövében.

– Csak egy kicsit kapcsoljon rá apuskám! – könyörgött. – Csak egy egész kicsikét!

Két rettenetes, idegekre menő perc telt el. Azután Fanyar elordította magát.

– Arab lovasok! Akármi legyek, ha nem arab lovasok!

Most már a sofőrt sem kellett biztatni. Úgy kieresztette a tipróláncos autót, ahogy ebben a homokban csak lehetett. Még egy percnyi néma vágtatás. Az öt autó egymás után, baljóslatúan közeledett. Aztán hatalmas durranással kilyukadt egy pneumatik.

De akkor már ott voltak kétszáz méternyire az erődítménytől, és az autóról sorban ugrottak le a gépfegyveres légionisták.

*

Eddy megragadta a Nagyherceg karját.

– Te, ez éppen olyan volt, mintha pneumatik pukkant volna!

A Nagyherceg bólintott.

– Úgy van. Száz hang közül is megismerném.

– Akkor Fanyar mégiscsak megérkezett!

Ebben a pillanatban kintről, messziről felhangzott a gépfegyver kelepelő hangja A kabil lovasok hirtelen abbahagyták a lövöldözést. Aztán vágtatni kezdtek a szélrózsa minden irányába…

Mikor a Nagyherceg felrohant a legfelső bástyára, Lambert hadnagy javában csókolódzott a Pribékkel…

*

A lázadók még egy utolsó erőfeszítést tettek, de minden eredmény nélkül. Mikor Lambert hadnagy a mellvéden keresztül ledobta a külső vaskapu hatalmas kulcsait az érkezők elé, a törött karú O'Connor kitűzte a fehér zászlót.

Körülbelül ugyanebben az időben egy lihegő, csapzott hajú férfi surrant be a titkos ajtón. Ragyás volt és egyenesen a Nagyherceget kereste.

– Te – mondta rekedten a sietségtől –, borzasztó szerencsétlenség történt!

– Micsoda? Beszélj!

– Az asszonyt… Az asszonyt…

– Nem tudta folytatni. Elfulladt a hangja. Valahonnan hatalmas ugrással Eddy termett mellette.

– Mi történt Yvonne-nal? – kiáltotta és teljes erejéből megrázta Ragyás vállát.

– Abdar sejk tuaregjei elrabolták!

Egy pillanatnyi dermedt csend volt. Aztán megszólalt Eddy, határozottan, keményen és hidegen.

– Gyűjtsd össze a fiúkat. Nem pihenhetünk egy pillanatig sem. Szökünk.

A Nagyherceg elrohant. Eddy Ragyáshoz fordult.

– Te menj le ide jobbra az istállóba! Nyergelj fel nyolc tevét. Te tevével jöttél?

– Igen, az enyém lent vár.

– Helyes. Én most összeszedek némi ennivalót és lőfegyvert. Menj!

Ragyás megfordult és ment.

Mire Lambert hadnagy leadta a jelentést, és a tisztek keresni kezdték azokat a csodálatos embereket, akik nélkül csúnyán végződhetett volna ez a mulatság, akkor azok már messze jártak a sivatagban, útban Abdar sejk főhadiszállása felé.

*

Útközben, már ahogy teveháton lehetett, többé-kevésbé rendbe hozták magukat. Ragyás közben elmesélte, hogyan történt a szerencsétlenség.

– Hogy a lehető legkisebb feltűnést se keltsük, egy ütött-kopott arab kalyibában helyezkedtünk el. Yvonne nagyon nyugtalan volt és sírva kért engem, hogy menjek Colomb-Becharba és hozzak neki híreket. Természetesen megtagadtam a kérését, mert nem akartam ismét egyedül hagyni.

– Nagyon helyes! – mondta Eddy. – És miért hagytad mégis egyedül?

– Nem hagytam egyedül. Együtt üldögéltünk, és én még javában mérgelődtem, hogy nem verekedhetek, mikor egyszerre, mintha csak a sors teljesíteni akarná a kívánságom, egy kis

lovascsapat érkezett az oázisba és nagy lármával, puskadurrogatással végigkutatott minden házat.

– Szóval kerestek benneteket?

– Egészen olyan pofája volt a dolognak, mintha csak valaki értesítette volna őket. Én gyanakodtam is egy magas termetű, igen rosszképű arabra.

– Későn. Folytasd!

– Sajnos mielőtt észbe kaphattam volna, már megrohantak bennünket. Most aztán volt részem verekedésben, ha előbb panaszkodtam. Sajnos túl sokan voltak. Még a revolveremet sem vehettem elő. Úgy verekedtem, mint még soha életemben. Ne haragudj Eddy, ötnél többet nem tudtam leütni… Úgy látszik, öregszem, vagy mi a fene… Hát aztán a többi, mert lehettek vagy tizennégyen, letepert, fejbe ütött és összekötözött. Mire nagy nehezen ki tudtam szabadulni, már messze jártak.

– És te azonnal hozzánk vágtattál?

– Nem!

– Rosszul tetted. Ilyenkor minden percért kár.

– De nekem meg kellett tudnom, hogy ki rabolta el az asszonyt. És kíváncsi voltam, hogy csakugyan az az arab csirkefogó árult-e el bennünket. Alighogy magamhoz tértem, meglátogattam. Gondoltam, majd rábeszélem, hogy mondjon el mindent.

– Sikerült?

– Hogyne. Eleinte ugyan nem akart egy szót sem szólni, de aztán többször rendreutasítottam, és még csak a kilencedik fogát köpte ki, már vallott is, mint a karikacsapás.

– Eltemetted? – kérdezte tárgyilagosan a Pribék.

– Nem volt rá időm. Majd csak akad, aki eltemeti. Hanem gyerekek, nagyon érdekes dolgot mondott ám a megboldogult.

– Mit?

– Hát elsősorban azt, hogy csakugyan a sejk raboltatta el a Madame-ot. Még azt is tudta a csibész, hogy már lány korában nagyon tetszett a sejknek. Hiszen emlékeztek rá, hogy egyszer már kiszabadítottuk a kis Yvonne-t Abdar mester karmai közül!

– Folytasd csak! – mondotta komoran Eddy.

– A legérdekesebb pedig az, hogy maga a sejk jelentette fel ügynökei útján Eddyt. Tudta, hogy az asszony mindenáron utána jön és megkísérli kiszabadítani.

Sokáig csend volt. Hallgatva vágtattak az éjszakában.

– Most már értek mindent! – mondotta végül csendesen Eddy. – Hát ezért volt az egész… Ezért kellett nekem…

Aztán egész úton nem szólt egy szót sem. Csak mikor háromórai vágtatás után megálltak. Kinyújtotta a kezét és a távolba mutatott.

– Ott van a tábor! Emlékeztek még?

Aztán magához intette Billt.

– Bill, öregem! Mielőtt bármit kockáztatnánk, neked kell megpróbálkoznod. Feltűnés nélkül csak te tudsz bejutni a sejk táborába. A csomagodba betettem a burnuszt, amiben datolyát árultál…

*

Egy fekete alak somfordált végig a táboron. Ha időnkint egy-egy őr megállította, barátságosan rávigyorgott és datolyával kínálta. Mindenütt továbberesztették.

Lehet, hogy békésebb és nyugodtabb időkben ráértek volna Billel is tüzetesebben

foglalkozni, de most valóságos hangyabolyként zsongott a tábor. Állandóan lovas és tevés futárok érkeztek és jelentéseket adtak le a sejknek vagy valamelyik alvezérnek. Senki sem aludt, állandóan szaladgáltak tevétől tevéig, hogy megvizsgálják a nyeregszerszámokat és a fegyvereket.

Nem tűnt fel senkinek az a magas termetű, feketeburnuszos vak berber koldus sem, akit egy alacsony termetű társa vezetett kézenfogva, és aki közvetlenül a sejk sátra előtt foglalt helyet. A két berber csendesen ült egészen addig, míg a néger datolyaárus szintén oda nem érkezett. A néger ezalatt nyolc-tíz emberrel beszélgetett, és mire ideért, már tisztában volt mindennel. Fejével egy kisebb sátor felé intett, és a kis termetű berber bólintással jelezte, hogy megértette.

Aztán megkerülték a sátrat és óvatosan felhasították a hátsó falát.

*

Yvonne fáradtan feküdt egy drága keleti szőnyegekkel letakart heverőn. Sápadt volt és szeme alatt mély árkok húzódtak. De azért szép volt most is. Az a sok izgalom és szenvedés, mely elég lett volna egy egész életre, és mely néhány hónapra zsúfolódott össze életében, nem tudta felőrölni diadalmas szépségét és életerejét. Pedig elrablása volt az utolsó csapás, s ez elég lett volna, hogy teljesen összetörje. Hiszen, legalább arra számíthatott volna, hogy férje és barátai megkísérelhetik a megmentését. De Isten tudja, hogy mi van most velük. Hogy élnek-e még egyáltalán. Még mindig remélt. Bízott a csodában, amily legyőzi a lehetetlent is. Hiszen valóban csoda volna, hogy a sejk táborának közepéből…

Nem fűzhette tovább a gondolatait, mert ebben a pillanatban meglebbent a sátor függönye, és hatalmas termetű, kemény arcélű, vastag, piros ajkú, fekete szakállú férfi lépett be rajta: a sejk!

Egy európai világfi gáláns és természetes udvariasságával lépett az asszonyhoz, lehajolt és kezet csókolt.

– Elnézését kell kérnem Yvonne – kezdte, és hangján csak alig érződött a gúny –, hogy csak most jöhettem üdvözölni. Hadd védekezzem azzal, hogy uralkodó vagyok és e pillanatban népem jólétéért küzdök. Ez nagyon lefoglal.

Yvonne hidegen nézett végig rajta.

– Nem akarom, hogy miattam valami hiányt szenvedjen népe. Csak menjen nyugodtan és tegye köztük hasznossá magát. Nem tartóztatom.

A sejk nevetett.

– Hideg és elutasító, mint régen. De én nem sértődöm meg. Hiszen tudja már, hogy éppen ez az, ami tetszik nekem magában. Csak gorombáskodjon kedvesem, amennyit akar. Annál jobban fog szeretni valamikor.

– Nem hinném, hogy olyan eszközei legyenek, amelyekkel engem erre tudna kényszeríteni.

– Sajnos, ki kell ábrándítanom asszonyom. Igenis, rendelkezem ezekkel az eszközökkel. Sokáig kíméltem magát annakidején, mikor pedig éppúgy hatalmamban volt, mint most. És mi volt az eredmény? Megszökött tőlem. Elvitte egy másik férfi. Ez nem történhet meg még egyszer. Maga az enyém lesz, mert én úgy akarom. És nagyon ajánlanám, kifejezetten a maga érdekében, hogy ne ellenkezzen. Igen keservesen megbánná.

– Mi öröme volna egy asszonyban, akit erőszakkal tart a hatalmában?

– Ezt bízza rám, kedves Yvonne. Már ismerhet. Előttem csak egy a fontos. Hogy elérjem a célomat, legyen az a cél bármi. Ezúttal maga az. És mint ahogy azelőtt sem válogattam az

eszközökben, hogy elérjem a célomat, most sem fogok. És higgye el, az eredmények engem fognak igazolni!

Yvonne megborzongott a hidegen rátüzelő szempár alatt.

– Maga… maga… kínoztatni akar? – kérdezte, és valami jeges rémület szorította össze a szívét.

A sejk egykedvűen bólintott.

– Igen. Valami ilyesfélére gondoltam. Azért beszéltem rá, hogy kerüljük el.

– Képes volna erre?

– Magáért? Mindenre!

Yvonne összeszorította a fogait.

– Akkor inkább meghalok.

– Ne higgye! Az ember nem hal meg olyan könnyen. Sokat fog szenvedni, szegény barátnőm, de nem én leszek az oka. Én nagy úr vagyok itt. Valóságos király. És magából királynőt csinálnék. De maga makacs és konok, éppen olyan, mint azelőtt volt. És én feltettem magamban, hogy megtöröm végre ezt a makacsságot.

Felállt és a sátor sarkába ment. Néhány hanyagul odadobott fegyver közül hosszú, vékony korbácsot húzott elő. Csendesen letette az asszony mellé.

– Most itt hagyom magukat kettesben ezzel a csinos jószággal. Próbáljon megbarátkozni vele, mert rövidesen közelebbről is megismeri. De ha esetleg időközben valami egészséges gondolata támadna, csak szóljon. Mindenesetre kérni fogom, hogy gyorsabban határozzon, mint annak idején, mert elfogyott a türelmem. Magától függ, hogy ha visszajövök, mit veszek a kezembe. A maga szép, karcsú derekát vagy a korbácsot.

Kimért, ráérős léptekkel indult kifelé. Az ajtóban visszafordult.

– Kár lenne azért a finom, fehér bőrért! – mondta mosolyogva. – Azt hiszem, magának van a legszebb háta a világon. Érdemes egy felesleges és értelmetlen makacsság miatt vércsíkokat hasíttatni rajta?

Yvonne tenyerébe rejtette arcát. Szinte sikoltva mondta.

– Menjen!… Menjen ki!… Maga átkozott ördög!…

A sejk olyan udvariasan hajolt meg, mintha valami szép bókot hallott volna. Aztán elsietett.

*

Az asszony egyedül maradt a korbáccsal. Szinte hipnotizáltan meredt a finomfonású szíjakra. Szíve vadul dobogott, és torkát összeszorította valami soha nem érzett páni félelem. Hiszen, ha a sejk csak azzal fenyegette volna, hogy megöli, bele tudott volna törődni. Pedig szép és fiatal. És jó élni. Talán még boldog is lehetne, ha Eddy kiszabadul. És mégis inkább a halált választotta volna. De ez… ez rettenetes. És a sejk nem tréfál. Elég egy pillantást vetni abba a vadul lobogó szempárba, hogy láthassa, mennyire komoly a dolog. Ebbe bele lehet őrülni. Elképzelte, ahogy elcsattan hátán az első ütés, és felsikolt az irtózattól. És mégis ezt kell választania. Nem tudja megtenni, semmi esetre sem tudja megtenni, amit ez az afrikai kényúr akar… Inkább elpusztul…

Ezt egyre határozottabban érezte. És amikor idáig ért gondolataiban, egyszerre megnyugodott. Hát kínozni fogja. Legalább meglátja majd, hogyan hal meg becsületéért egy európai asszony.

Felállt a heverőről és néhány lépést járkált, hogy teljesen lecsillapodjon. A sátor hátsó

kijáratához ért. Tudta, hogy a másik fülke Abdar dolgozószobája.

Nem tudta megállni, hogy bele ne pillantson.

A belső helyiség üres volt. A sejk biztosan kint van az embereinél. Hiszen, ha meg merné kockáztatni a szökést. De ez teljesen lehetetlen. Odakint csak úgy nyüzsögnek a sejk emberei…

Mikor idáig ért gondolataiban, egyszerre egy furcsa, egészen meghatározhatatlan érzés vette hatalmába. Testén remegés futott keresztül. Az a bizonyos hatodik érzék súgott neki valamit. De még nem értette.

Aztán egyszerre szája elé kapta a kezét, mert közel volt hozzá, hogy hangosan felkiáltson.

A sátor hátsó falát ugyanis ebben a pillanatban egészen hangtalanul és óvatosan felhasította egy éles kés. Aztán egy fekete kéz jelent meg az így támadt nyílásban, majd megjelent a nyomában egy szomáli néger vigyorgó feje.

– Bill! – suttogta hangtalanul, de rekedtes izgalomban Yvonne.

– Én vagyok! – felelte ugyanolyan halkan Bill és kiegyenesítette szálfatermetét. – Gondoltam, unja itt magát egy kicsit. Az öreg Abdar nem látszik mulatságos fiúnak. Hát eljöttem, hogy meglátogassam…

– Eddy? Mi van Eddyvel?

– Él! Kitűnően érzi magát. Szívélyes üdvözletét küldi. Kérdezteti, hogy nem felejtette-e otthon a púderesdobozát?

Yvonne akaratlanul is elmosolyodott. Érezte, hogy ez a derék fekete fiú most színházat játszik neki. Viccel, hogy ő kevésbé érezze a halálos veszedelmet.

– Maguk akkor sem tudnak komolyak maradni, ha torkukon van a kés? – kérdezte.

– Nem! – felelte Bill. – De higgye el, így jobb. Meg akarom kérni, hogy jöjjön velem, ha nincs itt valami fontos dolga. Csak még néhány percet várnunk kell, amíg tisztább lesz a levegő.

Kinézett a nyíláson. Egy percig feszülten figyelt, aztán óvatosan egy hatalmas háti kosarat húzott be maga után.

– Remélem, hogy az a szakállas disznó nem bizalmaskodott túlságosan. Nem szeretném most azzal tölteni az időt, hogy jó modorra tanítsam.

– Ki lehetett bírni! – mondta erőltetett nevetéssel Yvonne és arra a fonott, baljóslatú valamire gondolt, ott az első helyiségben.

– Na, akkor nincs semmi baj. Ebben az esetben igazán megvan rá az okom, hogy jókedvű legyek. Ezt különben én sosem vesztem el. Nem meséltem még magának…

– Bill, a sejk minden pillanatban visszatérhet!

– Nem! Az imént láttam. A tábor másik végében tárgyal egy csomó tarkaburnuszos partizánnal. És mondom, most úgysem indulhatunk még egy percig. Hát mit is akartam mondani? Igaz… hogy meséltem-e magának azt az esetet, amikor Amerikában meg akartak egyszer lincselni? Kedves dolog volt. Mennyit röhögtem! A sheriff két pisztollyal lövöldözött a tisztes polgárokra, hogy megakadályozza, de kiürült mind a két pisztolya. Szerencsére azonban éppen kellő időben kigyulladt huszonnégy ház, és alkalmi hóhéraimnak rohanni kellett a tüzet oltani. Így menekültem meg.

Végigsimította az állát és mosolygott.

– Nem véletlen volt. A házakat az öcsém gyújtotta fel. Jópofa, mi?

Megint kinézett a sátornyíláson és egyszerre megelevenedett.

– Most! – mondta. – Elmentek. Siessünk, mert közeledik a vacsoraidő, és nem szeretek rendszertelenül étkezni. Igen kényes a gyomrom.

Előkelő mozdulattal a kosárra mutatott.

– Parancsoljon befáradni asszonyom! Nem a legkényelmesebb közlekedési eszköz, de ha elgondolom, hogy egyszer Montevideoban ló farkához kötve hurcolt két goromba dél-amerikai

csendőr…

Az asszony elindult a kosár felé. Bill törhetetlen kedélye teljesen megnyugtatta. Még arra is volt ideje, hogy még egyszer körülnézzen szenvedései színhelyén. Egy apró, kerek asztalka mellett ment el. Egyszerre megakadt a szeme valamin. Tekintete meglepetést árult el. Gyorsan felkapta azt a valamit és a keblébe gyűrte.

A következő pillanatban Bill már felkapta a levegőbe és óvatosan a kosárba helyezte. Lecsapta a felhajtható fedelet, aztán az egészet a hátára emelte, mint a pelyhet.

Meg kellett hajlítani hatalmas termetét, hogy kiférjen a nyíláson. Most már nem vigyorgott. Most következett a dolog nehezebbik része. Nagyot sóhajtott és kibújt a szabadba. Óvatosan körülnézett. Nem volt senki a közelben.

Megkerülte a hatalmas sátrat. Nyugodt, ráérős léptekkel ment. Elhaladt egy vak berber koldus és vézna termetű vezetője mellett. Egyetlen pillantásra sem méltatta őket. Egyik kedvenc provanszi dalát fütyörészte és elvegyült a tömegben…

*

Tíz perc múlva a néger datolyaárus hatalmas kosárral a hátán bandukolt végig a táboron. Nagyon remélte, hogy útközben nem fog találkozni a kosár gazdájával, mert a fonott alkalmatosságot alig pár perccel ezelőtt lopta. A vak koldus és alacsony társa jó húsz lépés távolságból követték.

Bill elérte a tábor szélét. A vak koldus és társa már fellélegeztek, mikor egyszerre felcsendült mögöttük egy régen hallott hang.

– Kitűnő a maszkja Mr. Tompson! Csak gratulálhatok hozzá

A vak koldus és kísérője megfordult, mint akiket skorpió csípett meg. Abdar sejk állt előttük mosolyogva.

– Billt nem vette észre! – ez volt Eddy első gondolata.

Ez valószínű is volt. A sejk nem a sátrából jött. Nyilvánvalóan harcosait ellenőrizte. Tehát még nem tudhat semmit. Itt nincs mit gondolkozni most.

Villámgyorsan előrelendült az ökle, és a sejk álla nagyot reccsent. Még le sem zuhant a földre, mikor Eddy és Eisenfuss (a vak koldus vezetője) már futott. Egy hatalmas termetű arab utánuk vetette magát, de Eisenfuss elgáncsolta.

– Rohanni!

Eddy kiáltotta és szinte repült. Eisenfuss inaszakadtából követte. Egy egész tábor kergette őket.

Nagyon szomorúan végződhetett volna a kaland, ha egyszerre fel nem csendül a sejk hangja, amint visszaparancsolja az embereit.

Ha Eddy visszanézett volna, láthatja ellenfelét, aki időközben már magához tért és most egy táviratot szorongatva kezében izgatottan tárgyal alvezéreivel.

Ez volt az a sürgöny, amit az áruló ezredes kopogott le Fanyar Róbert jelenlétében.

*

A Niger folyásától keletre, közel a tengerparthoz, két kocsiból álló vonat futott egy ütött-kopott pöfögő mozdony mögött. A két kocsin a sok viszontagságon átment társaság utazott. Mikor ugyanis attól kellett tartaniuk, hogy a sejk minden háborús gondja ellenére üldöztetni fogja őket, a Pribék felfedezte a vasúti síneket, a magányosan álló őrházat.

– Itt vonatnak kell lenni! – mondta. – Mikor még a vasútnál voltam Marokkóban, hallottam, hogy minden héten indul a Niger nagy kanyarodójától egy vonat. Arab árusokat szállít.

Igaza volt. Csakhamar felfedezték a vonatot. Kiselejtezett kocsik. Kiselejtezett mozdony. De ide jó.

– Fiam – mondta a Pribék – nekem valami hiányérzetem van. – És látva a kérdő arcokat, megmagyarázta. – Azt hiszem, már mindent loptam életemben, de vonatot még soha. Ezt sürgősen pótolni kell.

– Így kerültek a vonatra.

Nem ment egyszerűen a dolog. Pribék egy néhány csenevész és elkorcsosult bokor mögé vezette a társaságot és intett Ragyásnak, hogy kövesse. Óvatos léptekkel indultak az őrház felé, melynek törött ablakai mögül halk citeraszó hangzott.

Csodálkozva néztek össze, aztán odaléptek az ablakhoz. Az őrházban kopott sapkájú, őszbecsavarodott bajuszú, vasutas külsejű ember ült, kék sapkával a fején. Egy üveg rum volt előtte, kezében citera. Játszott és rekedt torokhangon énekelt hozzá. Időnkint abbahagyta és nagyot húzott a rumból.

A Pribék bekönyökölt az ablakon. Egy ideig undorral hallgatta a citerázást, aztán megszólalt.

– Jó napot kívánok!

– Kuss! – hangzott az udvariatlan válasz. – Nem látja, hogy zsúr van nálam?…

– De igen! – felelte Pribék. – Viszont úgy tudom, hogy az ilyesmit ma már ki lehet kezelni!

A vasutas egy szuszra kihúzott vagy három deci rumot, aztán lassan a jövevények felé fordította a fejét. Szemléje eredményével meg lehetett elégedve, mert köpött és jobb sarkával megvakarta a bal bokáját.

– Mondja, főszolgabíró úr – kérdezte Pribék –, ez itt a Tudományos Akadémia?

– Ez! – felelte a vasutas. – De legyen nyugodt Mylord, hogy a maga betegsége sem gyógyíthatatlan!

Pribék összenézett Ragyással.

Mindketten arra gondoltak, hogy ez az ember nem könnyű dió. Aki az ő hülye viccükre ilyen könnyen beletalálja magát, annak van esze. A dolog nehezen fog menni, mert ha lehet, szeretnék elkerülni a gyilkolást. A pasas különben is rokonszenves ember. Kár volna érte.

– Mondja apuskám – kérdezte hirtelen Ragyás –, nem adná nekünk azt a vonatot, amit kint láttunk? Csak akkor persze, ha már nem kell magának!

A vasutas most már érdeklődve nézett végig rajtuk.

– Még tudom használni! – felelte nyugodtan. – De adok helyette egy pohár rumot, ha akarják!

– Úgy is jó! – mondta Pribék. – Akkor bemegyünk.

És bementek.

A vasutas tetőtől-talpig végignézte őket.

– Fogadjunk, hogy maguk szökött légionisták! – mondta

– Érdekes! – mondta Ragyás. – Nem hittem volna, hogy eltalálja.

– Mikor szöktek meg?

– Én – felelte Pribék – még a boxerlázadás idején. Ez a hirtelenszőke kolléga pedig ezerhétszázkilencvenháromban. De aztán találkoztunk. Van még rumja?

– Legyen nyugodt! A múlt héten újítottam meg a készletemet. – Felállt és újabb három üveget tett az asztalra.

– Szívesebben veszem – mondta –, ha mindannyian a saját üvegünkből iszunk. Őszintén

szólva, maguk piszkosnak látszanak.

– Csak kívülről! – felelte Pribék. – A lelkünk azonban tiszta, mint a leesett hó.

Közben ittak, s a vasutas ismét citerázni kezdett. Pribék lehunyta a szemét. Ennél még a Bill provánszi dalai is elviselhetőbbek. Hiába, semmit sem adnak ingyen.

A vasutasnak, aki már egy egész üveggel fórban volt velük szemben; kezdett keresztbe állni a szeme. Pribék és Ragyás egymásra hunyorított.

– Ne gondolják – mondta vendéglátójuk –, h… hogy é… én olyan könnyen ba… barátkozom. De oly rit… ritkán vetődik errefe… felé civilizált kult… kult…

– Kultúrember! – segítette ki Ragyás.

– Úgy v… van! Köszö… nöm… cimbora. Kultúrem… ber. Az ember vágyik néha egy kis úri tár… saságra…

– Meg tudom érteni! Magunk is így vagyunk vele. Van még rumja?

– Hát pe… persze… hogy van… Nem vagyok én kódus! Ha én zsúrt rendezek, akkor gondoskodom i… ital… ról…

Újabb üvegeket hozott.

– Muzsikáljak még nektek?

– Ne! – kiáltotta rémülten Pribék. – Inkább énekelj.

– Azt is nagyon szé… pen… tudok!

És énekelt. De nem sokáig. A szeme egyre kisebb lett és valami egyre lejjebb húzta a fejét. Aztán egyszerre az asztalra hanyatlott és a következő pillanatban horkolva elaludt.

– A mérkőzés véget ért! – jelentette fennhangon Ragyás és próbaképpen oldalba rúgta a vasutast. Meg sem moccant!

Elindultak az ajtó felé.

– Most elkötjük a vonatot, kisapa, és robogunk! – mondta nyugodtan Pribék, mintha csak egy lóról volna szó.

A jószívű Ragyás azonban gondolt valamit. Zsebébe nyúlt és egy marék bankjegyet tett az asztalra.

– Hátha kirúgják, mert elvesztette a rábízott vonatot! – mondta magyarázóan. – Ezzel legalább kezdhet valamit

Aztán mentek és ellopták mozdonyostól az egész szerelvényt…

*

Csendben ültek az első kocsiban. Csak Pribék és Szokolov hiányzott. Pribék a mozdonyt vezette és az orosz fűtött, Yvonne és Eddy boldogan szorongatták egymás kezét. Csak a Nagyherceg bámult maga elé.

– Mi baja Palmer? – kérdezte az asszony.

– Csak én nem fejeztem be, amit elkezdtem. Mindenkinek minden sikerült. Csak az én irataim maradtak ott. A tervek…

– Ezt gondolja? – kérdezte Yvonne, mint akinek most jut eszébe valami – és elővett egy nagy borítékot. – Ne haragudjon, de nagy örömömben megfeledkeztem róla. – Mikor Bill megszöktetett, a sejk sátrán jöttünk keresztül. A borítékon megismertem a maga írását. Gondoltam, örülni fog neki, hát elhoztam…

*

Itt már be is fejezhetném különös barátaink nagy kalandját. A történeti hűség kedvéért azonban meg kell mondanom, hogy minden jó elnyerte a jutalmát és minden bűnös a büntetését. Mikor Sebastiant és társait elítélték, mikor az áruló ezredest kivégezték, ugyanakkor értesítették a Nagyherceget és társait, hogy valamennyien amnesztiát kaptak, és nem tekintik őket szökött légionistáknak. Egyben jelentik, hogy bármikor rendelkezésükre áll az állam nagy jutalma, amit hallatlan lélekjelenlétükkel és hazafias hűségükkel derekasan kiérdemeltek.

– A Nagyherceg, aki akkor már eladta a találmányát, a saját részéről lemondott társai javára. Eddy követte példáját és szintén nem reflektált a jutalomra

*

Fanyar Róbert ismét versenyistállót vett, és Pribék állami engedéllyel megtartotta a vonatot. Amit nehéz testi munkával lopott…

-VÉGE-

Tartalomjegyzék

I. FEJEZET
II. FEJEZET
III. FEJEZET
IV. FEJEZET
V. FEJEZET
VI. FEJEZET
VII. FEJEZET